

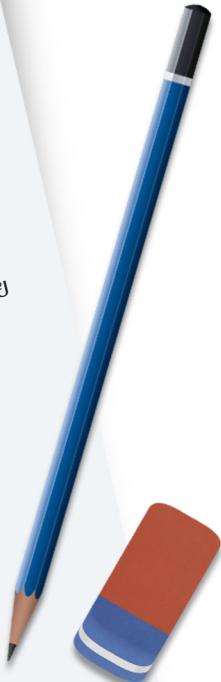
ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๐ หนังสือพิมพ์เร acidic อะไร
สำนักพิมพ์กัลลัน แก่น

ก้าว ขึ้น บน ทาง ชั้น เดียว

“โลโก” นั้น มันก็กว่า “ธรรม” มาก มันจึงสามารถสะสหม พลโลโก ที่เต็มไปด้วยโลกรรมได้มาก many ทับทิรีน ทุกวันๆ... คนญี่อ่อนจะโลโกได้ แต่คนมัน จึงเป็นมนุษย์ ผู้ยิ่งใหญ่จริงๆ ที่อาจสามารถ แหวกพลโลโกออกมา “อยู่เหนือโลโก” ได้ แม้จะมีจำนวนน้อย ก็ต้องนับว่า เป็น ผู้เด่นยอดเยี่ยงแท้จริง คุณจะเป็นผู้สะสหมร่วมวงศ์พังค์พันธุ์ “คน” ชนิดที่หนาโลโกให้ได้มากๆ สมกับที่ขอของคุณนั้น เติด อย่างเป็น “คนที่โลగสะสหมไร” อย่างไม่ร้าห้อนแลย

• พระโพธิรักษ์
(๔ อ.ค.๒๕๖๐)

ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๐ หนังสือพิมพ์เรากิตตowski
สำนักพิมพ์กัลล์น แก่น

ຮູ້ຄນບັງສຸຂ ຮູ້ຄຸກບັງສັຕວ

ISBN 978-616-91398-1-2

ພິມພົំຄັ້ງແຮກ :

ພຖສຈິກາຍນ ២៥៥៦

ຈຳນວນພິມພົំ :

១០,០០០ ເລີ່ມ

ຈັດພິມໂດຍ :

ສໍານັກພິມພົំກຳລັ້ນແກ່ນ

ພິມພົំທີ :

ບຣິຍັກ ພ້າອກັນ ຈຳກັດ

៦៨៨ ជ.ນວມິນທີ ៤៤ ຖ.ນວມິນທີ

ຄລອງກຸມ ນຶັງກຸມ ກທມ. ១០២៤០

ຜູ້ພິມພົំຜູ້ໄອຍ່ານາ :

ນາງສາວລັດດາ ປີຍະວົງຄໍ່ຽ່ງເຮືອງ

ຈັດຈໍາຫານ່າຍໂດຍ :

ສໍານັກພິມພົំກຳລັ້ນແກ່ນ

៦៨៨ ជ.ນວມິນທີ ៤៤ ຖ.ນວມິນທີ

ຄລອງກຸມ ນຶັງກຸມ ກທມ. ១០២៤០

ໂໂຮຄັ້ງທີ/ໂໂຮສາຣ : ០-២៣៣៣-៦២៤៥

ຮາຄານຸ້ມນິຍມ :

៦៥ ນາທ

คำนำ

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เขียน “รู้คุณชั้งสุข รู้คุกชั้งสัตว์” ในปี
ย่าง ๘๐ ปี... ถ่ายทอดอธรรมสาระโลกุตระเพื่อการปฏิบัติสู่ความพัฒนา

หนังสือบางเล่มเป็นแรงบันดาลใจให้คนปรับเปลี่ยนการดำเนิน
ชีวิตจนกระทั่งประสบความสำเร็จจริงเรื่องด้วยทรัพย์คุณการลากายศ
สรรษาริภูมิโลกสุข แต่หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่ชั้นนั้น เพราะเล่มนี้พิเคราะห์
กว่านั้น... ลิ่งที่ทำนั้นจะได้รับประโยชน์อย่างชัดเจนคือได้ลัติระลึกบทวน
ความหมายคุณค่าแท้ของชีวิต และนำพาตนพ้นจากความเป็นสัตว์
ดับความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณที่เราเก้ายึดอยู่ (อาวาส) วนเกิด
วนตายไม่รู้จบ สับสนวนเวียนอยู่ในทาง ๓ แพร่ง (ติรัจฉาน) อันคือ
สัตว์-มนุษย์-สวรรค์ นานนับก้าวกล้าปี ความเป็นสัตว์เหล่านี้อยู่ในจิตและ
ไม่ตั้งหายไปเองโดยกาลเวลา ถ้าไม่รู้วิธีจัดการให้ถูกต้องไม่ว่าทางด้านใด

จิตวิญญาณที่ยังเป็นสัตว์ไม่ว่าจะเป็นสัตว์นรกเดรัจฉานเบรต
或是ภัยนักเป็นความหยาบคาย ทำร้ายกันเข้มข้นรุนแรง หรือความเป็น
สัตว์สูงขึ้นเป็นมนุษย์มีสติสัมปชัญญะ แต่ก็ยังไม่พ้นการเบียดเบี้ยนกัน
ทั้งกายกรรมวิกรรมในกรรม หรือจิตวิญญาณที่หลงสวรรค์เหวดา
สมมุติเป็นเทพบุตรกิริยารุกษาอน ยิ่งลงนรกหลุมใหญ่ขึ้น

หรือแม้แต่ยังหลงความเป็น “พระมหสัตว์” ซึ่งเป็นสัตว์ขั้นจิต
บริสุทธิ์ปานนั้นที่เดียว

จึงต้องมาเรียนรู้และฝึกษาสัตว์หยาบ กลาง ละเอียด ในจิตให้ได้

หนังสือเล่มนี้คือเข็มทิศทางปฏิบัติสำหรับผู้ pratana นิพพาน
ชั้งพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เดิมเรียกชื่อ “ปรารถนา” ชักลีกิ่วเหตุนี้ในการถ่ายทอด
อย่างเป็นขั้นตอนเต็มความสามารถ

กราบນมัสการพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ที่มอบตำราโลกุตระเพื่อ
มวลมนุษยชาติ และขอคุณทุกฝ่ายที่เลี้ยงลูกด้วยดี

ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๐ “ราชคิดօตะไร” ขอน้อมมอบ “รู้คุณชั้งสุข รู้คุก
ชั้งสัตว์” เป็นธรรมบรรณาการเด้มวลสมานิชิกและผู้มีอุปการคุณทุกท่าน
ด้วยความปราถนาดี

กองบรรณาธิการ “ราชคิดօตะไร” สำนักพิมพ์กลั่นแกร่น

◀ คำปรากร ▶

หนังสือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่อัตมาตั้งใจจะไม่เขียน
“คำปรากร” อีกให้มากความ

เพียงจะขอบอกว่า อัตมาเขียนหนังสือมาในชีวิตนี้ ก็
รู้สึกว่าตนเอง ตัวเราก็เป็นคนแค่นี้ ได้เขียนหนังสือมา
ถือว่า มากพอสมควรแล้วสำหรับคนแค่นี้ในสังคมไทยยุคนี้
ซึ่งที่ได้เขียนมาแล้ว ก็เป็นธรรมดายิ่งๆ ให้คนอ่าน

หนังสือของเราเป็นสามัญเท่าที่คนอย่างอัตมา มีความอยากรู้นั้น
แต่หนังสือเล่มนี้ อัตมา มีความอยากรู้ได้อ่าน

เล่มนี้ มากกว่าที่เคยรู้สึกมาก่อน ซึ่งแปลกยังไงขอบอก
ที่ว่า “อยากรู้” นี่พูดให้เห็นความชัด รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ
ส่วนความควรจะเกรินใดๆ ความเด่นในเล่ม หรือ

ความน่าแห่งนำไว้ใน “คำปรากร” นี้ อัตมาตั้งใจไม่เขียน

ก็ขอปรากรหนังสือ “รู้คุณข้างสุข รู้คุกขังสัตว์” ไว้

แต่เพียงเท่านี้ แล้วกัน
ผู้เห็นว่าควรอ่าน ก็เริ่มอ่านได้เลย
ขออวยพรให้ท่านได้ประโยชน์จากการอ่านหนังสือ

สมณะพธิรักษ์

๑๔๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

สารบัญ

บทที่ ๐ นิทานความเป็นมาของหนังสือ

จนได้ข้อว่า “รู้คุณชั้งสุข รู้คุกชั้งสัตว์”

๑) คนควรได้ “ความประเสริฐของความเป็นคน”	๓๓
๒) ความเป็นหนังสือ ในชีวิตนี้	๓๔
๓) สติทิงานหนังสือที่ได้ทำนา กีฬอสุกรรม	๓๕
๔) ต้องขออภัยหากเด่าความจริงนี้ ทำให้น่าหม่นไส้	๓๖
๕) แม้หนังสือจะมาก แต่คนสนใจย่านกลับน้อยอยู่	๓๗
๖) เหตุที่คนอ่านน้อย เพราะมันเป็นเรื่องโลกุตระแท้	๓๘
๗) คนยิ่งไก่ดักลี่บุค คนยิ่งไม่รู้จักคำสอนของพุทธ	๓๙
๘) คนมีกิเตสนากรีบ จึงตกอยู่ในภาพโถกี๊หันกันรีบ	๔๐
๙) “ความเป็นกลาง”ที่บังหลวงนิด คือ อย่างไร	๔๑
๑๐) “ความเป็นกลาง”จริงๆ กะจะแท้ คืออย่างไร	๔๒
๑๑) ขอกลับไปพูดถึง งานหนังสือ ต่อจาก ข้อ ๖) ที่ว่า.. เหตุที่คนอ่านน้อย เพorque มันเป็นเรื่องโลกุตระแท้	๔๓
๑๒) โลกุตระของพุทธ..จริง แม้วันนี้ก็ยังพิสูจน์ได้	๔๔
๑๓) ผลงานหนังสือเล่ม มีมาก ให้ เกิดจากเหตุอะไร	๔๕
๑๔) หนังสือเล่มนี้ คือ คำสอนของหนังสือเล่มแรก	๔๖
๑๕) “คำเกริน” ก่อนอ่านนั้น คือ ดังนี้	๔๗
๑๖) “คน” คือบันทึกความจริงแล้วถูกของอาทิตย์	๔๘
๑๗) เป็นสมบัติเฉพาะตน ที่ติดตัวมาแท้ๆ ตั้งแต่เมื่อ !?	๔๙
๑๘) “นาม” หมายความ ไม่่อยากให้ใครเห็น “ตัวตน”	๕๐
๑๙) ขอหมายเหตุไว้สักนิด ก็คือ กับนาม “โบราณ”	๕๑
๒๐) พุทธธรรมคืออาริยสัจธรรมแห่งมหาจักรวาล	๕๒
๒๑) กลับไปเล่าเรื่องการเขียนหนังสือก่อน	๕๓
๒๒) ไม่เคยมีนวนิยายเรื่องยาเป็นหนังสือเล่ม	๕๔
๒๓) ป่านนี้เรื่องยาวนั้น ก็ยังไม่มี มีแต่ยาเป็นเรื่อง	๕๕

๒๔) เลยมีแต่หนังสือเล่น ที่ไม่เป็นเรื่อง เป็นแต่ราก	๓๙
๒๕) จึงนีทั้ง“ราวกับ-ราว่า-รากความ-ราวด่าง”	๔๐
๒๖) 乍รู้ซึ้กดว่า“คนขังสุข คุกขังตัวก์”นั้นเข่นนี้ๆเอง	๔๑
๒๗) คนไม่รู้(อวิชชา)ขังตนเองให้เป็น“ตัวก์”	๔๒
๒๘) รู้คนขังสุข รู้คุกขังตัวก์	๔๓

บทที่ ๒ รู้คน รู้สุข รู้คุก รู้สัตว์ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง	๔๗
๒๙) “ความรู้”ขันปริญญาเอกสารก็ยัง“พันธุ์อวิชชา”ไม่ได้	๔๗
๓๐) พระพุทธเจ้ารับบุชัดว่า“อวิชชา”นั้น“ไม่รู้”อะไร?	๔๘
๓๑) และ“อวิชชา”นั้นคือ “รู้”อะไร ตรงไหนกันแท้	๔๙
๓๒) ซึ่งเป็น“ความรู้”แบบพิเศษ ที่วิเศษในตัวเอง	๕๐
๓๓) เป็น“ความรู้”พิเศษ มีเฉพาะหนึ่งเดียวในโลก	๕๑
๓๔) แค่เข้าใจ“อวิชชา”ไม่ถูกต้องพุทธก็ผิดไปแล้ว	๕๒
๓๕) “ความรู้-ความคิด”เรื่องโลก เป็น“อัจฉิตราย”	๕๓
๓๖) “โลกวิญญาณพัญญา”คือ อะไร? อย่างไร?	๕๔
๓๗) “ปรารถนา”ของพุทธ ที่สัมมาทิวัติ เป็นอย่างไร?	๕๕
๓๘) “โลกุตระ”เป็น“ปรารถนา”ที่สามารถพิสูจน์ได้	๕๖
๓๙) ธรรมะที่เป็น“โลกุตระ”มี ๙ ภูมิ มีใช่ภูมิเดียว	๕๗
๔๐) ผู้ไม่รู้“โลกุตระ” เพราะยังไม่เข้าใจคำว่า“อวิชชา”	๕๘
๔๑) แล้ว“โลกุตระ”ล่ะ คือ อะไร? อย่างไร?	๕๙
๔๒) “อวิชชา”มีรับปู้ได้ชัดว่า คือ“ไม่รู้”อะไรบ้าง?	๖๐
๔๓) แต่ละข้อของ“อวิชชา” คืออย่างไร? สำคัญไหน?	๖๑
๔๔) “อวิชชา”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจาก“ภาวะจริง”	๖๒
๔๕) “อนาคต”แม่นจริงมั่นใจ เกิดได้จริงจากอะไร?	๖๓
๔๖) ยืนยันความแม่นจริงมั่นใจ“อนาคต”ได้ไอน?	๖๔
๔๗) ศึกษาจาก“อวิชชา”ที่รับบุชัดยิ่ง กว่า คืออะไร?	๖๕
๔๘) “อวิชชา”มีเหตุ มีปัจจัย อะไรบ้าง? อย่างไร?	๖๖
๔๙) ผู้พัน“อวิชชา”คือ ผู้มี“พุทธคุณ”สัมมาทิวัติแท้	๖๗

๕๐) “พุทธคุณ”แท้ ต่างจาก “พุทธคุณ”เท็จ คุณลักษณะ	๓๐
๕๑) ผู้พัฒนา “อวิชชา”คือ ผู้เกิด “ดาน” ใน “ธรรมะ ๔๔”	๓๑
๕๒) ผู้พัฒนา “อวิชชา”คือ ผู้เกิด “วิชชา ๔” สัมบูรณ์	๓๒
๕๓) ผู้เกิด “วิชชา ๔” คือ ผู้กำจัด “อวิชชา ๔” สัมบูรณ์	๓๔
๕๔) การกำจัด “อวิชชา” ข้อ ๕-๖ นั้น ยังขันสา划	๓๕
๕๕) “อวิชชา” ข้อ ๗ แตกแยกต่างข้อก่อภาระทำไม่?	๓๖
๕๖) “ส่วนอื่นๆ กับ “ส่วนอนาคต” ต่างกันที่ลักษณะวิจิตร	๓๗
๕๗) “เอกัคคตากิจิตร” คือ อะไร? อ่าย่างไรกันแน?	๓๘
๕๘) คำว่า “อยู่ผู้เดียว” นี้ มีใช่หมายถึง คุณอยู่ผู้เดียว	๔๑
๕๙) “เป็นหนึ่ง” ทั้งส่วนอื่นๆ และส่วนอนาคต ฉะนั้นแล	๔๒
๖๐) “อวิชชา” ข้อ ๗ มีนัยยะที่ลึกซึ้งลึกซ่อนยิ่ง	๔๓
๖๑) “เอกัคคตากิจิตร” แบบพุทธ มีใช่จะเข้าใจกันง่าย	๔๔
๖๒) หลักการศึกษาปฏิบัติที่จะทำให้พ้น “อวิชชา”	๔๕
๖๓) “ศาสนาพุทธ” ผิดเพี้ยนไปจริง ขนาดไหน?	๔๖
๖๔) มีปัญญาและศรัทธา “พุทธ” จริง คืออย่างไร?	๔๗
๖๕) ต้อง “สัมมาทิญ្យสู” ในหลักสำคัญ “ศาสนาพุทธ”	๔๘
๖๖) ความลึกซึ้งของ “การเกิด” หรือ “ไม่มีการเกิด”	๔๙
๖๗) หลักสำคัญยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า	๕๐
๖๘) “สัจจะบ้อนสภាព” คือ อย่างไร?	๕๑
๖๙) “สูงสุดคืนสู่สามัญ” คือ อย่างไร?	๑๐๐
๗๐) สรุป “รู้คุณ รู้สุข รู้คุก รู้สัตตว์ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง”	๑๐๑
๗๑) ขอสำหับย้ำอีกที ในความเป็น “ชาติ” แห่งชีวิต	๑๐๓
๗๒) “รู้กิจเดส” นั้น “รู้” อย่างไร?	๑๐๔

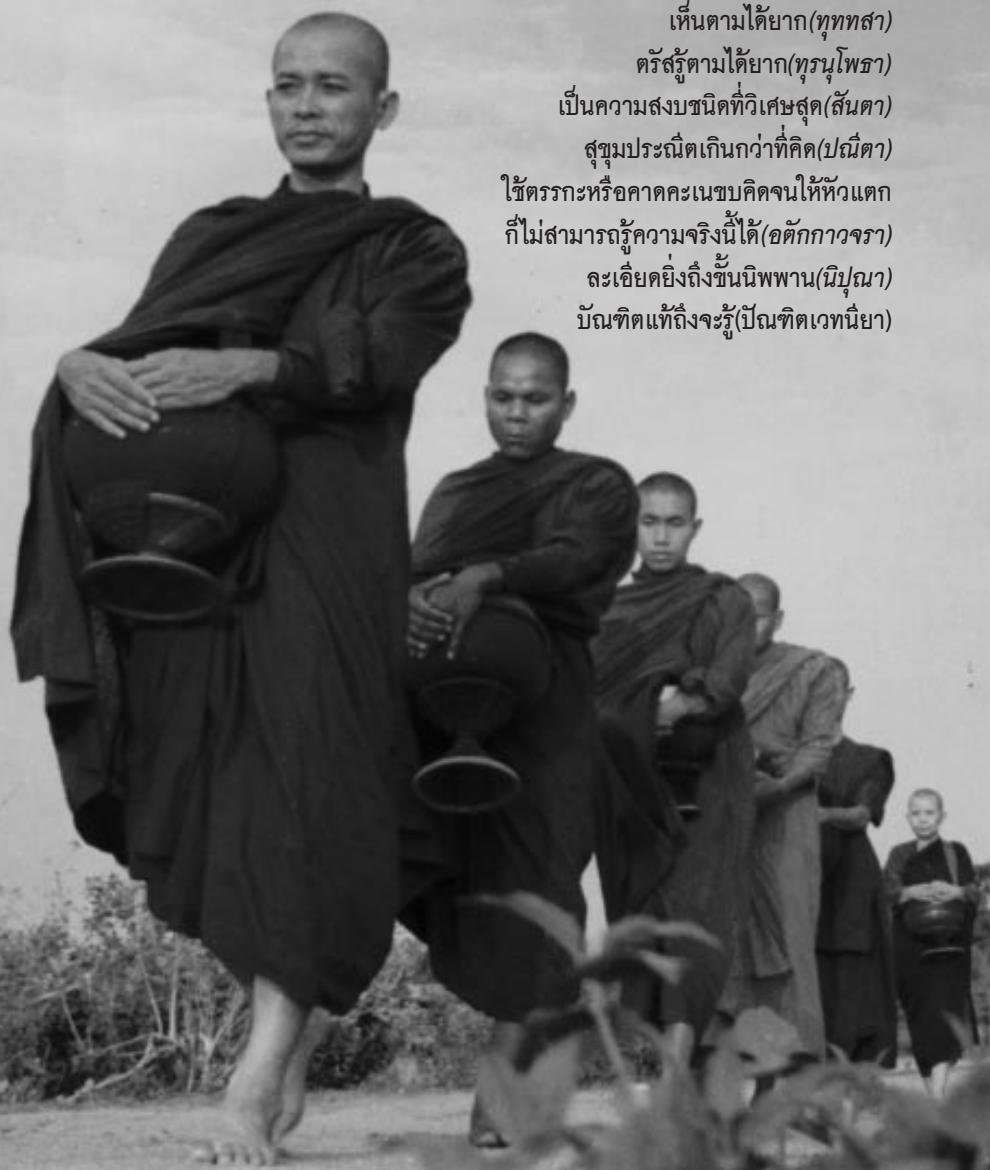
บทที่ ๔ “คุกขังสัตว์” คือ “ที่ขังสุข” ของคนผู้อวิชชา	๑๐๙
๗๓) มนุษย์ทุกคนเกิดมาเมื่อข้อจำกัดตามวิบากกรรมของตน	๑๑๒
๗๔) “สัญญา” เป็น “สมบัติ” ติดตน และให้ตนได้ใช้	๑๑๓
๗๕) “สมบัติ” ของคนคือ “สัญญา” ที่ตนทรงสะสม	๑๑๔

๓๑) “คุกชักสัตว์”คือ “อัคตตา”ที่เป็น “หนึ่ง” ตนเอง	๑๗๓
๓๒) “กรรมใหม่”คือตัวแปร ที่จะทำลาย “คุก” ให้	๑๗๔
๓๓) “เหตุวิเศษ” ที่ทำให้เกิด “เศรษฐกิจพอเพียง”	๑๗๕
๓๔) “กรรม” ของตน คือ “ตนเป็นเจ้ากรรมนาย绿水”	๑๗๖
๔๐) ตนที่แบ่ง “บุญ” หรือ “คุณกรรม” ไม่ คือ ตนอุตุริ	๑๗๗
๔๑) “ชายคนนະ” หรือ “สันตติ” คือ อะไร กันแน่?	๑๗๘
๔๒) “ชายคนนະ” แตกต่างจาก “ภูปาน” ทั้งหลาย	๑๗๙
๔๓) ขออีนยังว่า “กรรม” หรือ “วิบาก” แบ่งกันไม่ได้	๑๘๐
๔๔) กรรมของผู้ยังไม่ปรินพพาน ก็ยังอยู่กับการ	๑๘๑
๔๕) แรก “กรรม” ที่เป็น “บุญ-บาป” ย่า ซ้ำ อีกที่	๑๘๒
๔๖) “กรรม” คือ อาร์? ใช่ปัญญาให้ตัวฯ แบ่งๆ ชัดๆ	๑๘๓
๔๗) “กรรม” นี้ แหล่งสำคัญยิ่งนัก ในความเป็นมนุษย์	๑๘๔
๔๘) กรรมคือตัวแปรที่แท้ กรรมสร้างมนุษย์โดยตรง	๑๘๕
๔๙) ตนยิ่งใกล้กับลี่ยุค ตนยิ่งไม่รู้จักคำสอนของพุทธ	๑๓๐
๕๐) ตนมีกิเลสนา ก็ขึ้น จึงตอกยุนในพโพ ก็ยิ่งหนักขึ้น	๑๓๐
๕๑) แต่ผู้ยังคงอยู่กับ “ภาพ” อันเป็นแค่ “ภวังค์”	๑๓๑
๕๒) การทำ “สมารธ” ทุกวันนี้ ไม่รู้ความเป็น “ภาพ”	๑๓๑
๕๓) การทำ “สมารธ” หรือ “ধาน” แบบพุทธจะมีคิชชา	๑๓๑
๕๔) ภิกวัฒนาการของ “อธิคิด-อธิจิต-อธิปัญญา”	๑๓๕
๕๕) อาทโนโโพธิรักษ์ ไม่เคยปฏิเสธสมารธหลับตา	๑๓๖
๕๖) “สมารธ” แบบพุทธนั้น แตกต่างจาก “สมารธ” อื่น	๑๓๗
๕๗) “สมารธ” ต่างกับ “ধาน” มีนัยสำคัญอย่างไร?	๑๓๗
๕๘) “ধาน” พุทธเป็น “โลกุตระ” ต่างกับ “ໂດກීຍ” แน่	๑๓๗
๕๙) “ধาน” พุทธต้องสัมผัสทั้ง “กา yanอก-กา yai ใน”	๑๔๐
๑๐๐) ได้โดยไม่ยกได้โดยไม่ลำบากในধานทั้ง ๔	๑๔๑
๑๐๑) ଧାନହେଁ ସମାରଥ ହେଁ ଗେଣ ସମାରଥ କାମବାରମ୍ଭ ଦୀତି	๑๔୧
๑๐୨) จะ “รับ” หรือ “ไม่รับ” จากทวาร ให้ก็ กำหนดได้	๑๔୨
๑๐୩) ଧାନ ସମାରଥ ବେଳପଥର ହିସର ତାକି ଜାନା ଲୋକହରମ	๑୪୫

- ๑๐๔) ภาระการเกิด “มานและสมารี”แบบพุทธสุคิริเศษ ๑๕๖
- ๑๐๕) “มาน”เกิดจากการปฏิบัติจิตตนะ ๑๕ วิชชา ๔ ๑๕๗
- ๑๐๖) “มาน”หรือ“สมารี”ของอกอกพุทธเป็นอย่างไร ๑๕๘
- ๑๐๗) อย่างไร..ที่ว่าตรงตาม“วิธีปฏิบัติ”แบบพุทธแท้ ๑๕๙
- ๑๐๘) “มานหรือสมารี”ที่ยังเข้าใจดีไปจากแบบพุทธ ๑๕๐
- ๑๐๙) “มานหรือสมารี”ผู้รู้ไม่ริงก็จะหาด“อุตริ”จริง ๑๕๑
- ๑๑๐) “คนหรือมนุษย์”ไม่น่าเกิดนาเดีย “ชาติ”สูญเสีย ๑๕๒
- ๑๑๑) “ชีวิตในราศี”มีมากและนานกว่า “ชีวิตในคน” ๑๕๓
- ๑๑๒) คนกล้า “ผิด-ทุริศ”มากกว่า กล้า “กิเลส” ๑๕๔
- ๑๑๓) คนหลง “สุข” จึงสร้าง “คุก”ไว้ “หัง”ตนเอง ๑๕๕
- ๑๑๔) “มานหรือสมารี”แบบพุทธเป็น “คุณวิเศษ”แท้ ๑๕๖
- ๑๑๕) “คุณวิเศษ”ของพุทธ ต่างจากคุณธรรมอื่นๆ ๑๕๗
- ๑๑๖) มีอะไรเป็นเครื่องชี้ให้กว่าเป็น “คุณวิเศษ” ๑๕๘
- ๑๑๗) “โลกรา” เป็นนะนี้ “อเทวนิยม”ล่ะ เป็นไหน? ๑๖๑
- ๑๑๘) นิยามขันตันเรื่อง “เทวนิยม-อเทวนิยม” ๑๖๒
- ๑๑๙) “คุณประโยชน์”ที่คนทุกคนมุ่งหมายในโลกีย์ ๑๖๔
- ๑๒๐) “คุณประโยชน์”ที่ยังເສີ່ພສູຂອງໂຄກීຍກົມ ๑๖๖
- ๑๒๑) ໂຄກීຍກົມເວັນເສີ່ພສູ “ສຸຂ-ທຸກ່າ”ອຸໝຶນ “ໂຄນິ້ນ” ๑๖๗
- ๑๒๒) “ໂຄກหน้า”ที่ยังເປັນໂຄກීຍກົມກີ່ຍັງກີ່ອໍ “ໂຄນິ້ນ” ๑๖๘
- ๑๒๓) “ໂຄກหน้า”ແບບເທກນິຍມນີ້ตรงตามคำสอนมั้ย? ๑๖๙
- ๑๒๔) ຮູ່ “ໂຄນິ້-ໂຄກหน้า”ນີ້ແຫດທີ່ປັງໜີ້ມີຈາທິກູ້ສື ๑๗๑
- ๑๒๕) “ທັກຊີເຄີຍບຸກຄົດ”ກີ່ອໍ ດັນຮັນດີໄດ້ ແບບໄຫວ ๑๗๒
- ๑๒๖) “ກາຮເບີຍດເມີຍນ”ທີ່ຮ້າຍກາຈ ກີ່ອໍຍຳຍັງໄວ? ๑๗๔
- ๑๒๗) “คุณประโยชน์”ที่ผู้มุ่งหมายชนิดเป็นโลกรา ๑๗๖
- ๑๒๘) ນາງຮັບປະໂຍດນີ້ “คุณ”ສຳຄັງຢູ່ອີກ ๓ ປະເທດ ๑๗๗
- ๑๒๙) “ປະໂຍດນີ້ດັນ”ທັງໂຄກීຍກົມກີ່ອໍ ກວານເປັນ “ສັກ່ງ” ๑๗๘
- ๑๓๐) ດັນຈຶ່ງທັງສ້າງ-ທັງນັງ “ສັກ່ງ”ໄສໄວໃນຕົນເອງ ๑๗๐
- ๑๓๑) “ບຸນຸ”ທີ່ຖຸກທັນແທ້ຈິງ ແປດກ່າວຍຳໄດ້? ๑๗໨

- ๑๓๒) “บุคุณ”คือ คนเข่นใจ? ทำไมคนจึง“บุคุ..”? ๑๔๓
- ๑๓๓) นักปฏิบัติธรรมแบบปีดจำกัด “สุข”แบบไหน? ๑๔๔
- ๑๓๔) ปฏิบัติผลแบบพุทธ ผลที่ได้เมื่อญาตองเน้นอน ๑๔๕
- ๑๓๕) ลึกถ้ำยังในคำว่า “กรรม”ที่มีเป็นบ้าเป็นบุญ ๑๔๖
- ๑๓๖) “ความเสมอภาคหรือเสมอภาพ”มีจริงในที่ไหน? ๑๔๗
- ๑๓๗) “ความไม่มี”วิเศษสุดในเอกสารมีได้ ณ ที่ไหน? ๑๔๘
- ๑๓๘) “ความไม่มี”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอริภูติที่เคยไปได้ ๑๔๙
- ๑๓๙) นิยามยิ่งใหญ่ของสรรพสิ่งทั้งหลายในศาสนาพุทธ ๑๔๑
- ๑๔๐) “มี”ความเสมอภาคหรือเสมอภาพจริงหรือ? ๑๔๒
- ๑๔๑) หลักฐานที่ยืนยันความไม่เสมอภาคกันที่สำคัญ ๑๔๓
- ๑๔๒) สาย“ปัญญา”ที่พิสูจน์ได้ของชาวะ“เทวนิยม” ๑๔๔
- ๑๔๓) หลักฐานที่พิสูจน์ได้ของชาวะ“อเทวนิยม” ๑๔๕
- ๑๔๔) ทฤษฎีหรือ “วิเครียนรู้”ของพุทธนั้นลึกถ้ำยิ่ง ๑๔๖
- ๑๔๕) “ความรู้”(กิจชา)หรือวิทยาแบบพุทธมีดังนี้ ๒๐๑
- ๑๔๖) “ความรู้แบบพุทธ”จึงเป็น “สาがら”ที่นำหน้าสาการ ๒๐๒
- ๑๔๗) “ความรู้แบบพุทธ”จึง“เป็นกลาง”ที่ครบถ้วนประมัตต์ ๒๐๓
- ๑๔๘) “ความรู้แบบพุทธ”มีอิสระสูงสุด ไม่เชื่อใคร่่ายฯ ๒๐๔
- ๑๔๙) “ความรู้”ที่แตกต่างกันของ “ความจริง” ๒ แบบ ๒๐๕
- ๑๕๐) “พุทธ”ศาสนาเดียวที่เป็น “อเทวนิยม”ในโลก ๒๐๖
- ๑๕๑) “พุทธ”ศาสนาเดียวที่เป็น “โลกตรร”ในโลก ๒๐๗
- ๑๕๒) “พุทธ”เป็น “ปรากฏการณ์วิทยา”ที่พิเศษสุด ๒๑๐
- ๑๕๓) “พุทธ”เป็น “ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์”ขึ้นนามธรรม ๒๑๑
- ๑๕๔) “กรรม”หากได้ “ทำ”บุญ ก็เป็นสมบัติดินบื้น! ๒๑๓
- ๑๕๕) ความลึกกว้างของ “กรรม”ต่างๆ ที่ควรเข้าใจให้ชัด ๒๑๔
- ๑๕๖) “บaba”หรือ “บุญ” คืออะไรกันแน่แท้? ๒๑๕
- ๑๕๗) “บaba”และ “กุศล”ในโภวทปภ. มีกี่ ๓ ๒๑๖
- ๑๕๘) “ทำกรรมชั่ว”ที่ไม่บaba เป็น “สัจจาบั้นสถาปนา” ๒๑๗

๑ ๑ ๑

โลกธรรมของพระพุทธเจ้า
ลึกซึ้งยิ่ง(คัมภีร์)
เห็นตามได้ยาก(ทุกทสา)
ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุรนुโพชา)
เป็นความสงบนิคท์วิเศษสุด(สันตา)
สุขุมประณีตเกินกว่าที่คิด(ปณีตา)
ใช้ตรรกะหรือคาดคะเนขบคิดจนให้หัวแตก
ก็ไม่สามารถรู้ความจริงได้(อตถกรรม)
ละเอียดยิ่งถึงขั้นนิพพาน(นิปุณ)
ปันพิตแท้ถึงจาร్ย(ปันพิตเวทนียา)

การปฏิบัติตามหลัก“มรรค อันมีองค์ ๘” ปฏิบัติขณะมีชีวิตสามัญ เช่น
ในขณะมี“ความสำเร็จที่ดีงาม”(สัมมาสังกัปปะ)
ในขณะมี“การพูดจาที่ดีงาม”(สัมมาวาจา)
ในขณะมี“การกระทำทุกอย่าง^๑
ทั้งกายกรรม, วจีกรรม, มโนกรรมที่ดีงาม”(สัมมากัมมันตะ)

บทที่ ๓

นิทานความเป็นมาของหนังสือ งานได้ชื่อว่า
“รู้คุณขังสุข รู้คุกขังสัตว์”

๑) คนควรได้ “ความประเสริฐของความเป็นคน”

หนังสือเล่มนี้อาจจะไม่สนุกเหมือนอ่านนวนิยาย
ทั้งหลาย แต่เน้นสอนว่าเป็นหนังสือที่อาทิตย์ตั้งใจเขียน
ให้มีสาระตามที่อาทิตย์เชื่อมั่นว่าคนทุกคนควรรู้ได้ ควรเป็น^๔
ความมือปั่นยิ่ง สำหรับความเป็นคน

เท่าที่อาทิตย์เห็นจริงว่า เป็นความประเสริฐของ
ความเป็นคนในเอกสารนี้ ตามกฎหมายปัญญาของอาทิตย์

“ความประเสริฐของความเป็นคน” คืออะไร อย่างไร
อาทิตย์จะพยายามอธิบายไว้อย่างสุดความสามารถ ใน

หนังสือเล่มนี้ ให้บริบูรณ์ที่สุดเท่าที่ภูมิรู้ของอาตามามี
เท่าที่เวลาโอกาส และเท่าที่ขนาดของหนังสือมีให้
หนังสือเล่มนี้จะมีขนาดประมาณ ๒๐๐ หน้าบวก
หรือลบเล็กน้อย ตามข้อจำกัดที่กำหนดไว้ ซึ่งไม่มากเลย
ในการสาธยาย “ความประเสริฐของความเป็นคน”

และเวลาที่ใช้เขียนก็ต้องยืดเย-fw เวลาจากกิจอื่น
อย่างกระเบียดกระเสียรมากร

เพราะอาตามายด้วยเด็กตัวเองสมัครงานไว้เยอะ ซึ่ง
มันเห็นว่า “น่าทำหั้งนั้น” หนะ

เมื่จะไม่มีใครจ้าง และอาตามาก็ไม่รับจ้างเด็ดขาด
ด้วย ทำพรี ทำด้วยความอิสระสมัครใจด้วยใจที่เต็ม

เลยต้องมี “กรรมกับกาล” อปานไล่ล่า

“เดียวนันๆ แก’ไม่ทันกันจริงๆ !!!”

๒) ความเป็นหนังสือ ในชีวิตนี้

ในชีวิตของอาตามาตั้งแต่เกิด เขียนหนังสือเป็น และ
ได้เขียนหนังสือมา หนังสือเล่มแรก ที่ได้พิมพ์เป็นเล่ม
เผยแพร่ออกสู่สังคม ให้คนได้เห็นได้อ่านนั้น ซึ่งว่า
 “คนต้องอะไร? ทำไมสำคัญนัก?”

ซึ่งเป็นหนังสือที่อาตามาเชื่อว่าเป็นความประเสริฐ
อย่างแท้จริงในความเป็นคน ที่ควรได้อ่านกัน

ต่อจากนั้นหนังสือเล่มที่ ๒ ก็เกิดตามมา ซึ่งว่า
 “ลamarชีวิต” ซึ่งเป็นการรวมเอาข้อเขียนของ

อาทิตย์มาขึ้นมาพิมพ์เป็นเล่มจากคอลัมน์ชื่อ “ลำธารชีวิต” ในนิตยสารไทย trothscn ที่อาทิตย์เป็นคอลัมนิสต์อยู่

ก็เป็นหนังสือที่อาทิตย์เชื่อว่า เป็นความประเสริฐอย่างจริงใจแท้จริงในความเป็นคน อีกตามเคย

ส่วนเล่มที่ ๓ นั้นเชื่อว่า “ชีวิตนี้มีปัญหา” ซึ่งก็เป็นการรวมเอาข้อเขียนของอาทิตย์มาขึ้นมาพิมพ์เป็นเล่มอีกเหลาจากคอลัมน์ “ชีวิตนี้มีปัญหา” ในนิตยสาร daraภาพ ที่อาทิตย์เป็นคอลัมนิสต์อยู่

ซึ่งก็เป็นข้อเขียนที่อาทิตย์เชื่อว่าเป็นความประเสริฐอย่างแท้จริงในความเป็นคน ตามที่อาทิตย์เชื่อมั่นในชีวิต และเล่มที่ ๔-๕-๖-๗..... จึงมีตามมา ถึงวันนี้จะเป็นเล่มที่เท่าไหร่แล้ว ก็ไม่ได้ตามสำรวจชัดๆ

๓) สถิติงานหนังสือที่ได้ทำมา ก็พอสมควร

แต่ได้รู้ตามที่ผู้ช่วยกรุณาตรวจสอบให้อาติตย์ ก็คือ ถึงวันนี้(วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๙) มันเลยเล่มที่ ๑๐๐ ไปแล้ว และหากนับจำนวนเล่มของหนังสือทั้งหมดที่ได้พิมพ์ออก มาสู่สังคม ก็ปาเข้าไปกว่าล้านเล่มแล้ว มันไม่น่าเป็นไปได้

ในชีวิตของอาทิตย์ไม่นึกว่าจะมีผลงานหนังสือได้ถึงขนาดนี้ ซึ่งมันไม่น้อยเลยสำหรับความรู้สึกของอาทิตย์ ไม่ได้ไปเทียบกับคนอื่นขนาด ที่เขามีผลงานยิ่งกว่าอาทิตย์ ก็ไม่ใช่

สถิติที่เขามีกันจริงๆเท่าไหร่

ชีวิตของคนคนหนึ่งตามสามัญทั่วไป ที่จะมีผลงานหนังสือได้พิมพ์ออกมากสู่สังคมสาธารณะมากถึงล้าน-หลายล้านเล่มขึ้นไปนั้นก็คงจะมีอยู่ไม่น้อยในโลกแห่งบรรณพิพาก

อาท�数มีผลงานหนังสือเป็นล้านเล่มได้เชียวหรือไม่!

หนังสืออาทมาที่เป็นผลงานได้พิมพ์ออกมากทั้งหลายนั้น อาทมารู้ดีว่าอาทมาไม่มีฝีมือความสามารถอะไรเท่าไหร่rog อาทماอย่างด้อยฝีมือมากในการทำงานสือสาระนี้ เพราะอาทมาเป็นคนด้อยการศึกษา ทำงานเชิงวิชาการไม่เป็น แต่อาทมา ก็มั่นใจว่าได้สื่อสิ่งที่ตนเองมีในตนและเชื่อว่าต้องที่สุด ถูกต้องที่สุดที่พยายามนำเสนอออกมาเปิดเผยแพร่ สู่สาธารณะ

แต่อาทมา ก็พยายามทำด้วยอุตสาหะเท่าที่จะสามารถชีวิตนี้ได้แค่นี้ก็ภาคภูมิใจแล้ว ที่ได้ทำงานอย่างมั่นใจตนเองเป็นที่สุดว่า ตนเองปราบ paranida ดีอย่างจริงใจ และได้ทำสิ่งที่เชื่อมั่นยิ่งว่า เป็นสิ่งที่มนุษย์โลกทุกคนควรได้ให้แก่ชีวิต

๔) ต้องขออภัยหากเล่าความจริงนี้ ทำให้น่าหม่นໃเส้

ชีปพอดุลสุกันฟังถึงความไม่น่าเป็นไปได้ แต่เม้นก์เป็นจริงนี้ ขึ้นมา บางคราวจะรู้สึกหมั่นໄสักได้ ก็ต้องขออภัยจริงๆ ไม่ได้เจตนาจะอ่าจะอวดแต่อย่างใดเลย

แต่ที่พูดนี้ก็เพียงเล่าความจริงที่เป็นจริง

จริง..มันไม่ธรรมดานามัญทั่วไปนัก มีใช่สามัญของ

คนทั่วไปในโลกจะทำได้กันง่ายๆ เป็นส่วนใหญ่

๕) แม้หนังสือจะมาก แต่คนสนใจอ่านกลับน้อยอยู่

ซึ่งมันก็เป็นสิ่งเกิดจริงเป็นจริงที่อาตมาขออนุญาต
แล้วกัน บันทึกไว้ในโลกใบนี้สักนิด

แม้ว่าจะมีจำนวนเล่มของหนังสือที่เป็นผลงานของ
อาตมาันบว่าอยู่ในเกณฑ์มากก็ตาม แต่คนอ่านก็ยังมีน้อย
เท่าที่อาตมารู้ก็มีคนสนใจอ่านน้อยมาก

ไม่เหมือนหนังสือชนิดอื่นๆ ที่อ่านง่าย อ่านสนุก
ตามที่กิเลสเข้าครอบ หนังสือเสริมกิเลสจึงมีคนอ่านมาก

แม้แต่ผู้สนใจธรรมะ ในบรรดาหนังสือธรรมะด้วยกัน
ของอาตมาเนี้ยก็ยังมีคนอ่านน้อยกว่าอยู่ดี

๖) เหตุที่คนอ่านน้อยเพราะมันเป็นเรื่องโลกุตระแท้

อาตมารู้นะ ที่มีคนอ่านน้อยนั้น มันเพราะอะไร
 เพราะมันไม่เสริมความสงบกระรرم ไม่พารวยลากภยศฯ
 เพราะมันไม่ลึกกลับ ศักดิ์สิทธิ์วิเศษเปลกประหลาด
 เหมือนชาวเดรัจฉานวิชาเข้าสอนเข้าพา กันทำอยู่ส่วนใหญ่

เพราะมันไม่ตรงกับแนวที่ตนคิด ตนเชื่อว่าควรจะใช้
 เพราะมันทวนกระแสรเจที่เป็นสามัญของคนทั่วไป
 เพราะมันขัดเกลา กิเลสไป กิเลสไคร ใจรักสุดใจ
 เพราะไม่เชื่อว่าจะดับกิเลสได้จริง ที่ทำกันก็งั้นๆและ

เพราะเชื่อว่าพุทธเลื่อมแล้ว ยุคโน้นอริยชนมีไม่ได้แล้ว
 เพราะมันเป็นโลกุตระ มันเป็นสาระขั้นโลกุตระจริง
 อัตมาไม่ได้พุดพลอย หรือหงผิดชนิดไม่มีหลักฐาน
 แต่เป็นความจริงที่อัตมาพิสูจน์กินกว่า ๔๐ ปีแล้ว
 เกือบครึ่งศตวรรษเข้าไปอยู่รอมร่อแล้ว เป็นไปได้เมยุคนี้
 กลุ่มคนที่ได้ปฏิบัติอย่างล้มมาทั้งนี้ พิสูจน์ความเป็น
 โลกุตระนี้ได้เป็นกลุ่มหมู่บ้านชุมชน มีียนยันความจริงนี้แล้ว
 ไม่ใช่พูดเพ้อเจ้อโดยฯ พูดเอาโก้ oward อ้าง หาเลียง
 แต่เมื่อความจริงของจริงเกิดจริง เป็นได้จริง ยืนยันให้
 มาดูของจริงได้พิสูจน์ได้(เอหิปัลส์โก) ทำได้ไม่ว่ายุคไหน(อกาลีโก)

๗) คนยิ่งไกลักษณ์ คนยิ่งไม่รู้จักคำสอนของพุทธ

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ว่า ยิ่งโลกไกลักษณ์เข้าไป
 ยิ่งเป็นโลภีที่จัดจ้าน มองเม่า หรธราฟูฟ่า รำรวย
 มีอำนาจ คนก็จะยิ่งไปสนใจกับคำสอนที่เพี้ยนไปจากคำสอน
 ของพระพุทธองค์ พังคำสอนของพระบรมศาสดาไม่รู้เรื่อง

เพราะไปหลงคำสอนที่แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ
 จะไปชอบคำสอนใหม่ อันเป็นคำสอนที่ไม่ขัดใจ ไม่ขัดเกลา
 กิเลส แต่ยิ่งเป็นคำสอนที่เพิ่มกิเลสด้วยอวิชชา นั่นเอง
 ซึ่งเป็นคำสอนของอาจารย์รุ่นหลัง ที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่
 ไฟเราะ ประแลปประโลม เอาใจ พูดตามใจกิเลส ไม่เน้น
 กระแสใจ โดยเฉพาะไม่เป็นไปเพื่อความละหน่ายคลาย มี

แต่เพิ่มกิเลสอยากได้ อยากรวย เพิ่ม“ความอยาก”สารพัด

๔) คนมีกิเลสมากขึ้น จึงตกอยู่ในภาพโลภกิจแห่งนักขึ้น

อย่างได้ลางยศสรรเสริญสุข อันเป็นการยิ่งหลง
เพิ่มกิเลสให้หนาขึ้นๆ เข้าสู่ความเป็นโลภกิจ อันเป็นทิศทาง
สั่งสม“กาม”แห่งนักขึ้นๆ เข้าไปติดไปยึด แข่งกันรำรวยลาภ
ยศสรรเสริญ ซึ่งไม่เคยเพล่า ไม่เคยน้อยลงแล้ว ยังไม่พอ
ไม่หยุด มีแต่เพิ่มๆๆๆๆ

เท่านั้นไม่พอ ยังหันมาเพิ่มความหลง“สุข” ข้างตนเอง
ให้ติด“สุข”แห่งเข้าไปอีก เป็น“สุข”อิกทางหนึ่ง อันเป็น
ทิศทางสายสั่งสม“อัตตา”ให้หนานิ่งมากขึ้นไปอีก

ที่ลึกซึ้งมากๆ คนรู้ยากยิ่งก็คือ คำสอนที่สอนให้ไป
“ติดสุขลงบ”ในภาพนั่งหลับตา ซึ่งเป็นสมารธโลภกิจ อันยังเป็น
โลภกิจสุข ที่“คนขังสุข”นี้ไว้เสพติดอย่างลุ่มหลงกันหนักมาก
ແຕມเข้าไปอีก และแพร่หลายหนักหนักขึ้นเรื่อยๆ

เหตุเพราะยังรู้ความเป็น“กาม”ในจิตใจ กับความเป็น
“อัตตา”ในจิตใจ ไม่บริบูรณ์

๕) “ความเป็นกลาง”ที่ยังหลงผิด คือ อย่างไร

นั่นคือ ความไม่รู้“ความเป็นกลาง”(มัชณิมา)ระหว่าง
“สายปลายข้าง”(อันตา)ที่ยังเป็น“กาม” และ“สายปลายข้าง”
(อันตา)ที่ยังเป็น“อัตตา” แล้วต้องล้างต้ออกกำจัดทั้งความเป็น

“การและอัตตา”ให้หมายลิ้นเกลี้ยงทั้ง ๒ ปลายข้าง(อันตา)
ไม่เหลือ“ความเป็นปลายข้าง”(อันตา)ทั้งสองปลายข้างนั้น
อย่างบริบูรณ์ จึงจะเป็นผู้จบสัมบูรณ์ ไม่มี“สายปลายข้าง”
(อันตา)ที่ยังเป็น“การ” และ“สายปลายข้าง”(อันตา)ที่ยังเป็น
“อัตตา” บรรลุ“ความเป็นกลาง”(มัชณิมา)เท็จจริง

แต่ด้วยอวิชชาหรือมิจชาทิฏฐิที่อกมาไกลจากสัจจะ
ของพุทธ จึงเพียงไปเม้มแค่ความว่า“มัชณิมาปฎิปทา”

นั่นคือ ไปเปลี่ยนความว่า“มัชณิมาปฎิปทา”กันเพียงว่า
เป็นแค่“ทางปฏิบัติ”เท่านั้นโดยเปลี่ยนความว่า“มัชณิมาปฎิปทา”
กันเพียงว่า แค่เป็น“ทางสายกลาง”กันอยู่

ซึ่งนั่นแปลแล้ว คนก็ไปหลงอยู่แค่“ทางปฏิบัติ” ได้
ความกันแค่“มรรค”เท่านั้น ไม่ได้ความครบ“ทั้งมรรคทั้งผล”
คือ ได้คำว่า“ปฎิปทา”ด้วย โดยเฉพาะเข้าใจทั้ง“มัชณิมา”ด้วย

เพราะความว่า“มัชณิมาปฎิปทา”นี้มันมี“ทั้งมรรค
ทั้งผล” คือคำว่า“มัชณิมา”(ผล)กับคำว่า“ปฎิปทา”(มรรค)

แต่ไปเปลี่ยนได้แค่“ปฎิปทา”(มรรค) เพราะเปลี่ยนว่า
“ทางปฏิบัติ”เท่านั้น ยังไม่ได้ซึ้งด dein คำว่า“มัชณิมา”

จึงได้กันแต่“ทางสายกลาง” แต่ไม่รู้จัก“ความเป็น
กลาง”อย่างมีสภาวะถ่องแท้ละเอียดถูกต้องกันเลย

๑๐) “ความเป็นกลาง”จริงๆ ภาวะแท้ คืออย่างไร
ซึ่งคำว่า“มัชณิมา”นี้แปลว่า“ความเป็นกลาง, ตรงกลาง”

ไม่ใช่แค่ “ข้อปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ”

“ปฏิปทา” ต่างหากที่แปลว่า ข้อปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ จึงไม่มี “ผล” ที่ชื่อว่า “กลาง” (มัชณิมา) เพราะไม่ว่าจะ “ผล” ที่ชื่อว่า “ความเป็นกลาง” (มัชณิมา) นั้น ว่ามันคืออย่างไร

ทั้งๆ ที่คำว่า “มัชณิมาปฏิปทา” นี้ เป็นทั้ง “มรรค” ทั้ง “ผล” ซึ่งจะต้องเรียนรู้ให้สัมมาทิญญาติ ตั้งแต่ขั้น “มรรค” แล้วนำมาปฏิบัติตามให้ “สัมมาปฏิบัติ” อีก

จึงจะเกิด “สัมมาปฏิเวช” มีปัญญาพิเคราะยิ่งเห็นแจ้ง แหงหะลุว่าภาวะ “กา茂” จะกระทั้งลิน “กามาสวะ” คืออย่างไร และเห็นแจ้งแหงหะลุว่า “อัตตา” ที่ลินสุด “อัตตา” ลินขั้น “อาสวะ” (อัตตาขั้นปลายสุดท้าย) นั้นอย่างไร

จึงจะเป็น “อรหัง” หรือ “อรหันต์” ได้ ไม่เล็กลับใน ความเป็น “อัตตา” อย่างเป็นที่สุดจริง

ผู้ถึงความเป็น “อรหันต์” ที่ยังมีชีวิตอยู่ กับ “อรหัตตา” (ผู้ไม่เล็กลับในความเป็นอัตตาแล้ว) จึงเป็นผู้มีความเป็นกลาง” (อุเบกษา, มัชณิมา) อย่างเต็ดขาดครบสัมบูรณ์ (absolute) ถึงท้ายสูงสุด เป็นที่สุด (ultimate)

๑๑) ขอกลับไปพูดถึง งานหนังสือ ต่อจาก ข้อ ๖) ที่ว่า..เหตุ ที่คนอ่านน้อย เพราะมันเป็นเรื่องโลกุตระแท้

อาทมาอุกานอกเรื่องที่กำลังเขียนถึง เลยเกิดมาไกล จากที่สารยายถึงเรื่องการเขียนหนังสือของตนเองมายัง

ไม่สิ้นกระแสความที่คิดว่าจะเล่าสู่ฟัง เพิ่งเขียนเล่ามาถึงว่า
หนังลือของอาทิตยานั้น แม่มันจะได้พิมพ์ออกมากما
เป็นล้านๆเล่มแล้วก็勃勃 แต่มันก็ยังมีคนอ่านน้อย
แล้วอาทิตย์ได้สาธารณูปโภคต่อว่า
อาทิตย์นั่นว่า ที่มีคนอ่านน้อยนั้น มัน เพราะอะไร
 เพราะมันเป็นเลกุตระ มีสาระข้น “เลกุตระ” จริงๆ
 ที่สำคัญมันขัดแย้งความรู้และความนิยมของคนที่
 ติดยึดอยู่ในความเป็น “เทวนิยม” อย่างทวนกระแสที่เดี๋ยว

๑๒) โลกุตระของพุทธ..จริง แม้วันนี้ก็ยังพิสูจน์ได้

โลกุตระรวมของพระพุทธเจ้านี้ ลึกซึ้งยิ่ง(คัมภีร) เห็น
ตามได้ยาก(ทุกท่า) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุกที่พิช) เป็นความสงบ
ชนิดที่วิเศษสุด(ล้นตา) สุขมีประณีตเกินกว่าที่คิด(บณฑิต)
ใช้ตรรกะหรือคาดคะเนขบคิดจนให้หัวแตกก็ไม่สามารถรู้
ความจริงนี้ได้(อตักการบรรจรา) และเอียดยิ่งถึงขั้นนิพพาน(นิบุญนา)
บัณฑิตแท้ถึงจะรู้(บัณฑิตเวทนียา)

และข้อเขียนของอาทิตย์ก็ยังมีต่อไปอีก ว่า
อาทิตย์ได้พูดพลอย หรือหลงผิดชนิดไม่มีหลักฐาน
แต่เป็นความจริงที่อาทิตย์พิสูจน์เกินกว่า ๑๐ ปีแล้ว
เกือบครึ่งศตวรรษเข้าไปอยู่รอมร่อแล้ว

และอาทิตย์ยืนยันหลักฐานจากพระอนุสาวรีย์ โดย
อธิบายประกอบเจกแจงยืนยันตามพระวจนะของพระ

บรมศาสตร์ เป็นอุกาลิกา เอทิปัลสิกา อย่างน่ามหัศจรรย์ ก็ขอเชิญต่อจาก “ข้อ ๖” ตรงนี้แล้วกัน

๑๗) ผลงานหนังสือเล่ม มีมากได้ เกิดจากเหตุอะไร

แม้ผลงานหนังสืออัตมาจะอ่านยาก มีผู้อ่านก็น้อย กระนั้นก็ยังมีผู้เต็มใจช่วยพิมพ์หนังสืออัตมาอุกมาสู่ สังคมให้มากๆอよู่ เช่น หนังสือเล่มนี้ เขาก็ลงทุนลงเรื่องกัน เต็มใจเร่งรัดให้อัตมาเขียนขึ้นมาให้พิมพ์ออกมายเป็นเพร

หนังสือที่เป็นผลงานของอัตมา ซึ่งมีทั้งที่ตั้งใจเขียน เป็นหนังสือเล่มขึ้นมาโดยตรง อย่างเล่มนี้เป็นต้น

มีทั้งที่รวบรวมข้อเขียนจากคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ที่ อัตมาเป็นคอลัมนิสต์ หรือรวมจากข้อเขียนปกิณกะต่างๆ

มีทั้งที่ถอดจากคำบรรยายของอัตมาที่สารยายไว้ มากมาย อุกมาพิมพ์ขึ้นเป็นเล่ม

ทั้งที่มีผู้ช่วยเลือกเอาข้อความสำคัญจากหนังสือ อัตมาอีกทีมารวบรวม คัดออกจากหนังสือของอัตมา มาทำขึ้นพิมพ์เป็นเล่มใหม่อีก

หนังสือเล่มจึงมีมากได้ ด้วยเหตุต่างๆอย่างนี้เอง และอัตมามีหนังสือเล่มกับเขาก็ตอนที่มาบวชเป็นภิกษุแล้ว นี้เหละ ทั้งๆที่เงินตัวเองก็ไม่มีจะพิมพ์หนังสือเล่มได้เลย มีแต่คนอื่นเขากรุณาช่วยพิมพ์ขึ้นมาทั้งนั้น

๑๔) หนังสือเล่มนี้ คือ คำตอบของหนังสือเล่มแรก

จ нарจะทั้ง มาถึงปัจจุบันนี้ อัตมาจะเขียนหนังสือเล่มใหม่ให้ทางสำนักพิมพ์กอลล์แก่น เมื่ออาทิตย์ชื่อหนังสือเล่มใหม่ คือ เล่มที่คุณกำลังอ่านอยู่นี้ แหละขึ้นมาได้ไม่นานนักพักใหญ่ ก็นึกขึ้นได้ว่า หนังสือที่เราเขียนเล่มแรก ชื่อ “คน คือ อะไร ? ทำไมสำคัญนัก ?” นี่นา

พอทวนชื่อหนังสือใหม่ที่กำลังเขียนนี้อีกที

“รู้ดูขังสุข รู้ดูกูขังสัตว์”

จึงได้คำตอบขึ้นในใจว่า อ้อ.. นี่คือคำตอบหนังสือเล่มแรกของตัวเองชัดๆเลย

ทั้งชื่อหนังสือ และเนื้อหาของหนังสือ ต่างปรากฏเป็นคำตาม-คำตอบอยู่แท้ๆ ที่ไม่ได้เจตนาแต่เห็นความจริงนั้นได้ มีรูปธรรมยืนยันโดยตรง

ไดรต้องการเห็นความจริง ต้องตามพิสูจน์ความจริงในหนังสือ “คน คือ อะไร ? ทำไมสำคัญนัก ?” นั้น มี “คำเกริ่น” ก่อนอ่าน ที่อัตมาเห็นว่าจะนำบทหวานความจริงอย่างหนึ่ง เพื่อย้าย้ายืนความจริงใจกันอีกที

๑๕) “คำเกริ่น” ก่อนอ่านนั้น คือ ดังนี้

“ข้าพเจ้าทำงานด้วย “ความจริง” ของข้าพเจ้า ที่ได้มีจริงตามพระพุทธเจ้า

ข้าพเจ้าไม่ใช่นักคิด ไม่ใช่นักค้นคว้า ไม่ใช่

นักอ่านเลย เป็นคนอ่านน้อยด้วยซ้ำ
โดยเฉพาะ ไม่ได้ศึกษาลำревิจจากสำนักธรรม
หรือ จากมหาวิทยาลัยใดๆ
ยิ่งเรื่อง “ธรรมะ” แล้ว ยิ่งไม่มี่อนอาอาจารย์ใดๆ
หรือ สำนักใดๆ ที่เดียว
ข้าพเจ้าเป็นผู้เรียนมาน้อยจริงๆ ในชาตินี้ ทั้ง
ทางโลก และ ทางธรรม
ข้าพเจ้าเป็นเพียง คนอริ ใจกับ “ความอริ” ที่ตน
มีจริง เท่านั้น
ดังนั้น ถึงที่พูด ที่บอก ที่อธิบายอะไรมากไป
จึงเป็นการอ่าน “ความจริง” ที่ตนมีจริงๆ แท้ๆ สู่ผู้อื่น
ฟัง โดยอาศัยภาษา และ ความรู้ที่พ่อรู้ตามlogicสมมุติ
ใช้ลือแทน ถ่ายทอด
ไม่ใช่ข้อคิดแคร์สันนิชฐานเรื่องนั้นถึงนี้ แล้วนำมาพูด
ไม่ใช่เพียงนำ “ความคิด” หรือ “ผลของความคิด”
ของตน ออกรายeinยัน
ไม่ใช่การคาดคะเนที่ยังชัดสาย ไม่แน่ใจอยู่ แล้วนำ
มาเสนอ
ไม่ใช่แค่นำหลักฐานจากตำรา mayeinยันเท่านั้น ถ้า
ถึงนี้จะนำมาจากตำรา
ไม่ใช่mayeinยันร่วมกับผู้อื่น แคร.. เพราะเห็น
สอดคล้องตรงกันเลยๆ

ไม่ใช่เชื่อตามคำติข้องพระบรมศาสดา ข้อใด หรือ
หลายข้อ ในกาลามสูตร ๑๐ ข้อนั้นเลย

แต่ต้องเป็นญาณรู้จาก “ความจริง” ที่มีจริงของตน
ประกอบด้วยเสมอ

สิ่งที่แสดงออกตลอดมา จึงไม่ใช่แค่ความรู้ที่เกิด
จากการเก็บหา “ความจริง”

การที่เราระบุลงไว้ว่า นั้นผิด-นี้ถูก นั้นแหล่ะ คือ
ความชัดเจน แม่น มั่น ใน “ความจริง”

คือ การยืนยัน “ความจริง” นั้นๆ ของเราระยะง
จริงใจ เพื่อผู้อื่น

เพื่อเปิดเผยความจริงแก่กันและกัน ตามประสาน
คนจริงแสดงจริง ตามประสาน คนกล้าแสดงกล้า

ตามประสาน คนตรงแสดงตรง

ผู้รู้จริง จะเห็นความผิดของคนผิด

เป็นความถูกแล้ว

ส่วนผู้ยังไม่รู้จริงเท่านั้นที่จะเห็น

ความถูกของคนถูก เป็นความผิดอยู่

นั่นคือ “คำเกริ่น” ก่อนอ่านในหนังสือ “คนคืออะไร?
ทำไมสำคัญหัก?” ที่ได้เขียนไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๗

เท่านี้หรือคือชีวิต?

๑๖) “คน”คือบันทึกความจริงแรกสูงสุดของอาทิตย์

“คนคืออะไร? ทำไมสำคัญนัก?”นั้น เป็นหนังสือที่อาทิตย์เขียนเจ็บตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๓๒ ก่อนจะพิมพ์เป็นเล่ม ก็ได้พยายามลงพิมพ์เผยแพร่เป็นตอนๆ ในนิตยสาร “สตรีล่า” หลายเดือนจนจบ จากนั้นจึงได้พิมพ์เป็นเล่ม

ซึ่งเป็นหนังสือเล่มแรกของอาทิตย์ที่ได้พิมพ์ออกมากเป็นเล่ม เผยแพร่ออกสู่สังคม มีจำนวนพิมพ์ครั้งแรก ๑๐,๐๐๐ เล่มที่เดียว ตั้งแต่ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ซึ่งในโลกหนังสือตอนนั้น อย่างเง่งหนังสือเล่มแบบนี้ ก็พิมพ์กันแค่ ๑,๐๐๐ เล่ม หรือ ๒,๐๐๐ เล่มเป็นอย่างมาก

และต่อจากนั้นก็ได้รับการพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำอีกกว่า ๑๐ ครั้งแล้ว ป่านนี้จะครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่ทราบ และจำนวนของหนังสือ “คนคืออะไร? ทำไมสำคัญนัก?”นี้จะพิมพ์ออกมากถึงแสนเล่มแล้วก็ไม่รู้ อาทิตย์ไม่ได้สอบทานติดตาม

เป็น “งานเขียน” ที่เป็นหลักฐานยืนยันความเป็นภูมิ-ความเป็นตัวของอาทิตย์โดยแท้ ว่าอาทิตย์เรื่อง “คน” อย่างนี้ ทั้งจะเป็น “คนอย่างนี้” และมีเจตนาที่จะให้คนทั้งหลายเป็นนี้คือ “สิ่งปั่งชี้” จากหัวใจเป็นสารสัจจะของชีวิต

๑๗) เป็นสมบัติเฉพาะตนที่ติดตัวมาแต่อดีตมั้ง !?

อาทิตย์เป็นคนชอบขีดๆ เขียนๆ มาตั้งแต่เด็ก พอก

อายุ ๑๒-๑๓ ปีก็ริอ่านเอกสารดาษพูลสแก๊ปมาเขียน
ด้วยลายมือ พยายามคัดตัวบรรจงและวัดรูปประกอบ
เอง ลอกเลียนทำเหมือนหนังสือพิมพ์รายคาบบ้าง ทำ
เหมือนหนังสือเล่มบ้าง เพราะนิสัยชอบเขียนชอบวาด

นั่นตอนวัยเด็ก ก็ทำตามชอบ เป็นของเล่นๆ

เติบโตมาจนวัยหนุ่ม ก็ขึดเขียนมาตลอด เขียน
ได้ทั้งวนนิยาย มีผลงานส่วนมากเรื่องสั้น เรื่องยาว ก็คิด
ก็เขียน แต่ไม่เป็นชิ้นเป็นอัน จึงไม่เคยมีผลงานลักษณะเรื่อง
สั้นไปตามสำนักพิมพ์ หนังสือพิมพ์ต่างๆ ได้ลงพิมพ์
บ้าง ไม่ได้ลงพิมพ์บ้าง ได้เงินบ้าง ไม่ได้เงินบ้าง แต่ก็ไม่ได้
เก็บสะสมผลงานเลย ทิ้งๆ ข้างๆ

และข้อเขียนต่างๆ นั้น ก็ไม่มีที่พิมพ์เป็นหนังสือ
เล่มกับเข้าสักที

อาทิตย์มาเขียนสารพัด วนนิยาย สารคดี บทความ
ปกิณกะ เป็นคอลัมนิสต์ เป็นกวีกานท์ ฉันหลักชน์ โคลง
ฉันท์ กាលพย์ กลอน ร่าย กลอนเปล่า คำเรียง โศลก เพลง
แม้แต่กลบท

ขอบนทึกไว้ในที่นี้ลักษณิดนนะ เช่น โคลงลีกลบห
ชื่อกลบทนาคบริพันธ์ อาทิตยวายพรให้แก่หนังสือพิมพ์ราย
หนึ่ง อาทิตย์ประทับใจเข้า ที่เข้าทำได้ เข้าเลิกเขาน้อย แต่
เข้าสามารถยืนหยัดกล้าหาญได้นับถือ

ก็ขอบนทึกสิ่งที่ได้ทำนี้ไว้เป็นสิ่งยืนยัน ตามที่ได้พูด

ได้มีมาหน่อยหนึ่งแล้วกัน

◎ ครีสวัสดิ์คืนด้าว	แคนสาร
เด่นส่องดังป้ำภิหารย์	เห็จฟ้า
เห็นเพื่องเฝ่นผายอย yan	ยาวชีพ
อยู่ข้าวชาติหล้า	แหลกหล้าลាសลาย
◎ นิมิตหมายนโถเมฆอื้อ	อึงกิดา การเทอนุ
กิตติกฤษฎาพา	พุ่งพุ่ง
พรอกเพรียกเพริศผู้หา	ทิวสน
สฤทธิ์คำสตร์สาตรณาธิรุ่ง	รุ่งลั่นคนสยาม
◎ ไทยโพสต์ยามคابนี้	เยี่ยมนัก
ฟันฝ่ากล้าหาญหัก	ลีอส្ត
สือลัจชีอสัตย์รัก	คักดีลีอ
กล้ากว่ากล้าไดกู	เกียรติให้สารสูง

(๑๒ ต.ค. ๒๕๕๑)

ดังนี้ เป็นตน ก็คิดก็เขียนไปสารพัด ทำไปเรื่อย
เขียนไป ทิ้งไป ไม่เก็บเป็นหลักเป็นฐาน เป็นประวัติ เลย
ไม่มีอะไรมาอ้างอิงความจริง ได้ครบตามที่โม

๑๔) “นาม” มากมาย ไม่อยากให้ครุเห็น “ตัวตน”

อาตมาใช้ชื่อ names นามปากกาคมามาย เป็นลิบๆ
หลายลิบนาม เปลี่ยนไปเรื่อย ไม่อยากให้คนรู้จัก จึงไม่มี
นามไหนเด่นในวงการน้ำหมึก รวมพิมพ์เป็นเล่มไม่ได้

ตราบจนอายุ ๓๔-๓๖ ให้พ.ศ. ๒๕๑๓ จึงมีผลงาน “คนคืออะไร? ทำไม่สำคัญนัก?” เป็นหนังสือเล่ม

นั่นเป็นหนังสือเล่มแรกของชีวิต جانนั่นต่อมา จึงมีเล่มอื่นๆ ก็เดิมเช่นกัน

ด้านนวนิยายนั้น เรื่องสั้นเขียนพอสมควร แต่ก็ไม่เคยได้รับรวมมาพิมพ์เป็นหนังสือเล่ม และไม่ได้เก็บต้นฉบับไว้ มาวันนี้รวบรวมกันไม่ได้เลย สูญหายไปหมด เรื่องสั้นนี้ ขนาดเขียนกันวันละเรื่อง ร่วมกันกับ “หลวงเมือง” (คุณสำราญ ทรัพย์นิรันดร์) กับอีกคน ต้องขออภัยลืมนามท่านไปแล้ว รวม ๓ คนช่วยกันเขียน คนหลังนี้ท่านเลี้ยวชีวิตไปแล้วล่ะ ตอนแรกก็แบ่งกันเขียนคนละเรื่อง สลับกันไป ทำเป็นบทละครวิทยุออกอากาศประจำวัน คุณไพรัช กลิวัฒน์ เป็นโต้โพ เรารับเขียนเรื่องงานนี้อัตมาใช้นามปากกาว่า “โบราณ สนิมรัก”

๑๙) ขอหมายเหตุไว้สักนิดเกี่ยวกับนาม “โบราณ”

เฉพาะนามว่า “โบราณ” คำเดียวนี้ อัตมา yang มีนามปากกาเกี่ยวกับ “โบราณ” ไปอีกหลายนาม

“โบราณ สนิมรัก” นี่ มันก็มี “ความเก่า”อยู่ในนั้นอยู่แท้ๆ คือ “สนิม” ใจ และแรมเป็น “สนิม” ของ “รัก” เลี้ยด้วย เพราะอัตมาเป็นคนเข้าใจ “ความรัก” ที่พรักพร้อมถึง ๑๐ มิติ ใจ และใช้ “ความรัก” เป็น คือ ใช้อย่างไม่ทุกข์ และ

ไม่เป็นโทษ ใช้ความรักมิตรที่สูงเท่านั้นให้เป็นประโยชน์แก่คน
เมื่อ “รัก” ได้เป็น “สันมิ” แล้ว เราก็หยุดใช้
จาก “โบราณ สนิมรัก” แล้ว ก็มาใช้อีก “โบราณ” หนึ่งว่า
“โบราณ นวทัศน์” นามนี้ก็ใช้อยู่พักหนึ่ง
ต่อมา ก็มาเป็น “โบราณ ใหม่เสมอ” ก็ใช้มานือกพักหนึ่ง
และต่อมา ก็จะไม่ใช่คำว่า “โบราณ” แล้ว จะใช้นามว่า
“เก่ามาก ใหม่เสมอ” หรือ “เก่าสมัย ใหม่เสมอ”
ซึ่งเป็นความมั่นใจที่อาตามาเชื่อในเจลึกๆ ของอาตามา
ว่า สัจธรรมอันยิ่งใหญ่ที่มนุษย์พึงรู้พึงเป็นพึงได้มาให้แก่ตน
แก่ลังคม แก่โลกนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ครบสัมบูรณ์แล้ว

๒๐) พุทธธรรมคืออาริยสัจธรรมแห่งมหาจักรวาล

อาตามาถือว่า อาริยสัจธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้แล
คือ “ความเก่า” ที่เก่าดีสุดตลอดกาล ไม่มีอื่นอีกแล้ว
และคือ “ความใหม่” ที่ใหม่อยู่ตลอดกาล ไม่มีอื่นอีกแล้ว
ไม่มี “ความเก่า” ที่จะเป็นอาริยสัจธรรมได้ยิ่งกว่านี้อีก
และไม่มี “ความใหม่” ที่จะเป็นอาริยสัจธรรมอันสูงสุด
ประเสริฐเลิศยิ่งไปกว่า “พุทธธรรม” ที่เป็น “ความรู้” ที่สุดรู้แล้ว
และ “พุทธธรรม” ที่เป็น “ความจริง” ที่สุดจริงแล้ว
พุทธธรรมนี้แลที่ “โบราณ นวทัศน์” แท้
“เก่าสมัย ใหม่เสมอ” จริง
ไม่มีอะไรมาแปรเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงไปได้อีก

ผู้ได้ฟังคำตรัสของพระพุทธเจ้ามาแล้วในหลายๆ พระ
วันนี้ ที่ทรงยืนยันพระองค์เองว่า พระองค์เป็นผู้เลิศยอด
สุดแล้วในโลกหรือในมหาจักรวาล ไม่มีใครเทียมเท่าได้อีก
พระองค์เป็นผู้รู้แจ้งโลกยิ่งสุดยอดในมหาจักรวาล
ไม่มีใครเทียมเท่าได้อีกแล้ว

หรือคำตรัสที่ตรัสเป็นนัยยกย่องทั้งตัวพระองค์เอง ทั้ง
อวดอ้างความรอบรู้ที่พระองค์ทรงมีทรงได้ทรงเป็น แล้วนำ
มาเปิดเผยประการส์ให้มนุษย์ได้ยินได้ฟัง ก็ล้วนสุดยอด
ประเสริฐสุดจริงๆ

นั่นแหล่ะคือ “ความจริง” ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสอย่าง
จริงที่สุด และเป็นความจริงพระทัยที่สุดแล้ว

ไม่มีอะไรແeng ไม่มีเชbezอกุศลจิตแม่เท่าธุลีละองใจ
ของปรมานุ ที่พระองค์จะประสังค์(อยาก)“อวดดี” อวดตัว
อวดตนเลย เป็นความบริสุทธิ์พระทัยแท้ที่สุดแห่งที่สุดจริงๆ
โดยจะว่า อาทماหลงพุทธศาสนา ก็ไม่เป็นไร จะให้
อาทมาตรับว่าหลงจริง ก็ได้ อาทมาไม่ขอແย়েঁไดๆ

ก็เป็นเพียงความเชื่อถือ เชื่อมั่น เชื่อสุดๆ ของ
อาทมาส่วนตัวเองเท่านั้น ว่า พุทธธรรมนี้อาทมามั่นใจสุด
มั่นใจว่าเป็นอย่างนั้น

ขอให้ศึกษาและปฏิบัติให้สัมมาทิภูมิให้จริง แล้ว
ปฏิบัติให้บรรลุผลธรรมจริงของพุทธจนกราทั้งมีเนื้อหา
ของพุทธธรรมเพียงพอถึงจุดหนึ่ง แล้วคุณจะมั่นใจที่สุด

ดังที่อาตมาเชื่อและมั่น คุณจะเชื่อเอง โดยไม่ต้องเชื่อในราย
เช่นเดียวกันกับที่อาตมาเชื่อ และมั่นใจที่สุดนี้

ประเสริฐสุดแล้วสำหรับความเป็นมนุษย์สุดประเสริฐ
และลั่งคอมมนุษย์ดียิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว ถ้าลั่งคอมมนุษย์
นั้นมีเนื้อแท้แห่งพุทธธรรมที่สัมมาทิฏฐิในลั่งคอมนั้นกันจริงๆ
ถึงขั้นเมื่อ“สารณียธรรม”ที่พร้อม“พุทธพจน์”กันแท้
ก็ได้ ถึงขั้นปริบูรณ์ด้วย“จารณะ ๑๕ วิชชา” ก็ได้ หรือถึงขั้น
สัมปูรณ์ด้วย“วรรณะ ๗” ก็ตาม ฯลฯ เป็นต้น

แล้วคุณจะเป็นคนมี“พลัง ๔ พันภัย ๕”อย่างวิเศษ
ขอให้ถูกต้องตามพุทธธรรมแท้ๆ เกิด จะ“รู้แจ้ง”ใน
ความเป็นคน ว่า เรา“อวิชชา”มาตลอดที่ยังไม่ตื่นรู้กันจริงๆ
จึงตอกย้ำภาวะเป็น“คนขังสุข” เพราะไม่รู้จัก“คุกขังสัตว์”
ของตัวเอง หรือของมนุษย์สุดหลงแสวง茫WAYอยู่จริงๆ

๒๑) กลับไปเล่าเรื่องการเขียนหนังสือต่อ

เวลาออกไปหมายเหตุ“เรื่องโบราณ นวัตคณ์” กันแล้ว
หลายถ้อยกรายทางความ

กลับมาต่อเรื่องที่เราพูดกันค้างไว้ ว่า อาตมาได้ร่วม
กันเขียนเรื่องสั้น โดยมี“หลวงเมือง”(คุณสำราญ ทรัพย์นิรันดร์)
กับอีกคน รวม ๓ คนช่วยกันเขียน ตอนแรกก็แบ่งกันเขียน
คนละเรื่อง สถาบันไป ซึ่งตอนหนึ่งก็ยาวประมาณ ๓-๔
หน้ากราฟิกทำเป็นบทละคราวที่ยกออกอากาศประจำวัน

โดยออกอากาศอาทิตย์ละ ๕วัน จันทร์ถึงศุกร์ อาทิตมา
รับเชิญอาทิตย์ละ ๒ เวีงต่ออาทิตย์ ส่วนคุณหิ้ง ๒ นั้นเป็น^๔
กันคนละเรื่องสองเรื่อง แล้วแต่โครงจะได้

ไม่นานนักผู้เชิญเดียวกันท่านหนึ่งก็บอกว่าไม่ไหวแล้ว
เชิญไม่ทัน ภาพล้อตไม่ได้

เรื่องสั้นนี้สำคัญที่พล้อต เรื่องต้องมีโคลเม็กซ์
สำคัญลงท้ายให้ทึ่งประทับใจ ถ้าลงท้ายจบไม่มีโคลเม็กซ์
ดีๆเด็ดๆนี่ เรื่องนั้นจะขาดรสไปอย่างมาก

ก็เลยเหลือแค่ “หลวงเมือง” กับอาทิตมาเท่านั้น ก็
แบ่งกันเชิญ ๒ คนต่อไป

พอทำต่อไปอีกหน่อย “หลวงเมือง” ก็บอกว่าไม่ไหว
แล้วอีกคน ก็โบยมาให้อาตามาคนเดียว

เจ้าประคุณเอ่ย! ที่นี่ไม่อยู่คุณเดียว ต้องเชิญเรื่อง
สั้นให้ได้วันละเรื่อง ต่อเนื่องกันทุกวัน ที่ยวานานเป็นเดือน

ไม่เป็นอันกินอันนอนกันเลย ต้องภาพล้อตมาเชิญ
กัน โอ้โห!!! เรื่องสั้นเกือบวันละเรื่องนี่! คนเชิญหนังลือ
ลองคิดดูเถิด ต้องเชิญออกมากำให้ได้ด้วยนะ เพราะต้องมี
ไปออกอากาศทุกวัน ขาดไม่ได้ ไม่มีการใช้เรื่องซ้ำด้วย

อาทิตมาสู้ทำงาน และทนทำ ได้ต่อไปอีกไม่นาน ก็
ต้องบอกคุณให้พรัชว่า หมอดฤทธิ์หมดนายาแล้ว หาคน
มาช่วยก็ไม่มีใครสู้ หรือไม่เหมาะสมก็ไม่ทราบ เลยต้องหยุด
กันเด็นนั้น ทำอยู่ได้ไม่กี่เดือน จำไม่ได้แล้วว่ากี่เดือน แต่ก็

หlaysideonoy'hemongkan

งานนี้อุทานได้ว่า “เกี๊อบตาย !!!” ต้องใช้คำนี้เลย
เฉพาะเรื่องสั้นที่ทำบทละครวิทยุ อารามาก็มีแฟ้ม
เรื่องลั้นนี้ขึ้นมาตั้งเป็นร้อยๆเรื่อง ก่อนออกมหาบัวอารามยัง
หอบไปมอบให้คุณรุ่งโรจน์ ณ นคร ไว้ บอกว่าจะเอาไปใช้
ที่ไหน อย่างไรก็ได้ เอาเลย ยกให้

อาทิตยานีกัย้อนอดีตถึงตอนที่เขียนเรื่องสั้นตอนนั้น
โอล!!... แม่เจ้า ไม่เป็นอันกินอันนอนเลย อารามพกพิมพ์ดีด
กะทัดรัดติดตัวทิวไปไหนมาไหนก็ติดมือ ติดท้ายรถไปด้วย
นักเคาะนั่งคิดนั่งเขียนไปทั่ว ในขณะที่ไปทำงานอื่นๆด้วย
ว่างเมื่อไหร่ก็ดัดพิมพ์ดีดออกมายาดต่อ

คิดพล็อตก.. ต้องขอภัย เม็ขณะนั่งอุจจาระ-ปัสสาวะ
ก์ต้องคิดหาพล็อตอยู่ตลอด หาเอกสารทุกจุดที่จะดันหาเรา
ได้ ดันคิดเองนั้นแน่อยู่แล้ว หาเอกสารข่าวประจำวันบ้าง
ก์สังเกตจากเรื่องราวในสังคม จากเกร็ดเล็ก
เกร็ดน้อยอะไรต่างๆ คิดผูกเรื่องไปต่อลดเวลา

ยังจำได้ ข่าวหนึ่ง เช่น มีเจ้าแก่คนหนึ่งเป็นข่าวขึ้น
หน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์รายวัน แกถูกตำรวจนับ เพราแก
แอบดูคนใช้ตอนที่ก้มๆคลานๆเช็ดพื้นถูพื้นบ้าน คนใช้ก็ใส่
เสื้อคลุมกัวงๆ แต่มีไม่ไถ่ราเชียด้วย แกก็ไปนั่งในมุมที่มอง
ได้สนัด หนักเข้าแกออดใจไม่ไหว แกก็เดชเข้าไปปล้ำบันนม
คนใช้เข้าให้ คนใช้กรองลั่น ชาวบ้านได้ยิน แกก็ถูกตำรวจนับ

แม้อย่างนี้อัตมา ก็ต้องเอา นำมาเป็นพล็อต ผูกเป็น เรื่องขึ้นมา หากดูทักษะมุมเป็นโคลเมกซ์ของเรื่องให้ได้ รู้สึกใน ตอนนั้นอยู่เหมือนกันว่ามันค่อนข้างไป แต่ก็ต้องเอ้า เป็นต้น นั้นคือ ประสบการณ์หนึ่งของชีวิตช่วงหนึ่ง

๒๒) ไม่เคยมีวนิยายเรื่องยาวยืนหนังสือเล่ม

ด้านวนิยายเรื่องยานั้นอัตมา ก็คิด ก็เขียน ตอนเด็กอายุ ๓-๔ ขวบ ก็อ่านเขียนแล้ว ถึงกับ คัดลายมือ เขียนเป็นเล่ม แล้วเอาไปให้เพื่อนๆ อ่านเล่น แล้วก็ทิ้งไว้ไป สูญหายไปกับวัย มันยังไม่เป็นท่าอะไร

ผ่านวัยไป ก็คิด ก็เขียน ไปสร้างสรรค์ แต่วนิยาย เรื่องยาวยังไม่เป็นโลลีเป็นพาย ในชีวิตนี้วนิยายเรื่องยาวยัง ไม่มีผลงานกับเข้าสักเรื่อง แต่เมื่อเรื่องของตนยาวยัง

ตามาแล้วอัตมาเคยพล็อตไว้ก่อนเรื่อง ได้เกล้า ร่างไว้บ้าง เอียนไว้บ้าง เช่น มีอยู่เรื่องหนึ่ง ตั้งชื่อเรื่องนี้ ว่า “คน” นี่เป็นเรื่องตั้งแต่อัตมา�ังไม่บวช มาคิดดูตอน นี้ ก็สอดคล้องกับความคิดของเขาว่า ทำไม่ต้องชื่อเรื่องว่า “คน”

พระเอกจะมีนามเรียกเขาว่า “หิน” ชี้บ่อมากจากชื่อจริง ของเขาก็คือ “มหินทร์” จะเป็นคนมีความคิดแปลกๆ ต่างจากสามัญสำนึกโกลกีຍ์ทั่วไป

เป็นลูกคนรวย พ่อแม่ส่งไปเรียนจบปริญญาโท-ปริญญาเอกมาจากเมืองนอก แต่พอกลับมาประเทศไทย

แล้วกลายเป็นคนเปล่าๆ ไม่ทำงานรับราชการ หรือรับใช้ธุรกิจนายทุนที่ไหน แม้ธุรกิจของพ่อแม่ก็ไม่สนใจ หนีออกจากบ้านไปเป็นกรรมกร เป็นอาสาสมัคร อิสรภาพตัว อำเภอทางตนเป็นคนรับใช้ชาวบ้านร้านตลาดทั่วไป ภาคตอนนน แบบหามใช้แรงงาน อย่างมีความสุข ทำงานให้มื่อนคนจนหมื่น สิ่นไร่ไม่ตอก มีกลดเป็นบ้านเลี้ยงชีวิตไปเรื่อยๆอย่างอนาคตภิกษะ เป็นคนปิด ไม่ให้ครรภ์หัวนอนปลายตีน ไม่เปิดเผยแพร่ตัว ใช้นามปากกา-นามแฝง เขียนบทความ เขียนเรื่องราวแสดงข้อคิดความเห็นวิจัยวิจารณ์อะไรต่ออะไรต่างๆสู่สังคมโดยไม่ให้ครรภ์จักตัวทำส่งไปตามลือสารต่างๆ อันสามารถทำได้เท่าที่อุปกรณ์บรรดาเมืองในสมัย

แล้วก็สร้างนางเอก สร้างตัวประกอบอื่นๆขึ้นผู้かれื่อง ขยายลีลาของเรื่องให้เป็นที่น่าสนใจคนอ่านไปต่างๆ ตามภูมิแห่งความสามารถฝีมือทางศิลปะที่ตนมี

๒๗) ป่านนี้เรื่องยาวนักยังไงมี มีแต่ยาวเป็นเรื่อง

ถึงขนาดอาทมาไกลัจจะออกแบบยาวอยู่รอมร่อเรื่องนี้ก็ยังไม่ไปจากสมอง จนกระทั้งอาทมาบัวและด้วยก็ยังมีการคุยกัน และมั่นหมายกันกับคุณชวนไชย เตชะ-ครีส్ตិ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการสร้างหนังเรื่อง“โหน” ได้เงินมาจากหนังเรื่องนี้มากพอสมควร ก็คิดจะสร้างเรื่องใหม่

ต่อ ก็คุยกัน อตามา ก็เอ้าพล็อตเรื่องนี้มาคุยให้ฟัง คุณชวน ไซซ์ขอบใจ ก็เร่งให้อาตามาเขียน-เขียน-เขียน เอาไว้ในนี่ นี่แหลก..ว่ากันปานนั้น

อาทما ก็รับปากเป็นมั่นเป็นหมวดนะ..!

ถึงขั้นฟุ่งซ่านลำหนักนักกับคุณชวนไซย่าว่า จะทำด้วยที่ไหน ไม่ใช่คนหนังเรื่องนี้ให้เด่น อตามา ก็เสนอว่า ออกแบบตัวหนังสือคำว่า “คน” ที่เป็นชื่อเรื่องนี้ โดยคิดกันว่า ประการด้วยที่เอารูปอนุบาลหั้งห้ายใน ประเทศ มาเขียนคำว่า “คน” แข่งกัน แล้วคัดเลือกเอาลาย มือของเด็กคนที่เข้าท่าที่สุด มาใช้ จะให้รางวัลแก่เด็ก อนุบาลเจ้าของลายมืออย่างงาม เป็นเรือนหมื่นเลย ห้าย หมื่นหน่อย เงินหมื่นในယุดเมื่อกีบ ๕๐ ปีที่ผ่านมาแล้วนั้น มากเอกสารนะ เงินหมื่นสร้างบ้านได้เป็นหลังนะ

“ไทยยุคนั้นยังใช้พิล์มขนาด ๑๖ มิลิกันอยู่ สร้างหนัง เรื่องหนึ่งใช้เงินแค่ล้านเดียวเท่านั้นก็มากแล้ว หนังเรื่องไหน ฉายแล้วได้เงินล้านนี่ ถือว่ายอดเยี่ยม

ให้เด็กๆได้มีส่วนร่วมมากขึ้น จะได้เป็นประโยชน์แก่ เด็กได้ซึมซับรับใส่จิตวิญญาณ เพราะหนังเราจะไม่ใช่ หนังมองมองนาน่าเบื่อ เอาแต่ปูรูรสจัดจ้านในรักในเกล้า สนุกสนานเรื่าระเริงโมหะเพ้อเจ้อ ให้เป็นพิชภายในหนัง เพราะปูรูแต่งไปด้วยรูปทรงกลืนเลียงสัมผัสปลูกเร้าราคะ ปลูกเร้าพยาบาท ปลูกเร้าความโง่เง่า ให้ยิ่งเลื่อมยิ่งร้าย

ยิ่งแรงถ้าเข้าไปๆ กะความรู้สึก จัดหนัก จัดเต็มขึ้นทุกสัมผัส หนังเรอก็มีสุนทรีย์ให้พอดเพียง ตามความเป็นคิลปะ นี่คือ ความจริงแห่งความคิดปกติปุถุชน และกรรม หรือการกระทำทั้งปวงของคน ถ้าอัตมาไม่เล่าเรื่องนี้ออก มา มันก็คือ สังขารธรรมหนึ่งที่หายไปกับสายลม ในโลก แต่จะ เพราะด้วยบารมีไม่พอ หรือเหตุปัจจัยไม่พร้อม ด้วยประการใดๆ ก็ไม่ได้ วนิจฉัยตัดสิน ว่า ทำไม่ นวนิยาย เรื่องนี้จึงเกิดไม่ได้ ไม่ปรากฏขึ้นให้สังคมได้สัมผัส

สุดท้าย อัตมา ก็หมดน้ำยาของความอุตสาหะ ล้วน “สังขารธรรม” นี้ลงไปอีกราหนึ่ง จบความขวนขวย เขียนให้คุณชวนไชยไม่สำเร็จจนแล้วจนรอด ก็เป็นอัน นิยายเรื่องยาวที่เป็นการเขียนขึ้นของอัตมาเป็นหมันไป

๒๔) เลยมีแต่หนังสือเล่ม ที่ไม่เป็นเรื่อง เป็นแต่รำ

ถึงวันนี้ หนังสือที่เป็นผลงาน พิมพ์ออกมากลุ่มสังคม เพย์เพร่อ ก็ไม่ได้ ราฯ ๑๐๐ เรื่อง หรือไม่รู้ว่า นับเรื่องได้เท่าไร อาจจะถึง ๑๐๐ กว่าเรื่อง ก็ได้ อัตมาไม่ได้ ตรวจสอบดู ส่วนเล่ม ถ้าหับเล่มเป็นปริมาณเล่ม ก็เป็น ล้านๆ เล่มแล้วมั้ง !?

อัตมาไปเบรย์ให้คุณร่วงข้าว ชาวทินฟ้า บรรณาธิการชั้นนำ ห้องสมุดสันติอโศกถึงเรื่องนี้ เขอกลับไปกรุณาตรวจสอบ รายละเอียดมาให้อัตมาเลยได้สิ ติมารายงานผู้อ่านได้ว่า

หนังสือที่เป็นผลงานของอาทมาที่เผยแพร่ออกสู่สังคมนั้น ถึงวันนี้ มีถึง ๑๖ เรื่องนับรวมทั้งเรื่องเล็กเรื่องน้อยต่างๆ

ส่วนเล่ม นับเล่มแล้วรวมได้ถึง ๑,๕๙๓,๔๘๗ เล่ม ณ วันนี้ (๓ ส.ค. ๒๕๕๖) ปัจจุบันขณะที่กำลังเขียนเรื่อง “รู้คนชั้นสูง รู้คุกชั้นสัตว์” นี้ อาทมา ก็อายุเลย ๗๙ ปีไปแล้ว มีชีวิตยืนยาวย่างเข้าปีที่ ๙๐ ซึ่งมันเลย ๕ มิ.ย. ๒๕๕๖ มาได้ ๑ เดือน กับ ๒๙ วันแล้ว ก็ยังเขียนหนังสือไม่หยุด

หนังสือก็เขียนไปตามภูมิแท้ของตน “ความจริง” ก็เกิดขึ้นตามเหตุตามปัจจัยแห่งความเป็นความมีที่เป็นไปได้ ก็เกิด “ความจริง” ปรากฏขึ้นมาให้เห็นเป็นสิ่งยืนยัน ประจักษ์สิทธิ์ขึ้นมาเรื่อยๆ ในความเป็น “โลกุตระ”

จากนามธรรมที่เป็นอารียะ เกิดมาเป็นพุตติภพ และก่อ “รูปธรรม” เปิดเผย “คน” โลกุตระ ให้สัมผัสได้ เห็นได้ตามเนื้อหาสาระของเรื่องขึ้นมา จึงมี “ความจริง” เป็น คำตอบให้แก่หนังสือ “คนคืออะไร? ทำไมสำคัญนัก?” เป็นที่ปรากฏยืนยันสัจจะความจริง

และเฉลยความเป็น “คนชั้นสูง คุกชั้นสัตว์” ให้รู้แจ้งชัดขึ้นมาเรื่อยๆ ถึงวันนี้ยังเห็นได้ชัด “ชนตา” เลย ที่เดียว เพราะในปัจจุชนนี้กันทั้งนั้น มันมากยิ่งจริงๆ

๒๕) จึงมีทั้ง “ราวกับ-ราข่าว-ราความ-ราพา”

ที่จริง อาทมา ก็แสดงคำตอบที่ว่า “คนคืออะไร?

ทำไม่สำคัญนัก?" มาตลอดอยู่แล้ว ตั้งแต่ยังไม่ได้ออก
มาบวช จะเป็นชาวสอยูก็ตาม

ยิ่งทุกวันนี้มีตัวตนของบุคคลทั้งผู้ได้ปฏิบัติ และ
ไม่ปฏิบัติ ยืนยันความจริง "คนโลกิย์" ก็ตี "คนโลกุตระ"
ที่พ้น "สังโยชน์ ๑๐" เพิ่มขึ้นๆ ตามฐานะตามลำดับๆ ก็ตี
ซึ่งเกิดจากทั้งรavarxawa คือ "การส่งข่าวปากต่อปาก"
ทั้งความคิด คือ "เรื่องราว-เนื้อความ" ที่เป็นโลกุตระ
เผยแพร่ให้คึกค่า แล้วมีผู้มีภูมิรับได้เข้าใจ เอาไปปฏิบัติ
จนได้มรรคผล

มีรavarxawa คือ "ทาง-เส้นทาง" ให้แก่ผู้แสวงหาได้เดิน
เป็นรavarxawa คือ "แนวทางที่ดีจริง" ให้แก่ผู้มีด้วงตา^{๔๙}
มีปัญญา มีญาณ มีวิชชา มีแสงสว่างได้เกาะยึดอาศัยเป็น
ประโยชน์ ใช้คึกค่า ใช้พิสูจน์ความจริง อย่างเห็นๆ แจ้งๆ
ตาม "ความเป็นอยู่จริง" นั้นๆ ทั้งสภาพ "รูป" ทั้งสภาพ "นาม"
ก็ยิ่งชัดเจน "คนขังสุข คุกขังสัตว์" ให้เรา "รู้" ยิ่งขึ้นๆ
ซึ่งจริงๆ นั้น คำตอบอันจริงแท้แห่งคำถามที่ว่า
"คนคืออะไร? ทำไม่สำคัญนัก?" ก็คือ ชีวิตทั้งชีวิต
ของแต่ละสัตว์โลกทุกตัวนั้นแหลก คือ คน
รู้ได้ทุกคน แต่ไม่เรียนรู้ให้ล้มมาทีภูมิใจ มองต่างหาก
"คน" ก็มีให้เรียน "ขัง" ก็มีให้เรียน "สุข" ก็มีให้เรียน
"คุก" ก็มีให้เรียน "สัตว์" ก็มีให้เรียน

๒๖) จะรู้ขัดว่า “คนขังสุข คุกขังสัตว์” นั้นเข่นNeil เอง

หากหันมาสนใจ และใส่ใจศึกษาจริงจัง ก็จะได้คำตอบที่แท้จริงที่เดียวว่า

คน คือ สัตว์แท้ๆ ที่ไม่รู้ “ความเป็นอยู่” ของตน เป็นสัตว์นรก, เปรต, เดร็จจาน, เทพ หรือพระเจ้า-พระพรหม ก็ไม่รู้ “ความเป็น-ความอยู่-ความเป็นอยู่” นั้นๆ ของตน

ถ้าผู้มี “จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง” ก็จะรู้ “ความเป็นอยู่-ภาวะที่เป็นอยู่-ภาวะดำรงอยู่” นั้นๆ ของตน ได้แท้ ว่า ตนเป็นคนชนิดไหน ในขณะนั้นๆ

คุก คือ ที่อยู่ที่ “อวิชชา” ขังตนเองไว้ คือ ภาพที่วิญญาณของผู้มีกิเลสอาศัย จึงเป็นเดนที่ให้กิเลสมันใช้ “ทำการ” อยู่ โดยผู้นั้นรู้ตัวก็ตาม ยิ่งไม่รู้ตัวยิ่งเป็น “คุกเมด”

ขัง คือ การถูกลูกไว้ด้วยสังโยชน์ (หรือสังโยค=เครื่องผูก) ด้วยความไม่รู้ (อวิชชา) จึงหลงผิดว่า “ที่ขัง=คุก” เป็นเดนสวรรค์

จึงเท่ากับตนเอง “ขัง” ภาระนั้นเอง เพราะไม่รู้ หรือ เพราะหลงผิด เพราะไม่พึ่นอวิชชาสังโยชน์ หรืออวิชชาลวง ล้มบูรณา

๒๗) คนไม่รู้(อวิชชา) ขังตนเองให้เป็น “สัตว์”

เท่ากับเป็นผู้ยัง “ขัง” ตนเองอยู่อย่างแน่นหนา หรือ เท่าที่ตนสามารถดูดายตนจาก “เครื่องผูก, การผูก” (สังโยชน์, สังโยค) หรือปลดเครื่องผูกให้ตนได้สำเร็จจริง

สัตว์ คือ ผู้ยัง “อวิชชา” ผู้ไม่รู้ โดยเฉพาะไม่รู้

“จิตใจ”ตนยังเป็น“สัตว์” เช่น สัตว์นรก สัตว์อबाय สัตว์เทวดา สัตว์พรหม สัตว์โภปปاتิภกทั้งหลาย(สัตว์ทางจิตใจ)

รู้ คือ วิชชา ในที่นี้ก็คือ รู้ความเป็น“คน-ขัง-สุข-คุก-สัตว์”นั่นเอง รู้ชนิดที่ล้มผลาส“ความเป็นภาวะนั้นๆอยู่”จริง ซึ่งที่แท้ก็อยู่ที่“คน” ใน“คน” โดยเฉพาะที่“จิตใจ”ของตนเองนี่เอง ไม่ว่าจะเป็น“ขัง-สุข-คุก-สัตว์”

จากพุทธธรรมที่ศึกษา และหากพากเพียรปฏิบัติให้สัมมาทิปฏิ สามารถบรรลุผลจริง ว่า คน คืออะไร? คุก คืออะไร?

ขัง คืออะไร?

สัตว์ คืออะไร?

และรู้คือรู้อะไร? รู้อย่างไร? รู้แล้วจะเป็น什么呢?

จะได้คำตอบโดย“ไม่ต้องเชื่อผู้อื่น”

และจะรู้อย่างชัดเจ้งจริงในตนเอง

เพราะเราทำได้เอง เราเป็นเอง จึงรู้ในตนเอง

จึงเชื่อของจริงจากตนเองที่เป็นได้เอง ล้มผลาญกับ

ตนเองแท้ๆ

๒๕) รู้คนขังสุข รู้คุกขังสัตว์

รู้ คือ รู้อะไร-รู้อย่างไร-รู้แค่ไหน? รู้แล้วจะเป็น什么呢?

คน คือ อะไร? ทำไม่สำคัญมาก?

ขัง คือ อะไร? ที่ไหน?

สุข คือ อะไร? เป็นอย่างไร?

ดูก คือ อะไร? เป็นอย่างไร?

สัตว์ คือ อะไร? อยู่ที่ไหน?

เราจะได้ตอบกันจากความจริงให้ลับเอียดยิ่งขึ้นไปอีก

ซึ่งจะรู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง ตามความมีจริง
แม่ที่สุด “ความไม่เป็น-ความไม่มี” ก็จะรู้แจ้งเห็นจริงอย่าง
อันติมະสัมบูรณ์ที่เดียว (ตามภูมิอาตมาเท่าที่มี ในตอนนี้นะ)

เท่านี้หรือคือชีวิต?

หนังสือสาระวิชาการ

ความรู้ บันเทิง

มีไว้ให้คึกคักหาความรู้มากมาย

แต่หนังสือที่ให้สารสัจจะ

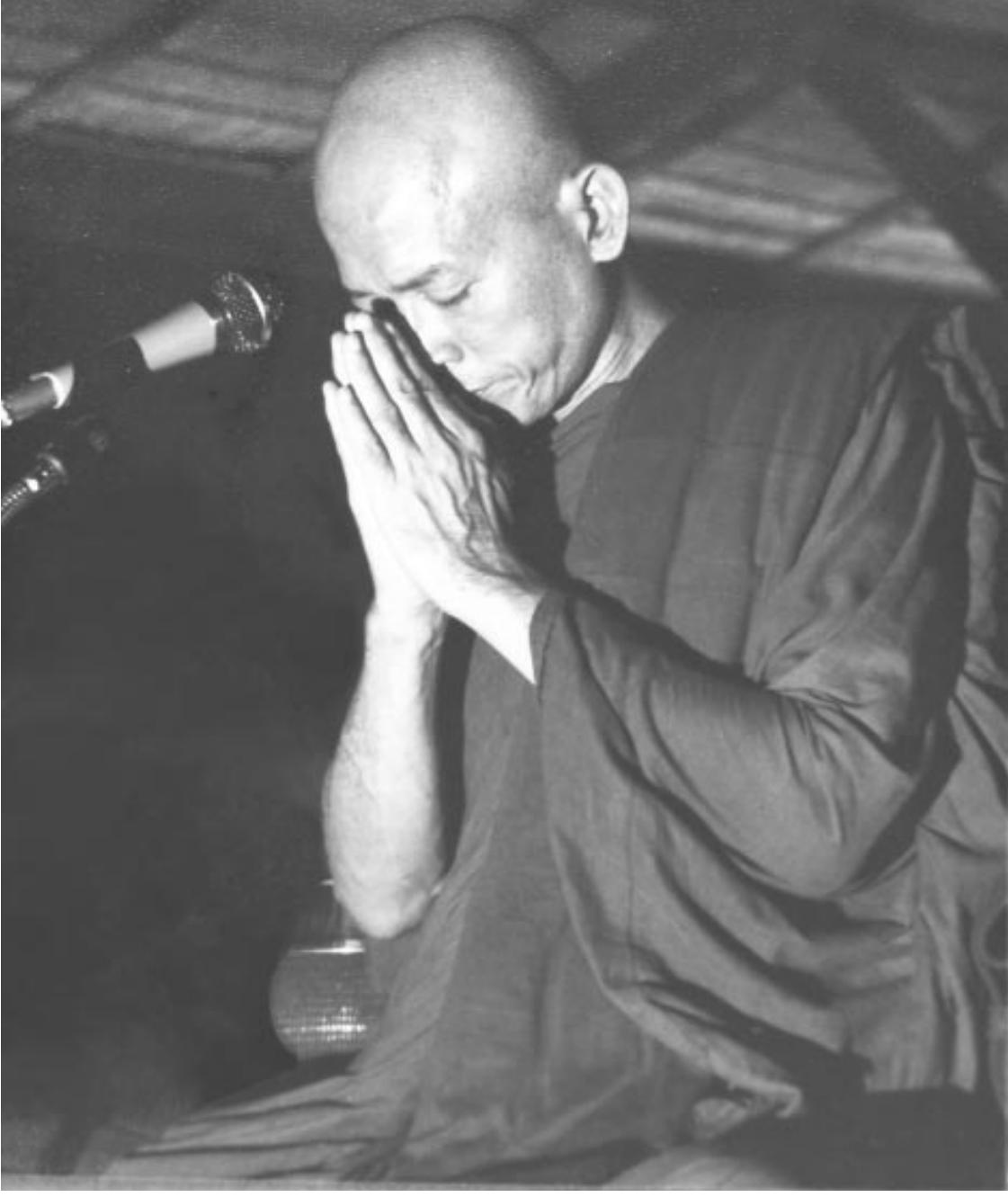
หาอ่านไม่ได้ง่าย ๆ

ขอให้หนังสือเราคิดอะไร

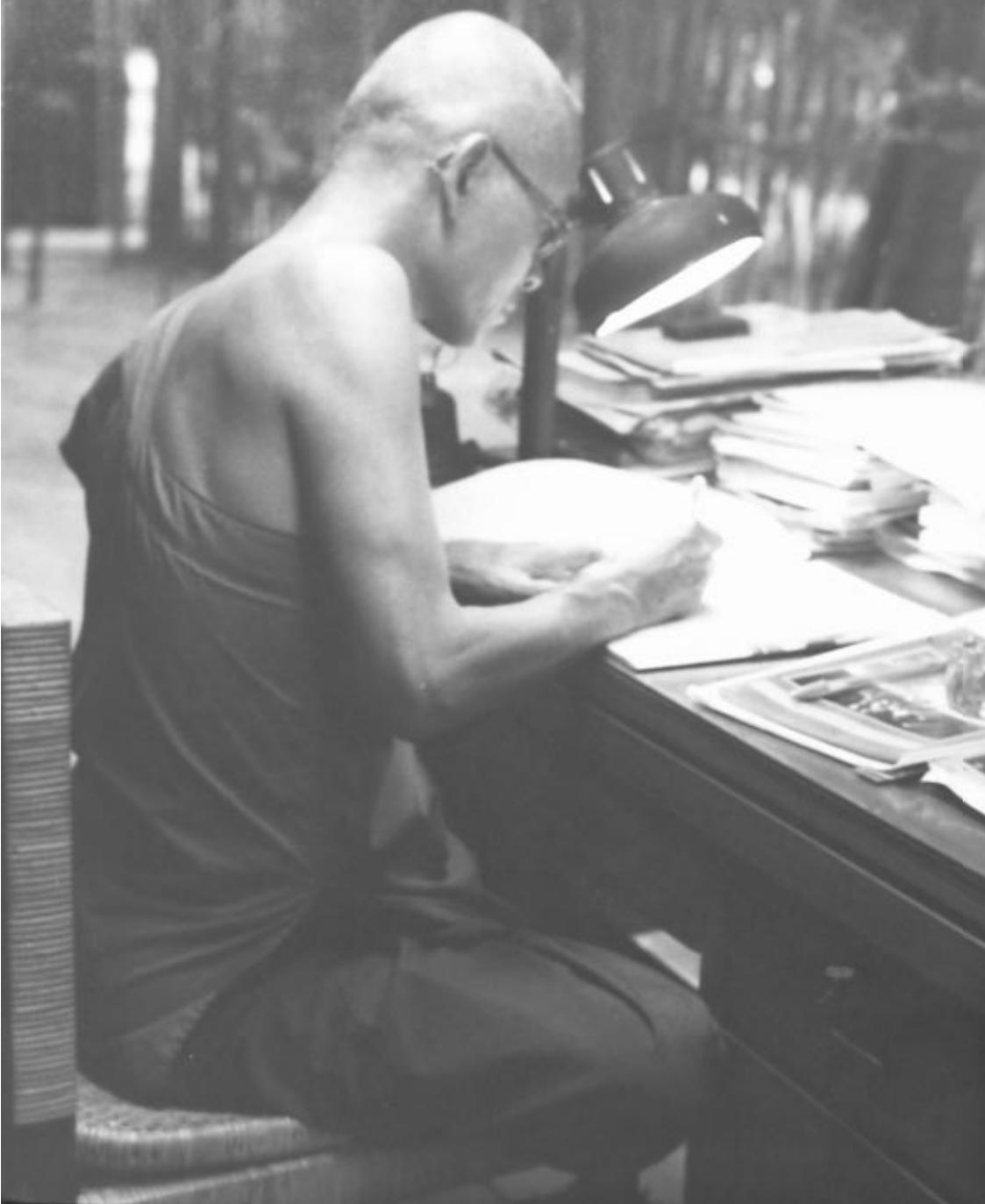
นำเสนอสารสัจจะตลอดไป

ดำเนินนำ จำหน่าย
ธัญพีชปลดสารพิษ
08-7025-9600

“วิชชา”ของพระพุทธเจ้านั้น ไม่ใช่“ความรู้ที่เป็นเรื่องโลกีย์”
แต่เป็น“ความรู้ที่เป็นเรื่องโลกุตระหรือโลกุตรธรรม”

“ปรโลก”ของพุทธ หมายถึง “โลกใหม่—โลกอื่น”
ที่ต่างจาก “โลกเก่า” โลกที่ปัจจุชนทุกคน “เป็นอยู่”

บทที่ ๒

รู้คุณ รู้สุข รู้คุก รู้สัตว์ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

เรามาทำความเข้าใจกับคำว่า “รู้” หรือ “ความรู้” คำนี้ กันเลียก่อน ให้ชัดเจน杰มแจ้ง ให้ครบความหมาย ครบสิ่งที่กำหนด หรือตามนิยาม หรือตามที่จะจำกัดความไว้ไม่ เช่นนั้น ก็จะพูดกันไม่รู้เรื่อง มันจะคนละกำหนด คนละจุดหมาย หรือกว้างไป นอกขอบเขตที่หมายไป

๒๙) “ความรู้” ขึ้นปริญญาเอกกีบั้ง “พันอวิชชา” ไม่ได้ คำว่า “รู้” ในที่นี้ เป็น “ความรู้” จำเพาะเฉพาะลงไป ว่า รู้อะไร?-รู้อย่างไร?-รู้แค่ไหน? รู้แล้วจะเป็นไหน? ซึ่งหมายเอา “ความรู้” ตามแบบของพระพุทธเจ้า ที่

พระองค์ตรัสรู้ ซึ่งเป็น“ความรู้”ชนิดพิเศษ อันมีสูตรลำนำเจสุตวิเศษ ท่านเรียกว่า “วิชชา” ที่ตรงกันข้ามกับ“อวิชชา”

มนุษย์ทั้งหลายตกอยู่ในวังวนของ“ปฏิจสมุปบาท”
ที่ถูกกำหนดด้วย“อวิชชา”เป็นประธานหลัก

เพียงแต่ว่า “อวิชชา”ของคริจจะเย่มากແย่น้อย จะร้ายมากร้ายน้อย แรงมากแรงน้อย ไปในทางไหน เท่าใด ที่จริง“อวิชชา”นี้ มีความหมายที่สุดยอดมากลำหารับความเป็นคน ที่เมื่อเปลี่ยน“อวิชชา”ให้เป็น“วิชชา”สี่ตนได้แล้ว ก็จะ“รู้”พิเศษอย่างมหัศจรรย์ที่เดียว

“รู้”มหัศจรรย์ที่ว่านี้ก็ไม่ได้หมายความว่า สามารถ“รู้”อะไรมิลึกๆ แปลกลປະชาດน่าทึ่ง เหมือนคนเล่นกอลหมาน คนมีภูมิปัญญาพิเศษหายของหาย พยากรณ์ล่วงหน้าแม่นรู้ว่าคนนั้นจะเลี้ยงรัก คนนี้จะถูกห่วยราวยเบอร์ คนนั้นเคราะห์ร้าย หรือหยังรู้อะไรมีไว้เดียวเกินคนปกติ

แม้จะ“รู้” เพราะได้เรียน“ความรู้”รอบตัวมาอย่าง多 ตามโลก หรือจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย ๑๐ ในก็ตาม ก็ยังไม่เชื่อว่า“พันอวิชชา” หรือมี“วิชชา”อยู่ดี

ซึ่งการรู้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นเดร็จนาณวิชา โลภิยวิชาหั้งสิ้น ไม่ใช่“วิชชา”หรืออย่างไม่ใช่“พันอวิชชา”

๓๐) พระพุทธเจ้าระบุชัดว่า“อวิชชา”นั้น“ไม่รู้”อะไร?

“อวิชชา”คือ มัน“ไม่รู้”ว่า “สังฆาร-วิญญาณ-นามรูป-

ສຳພາຍຕະນະ-ຜໍສລະ-ເວທනາ-ຕັ້ນຫາ-ອຸປາການ-ກພ-ชาຕີ-ໄສກະ-
ປຣີເທວະ-ຖຸກຂະ-ໂທມນັ້ສ-ອຸປາຍາສ” ຄືວ່າໄວ? ອີ່ຢ່າງໄວ? ນີ້ເອງ
ຜູ້ມີ“ວິຊາ” ດື່ນ ຜູ້ສາມາຮັກ ຮູ້ຈັກຮູ້ແຈ້ງຮູ້ຈົງສກາວດຽວມ
ໜຶ່ງທັງ“ຮູ້” ແລະ ທັງປັບປຸງໃນກາວະຕ່າງໆ ດື່ນ “ສຳພາຍ-
ວິဉຸຍານ-ນາມຮູບ-ສຳພາຍຕະນະ-ຜໍສລະ-ເວທනາ-ຕັ້ນຫາ-
ອຸປາການ-ກພ-ชาຕີ-ໄສກະ-ປຣີເທວະ-ຖຸກຂະ-ໂທມນັ້ສ-ອຸປາຍາສ”
ທີ່ຄວາມທຳໄໝດັບປັບປຸງ ອີ່ຢ່າງໃຫຍ່ ນີ້ແລະສຳຄັນມາກໃນ
ກະບວນຄວາມຮອບຮູ້ທັງໝາຍຂອງໂລກ

ຈນກະທັງປຽບຮຸຜລສຳເຮົ່ງ ໃນການທຳຄວາມເກີດແລະ
ຄວາມດັບຂອງ“ສຳພາຍ-ວິဉຸຍານ-ນາມຮູບ-ສຳພາຍຕະນະ-ຜໍສລະ-
ເວທනາ-ຕັ້ນຫາ-ອຸປາການ-ກພ-ชาຕີ-ໄສກະ-ປຣີເທວະ-ຖຸກຂະ-
ໂທມນັ້ສ-ອຸປາຍາສ” ໄດ້ອີ່ຢ່າງຄູກຕ້ວງ ຄູກລັດລ່ວນອີ່ຢ່າງລັ້ມບູຮົນ

ຕອ) ແລະ “ວິຊາ” ນັ້ນຄື່ອ “ຮູ້” ອະໄວ ຕຽບໃຫກັນແທ້

ນັ້ນກີ່ຄື່ອ ຜູ້ສາມາຮັກ ຮູ້ແຈ້ງ “ຄວາມເປັນໂລກ-ເປັນເຊີວິຕ”
ໄດ້ທະລຸປຽບໂປ່ງ ມີດຄວາມສັງລົຍ ມີດຄວາມເດືອດວ້ອນ
ສິ້ນຄວາມດິນຮນຖຸກໜ້າຢາກຈາກທີ່ຕົນຍັງຫລອງມາຍເປັນທາສອຍ
“ຮູ້” ໃນທີ່ນີ້ຈຶ່ງໝາຍເອາ “ວິຊາ” ຕ້ວນນີ້ເອງ

ມີເດືອນຍາເກາຮຣູ້ອະໄໄຣຕ່ອອະໄໄຣຫ້ວ່າໄປ ຮູ້ສາຮັດໄທ້
ມາກທີ່ສຸດ ຊື່ເປັນຄວາມຮູ້ຫ້ວ່າປ່ອບໂລກ

ແຕ່ກ້າຜູ້ໄດ້ປັບປຸງໃກຮ່າງເກີດ “ວິຊາ” ແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນຈະຮູ້ໄດ້
ວ່າ ແລ້ວມັນຮູ້ອະໄໄຣໃນ “ໂລກ” ນີ້ໄດ້ພິເຄະວິເຄະນາດໄທ່

เป็น “โลกวิทู” จริงๆ ซึ่งวิเศษและพิเศษกว่า “ความรู้” (ศาสตร์) ทางโลก ที่เรียนกันไม่ว่าปริญญา กี่ปริญญา เรียนจบ กันตั้งแต่ปริญญาตรี ถึงเอก หลายเอกนับไม่หาด้วย

“วิชชา” เป็น “ความรู้เฉพาะ” ของพระพุทธเจ้าตัวล้วนๆ ที่ท่าน บัญญัติว่า รู้ “รูป” รู้ “นาม” สองคำนี้นี่แหล่ะที่ยิ่งใหญ่มาก ไม่เหมือนใคร ไม่ใช่ของใครเลย ของพระองค์เหตุฯ

๗๒) ซึ่งเป็น “ความรู้” แบบพิเศษที่วิเศษในตัวเอง

พระราชนอกจากจะบรรลุ “ความรู้” ที่เป็น “ความรู้” ทาง พุทธธรรมแล้ว “วิชชา” นี้ยังสามารถมี “ความรู้” ที่เป็นศาสตร์ ต่างๆ ที่โลกทั้งหลาย พากันเรียนได้ແเมื่อไปในตัวอีกด้วย ตามบำรุงมีของแต่ละบุคคลผู้บรรลุพุทธธรรมนั้นๆ ที่มี ไป เป็นลำดับ มากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่

และ “ความรู้” ที่เป็น “ศาสตร์” ประดามีต่างๆ ทั้งหลาย ที่โลกรำเรียนกันนั้น สำหรับผู้บรรลุธรรม “พุทธศาสตร์” ก็จะ มี “ความรู้” ที่เป็น “ศาสตร์” ต่างๆ ดังกล่าวนั้นด้วยไปในตัวได้ อย่างลึกจำแบบ “ปรัมตถัสจจะ” เสียด้วย

พระวิธีปฏิบัติของพุทธนั้น เป็นการปฏิบัติตามหลัก “มรรค อันเมืองค์” ซึ่งปฏิบัติในขณะวิชิตเลิ่มตาสามัญปกติ เช่น ในขณะมี “ความดำรินี้กิดที่ดีงาม” (สัมมาสังกัปปะ) ในขณะ มี “การพูดจาที่ดีงาม” (สัมมาวาจา) ในขณะมี “การกระทำทุกอย่าง ทั้งกายกรรม, วจีกรรม, มโนกรรมที่ดีงาม” (สัมมาภัมมตะ) ใน

ขณะ “การทำงานอาชีพเลี้ยงตนที่ดีงาม” (ลัมมาอาชีวะ) เป็นต้น

จึงเรียกว่า “โลกวิฐ” คือ รอบรู้ความเป็นโลกียธรรมไปด้วย ได้บรรลุคุณธรรมที่เป็นโลกุตรธรรมไปด้วยเป็นลำดับซึ่งเป็น “ความรู้” หรือ “วิชชา” ที่รู้เรื่องความเป็นมนุษย์อย่างดีวิเศษ และรู้ความเป็นสังคมมนุษย์ได้อย่างพิเศษด้วย

เพราะเช่นนี้เอง จึงสามารถเข้าไปช่วยสังคมมนุษยชาติได้ ถึงขั้น “พหุชนพิตาภะ (สร้างประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก) - พหุชนสุขายะ (สร้างความสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก) - โลกานุกัมปายะ (ช่วยอนุเคราะห์โลกหรือรับใช้โลก)”

๓๓) เป็น “ความรู้” พิเศษ มีเฉพาะหนึ่งเดียวในโลก

“ศาสตร์” นี้เรียก กันสากลว่า “พุทธศาสตร์” ซึ่งเป็น “ความรู้” เฉพาะของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสรู้เองโดยชอบ

“ความรู้” นี้พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้เป็น “ความรู้” ด้วยพระองค์เอง เป็นของพระองค์เอง เฉพาะพระองค์เอง ไม่ได้รู้จากผู้รู้ใด และที่สำคัญไม่เหมือนของผู้รู้ใดๆ ในโลกเลย

แต่สามารถรู้แจ้ง “ความรู้” ศาสตร์อื่นๆ ผ่าน ragazzi เข้าไปในตนเอง เป็นความพิเศษที่มหัศจรรย์ยิ่ง

“ความรู้” นี้พยัญชนะจะกดว่า “วิชชา” ซึ่งเป็น “ความรู้” ที่มีหลักสูตรสำเร็จตัน-กลาง-ปลาย ที่บริบูรณ์ล้มบูรรณ์ที่สุดทุกคนเรียนตามสูตรสำเร็จนี้ ได้ทุกคนเรียกว่า “ไตรลิขชา”

แล้วจะบรรลุที่สุดแก่ได้ “วิชชา” แทนความเป็น “อวิชชา”

โดยเรียนรู้ตัว “อวิชชา” นี่แหล่ะ แต่ก็พิเศษลึกซึ้งยิ่ง
คำว่า “อวิชชา” นี้ เมื่อแปลเป็นไทย ว่า “ความไม่รู้”
หรือ “โง่” ซึ่งก็ไม่ผิด ในเรื่องของภาษา แม้ความหมาย ใน
เบื้องต้น แต่เมื่อก็ “ผิด” กันไป เพราะผู้ยังไม่สัมมาทิภูมิ

เมื่อผู้ไม่มี “สัมมาทิภูมิ” แล้วอธิบายขยายความกันต่อไป จึงพากันผิดกันไปนอกพุทธสัจจะกันอย่างน่าเสียดาย

หรือไม่ก็ผู้ไม่รู้ความสำคัญลึกซึ้งนี้ พอรู้ว่า “อวิชชา” แปล
ว่า “ความไม่รู้” หรือ “โง่” ก็จะตีขลุมตามความหมายเบื้องต้นนั้น
อย่างสามัญง่ายๆ พื้นฐานทั่วไป นั่นแหล่ะ “ผิด” และ “ได้” มาจาก
ทำให้ความเป็นพุทธศาสนาแบบไม่เหลือเนื้อแท้แห่งพุทธแล้ว

คำแปลเบื้องต้นเล่นๆ ว่า “ความไม่รู้” หรือ “โง่” นี้ไม่สามารถ
เข้าถึงลัจธรรมของพุทธได้ เพราะมันกว้างเกินไป
ไม่มีกรอบกำหนด “Content” (สิ่งที่บรรจุอยู่, สารบัญ, สาระ, เนื้อหา,
บรรดาตัวเล่นในกระดาษ) ให้คึกคัก ไม่มี “Context” (เล่นสนกายนิ่ง,
คำบรรยายจากต้นไปถึงปลายของแต่ละตอนแต่ละบท)

ที่สำคัญคือ ไม่มีจุดเริ่มต้นการคึกคัก และจุดสัมบูรณ์
ของการเกิด “ความรู้” ที่จะสิ้นสุดสัย “ความเป็นโลก-เป็นชีวิต”
หรือไม่มีจุดเริ่มต้น... จุดสัมบูรณ์ของ “ความประเสริฐ”
เท่าที่ “ความเป็นคน” ควรจะรู้ - ควรจะเป็นได้ลำเร็ว” (อาริยะ)

๓๔) แค่เข้าใจ “อวิชชา” ไม่ถูกต้องพุทธก็ผิดไปแล้ว

แม่ด้วยเหตุที่คนไทยหลงเข้าใจความเป็น “อวิชชา”

ผิดเพี้ยนไปจากความจริง ไปเข้าใจว่า “อวิชชา” หมายถึง “ความไม่” ที่ไม่รู้อะไรต่ออะไรสารพัด ซึ่งไปหมายถึง “ความไม่” หรือเป็น “ความไม่รู้” ที่กว้างเกิน-มากเกินไป มันหักเมื่อหักเลอะไปหมด มันไม่มีกรอบในการศึกษา มันจึงไม่เข้าเป้าได้อย่างตรงทาง ไม่เข้าสู่จุดหมาย “นิพพาน” ไม่เป็นสัมมาผล เพราะในโลกนี้มันมีอะไรต่างๆนานาสารพัดที่คนเราอยากรู้ไปสารพัด และยัง “ไม่รู้” อีกมากมายเกินค่านับจึงหลงพากเพียรแสวงหาสัสม “สารพัดความรู้” ให้ได้มากๆๆๆๆ หักความรู้ทางโลก หักความรู้ทางธรรมแล้วหองว่า “ตนมีความรู้” ไม่บกพร่อง หรือรู้มากมายหลากหลายลั่นเหลือ จนเรียกได้ว่า พ้น “ความไม่รู้” แล้วสรุปผลว่า “นี่คือ “พันอวิชชา-พันความไม่รู้-พันความไม่” ซึ่งผิด!

แม้จะสุดยอดแห่งความเป็นผู้รอบรู้สารพัดอัจฉริยะเป็นประชนัญชาติหลายเลิศเลอขนาดใดปานไหนก็ตาม ก็ยังไม่เชื่อว่า “พันอวิชชา” หรือเข้าเป้า “วิชชา” ของพระพุทธเจ้า เพราะ “วิชชา” ของพระพุทธเจ้านั้น ไม่ใช่ “ความรู้ที่เป็นเรื่องโลกหรือเรื่องของความเป็นโลกกิจ”

แต่เป็น “ความรู้ที่เป็นเรื่องโลกุตระหรือโลกุตรธรรม”

๗๕) “ความรู้-ความคิด” เรื่องโลก เป็น “อ Jin ไตย”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ความคิดเรื่องโลก” (โลกจินตา) นั้น

เป็น “อจินไถย” ประเกาทหนึ่งใน “อจินไถย ๔” ประเกาท คือ ไม่สามารถจะตามรู้ตามเรียน ตามคึกษาให้รู้สารพัดโลก-เรื่องต่างๆ ในโลก-เรื่องความเป็นโลก มันรู้ได้ไม่มีหมวดหrough
มันคิดไม่ถึง คิดไม่ออก คิดไม่ได้ ตามรู้ไปอีกมันก็ ไม่มีหมวด ไม่มีจบ มันหั่งมาก มันหั่งซับซ้อน เยอะแยะ

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นได้ชี้อว่า เป็นผู้รู้แจ้งโลกได้สมบูรณ์บริบูรณ์ด้วย “โลกวิญญาณ” ได้มาก สูงสุด ครบสูด เป็นผู้ทรงลัพพัญญูในส่วนที่เป็น “โลภีย์” ด้วย “โลภีย์” ท่านก็รู้มากรู้ครบ ไม่มีใครเทียบเปรียบได้เท่าทัน ซึ่งเป็น “การรู้มาก...รู้หมด” ในเรื่องของ “โลก” ที่เป็น “โลภีย์” ทั้งหลาย นี้ส่วนหนึ่งในความรอบรู้ของพระองค์

๗๖) “โลกวิญญาณ” คือ อะไร? อย่างไร?

แม้จะรอบรู้ถึงปานนั้น “ความรอบรู้” อย่างนั้นก็ ไม่นับว่า เป็น “ความรู้พิเศษธรรม” ที่คำบาลีว่า “ลัพพธรรม”

“ความรู้เรื่องโลกหรือโลภีย์” นี้จะ “รู้มากรู้สูงรู้เก่ง” ปานใด ก็ยังไม่ใช่ “วิชชา” แต่ผู้ลัพพัญญูนั้น มี “ความรู้” นี้ด้วย ดังนั้น ผู้รู้เฉพาะ “ความรู้เรื่องโลกหรือโลภีย์” จึง ยังไม่มี “วิชชา” ยังไม่เรียกว่า มี “วิชชา” จึงยัง “ไม่พ้นอวิชชา”

“วิชชา” คือ “ความรู้เฉพาะ” ที่รู้แจ้ง “โลก” อีกแบบหนึ่ง ซึ่งรู้ความเป็น “โลภีย์” ด้วย และต้อง “รู้แจ้ง” ความเป็น “โลกอื่น” (ปรโลก) ที่เรียกว่า “โลกุตระ” ด้วย โดยเฉพาะต้อง

“รู้แจ้งความเป็นโลกุตระ”นี้แหล่เป็นตัวชี้ว่ามี“วิชชา”
นั่นคือ ผู้ใดรู้ว่าเราเข้าสู่“โลกใหม่-ที่เป็นโลกอื่น
ซึ่งต่างจากโลกเก่า”ได้แล้วจริง “โลกใหม่”นี้เรียกว่า“โลกุตระ”
พระพุทธเจ้าคือผู้รู้แจ้ง“โลกวิถุ”สัมบูรณ์ครบถ้วน
ทั้ง“โลกียะ”ทั้ง“โลกุตระ”อย่างถึงที่สุดอันติมະ(สูงสุด)
จึงถึงซึ่งความเป็นพระผู้“สัพพัญญู”(ผู้รู้ทั่วทั้งหมด,ผู้รู้
สรรพธรรมะทั้งปวงสูงสุด)

๓๗) “ปรโลก”ของพุทธ ที่สัมมาทิภูมิ เป็นอย่างไร?

“โลกุตระ”นี้เป็น“ปรโลก”ของพุทธ ที่พิสูจน์ได้
ซึ่งมีลักษณะ“โลกหน้า”(ปรโลก)ที่แตกต่างจาก“โลกนี้”
(อย่างโลก)จริงๆ จึงเป็น“โลกใหม่”ที่ไม่เหมือน“โลกเก่า”
และมันเป็น“โลกอื่น”(ปรโลก)ที่มีภาวะแยกกันต่างหากจาก
“โลกนี้”(อย่างโลก)-“โลกเก่า”(อย่างโลก)ที่เราเคยอยู่เคยเป็น
นี้แหล่คือ “ปรโลก”ของศาสนาพุทธ เป็น“โลก”ที่
พระพุทธเจ้าทรงค้นพบโดยพระองค์เอง
เป็น“ปรโลก”แห่งอาริยภูมิที่พิสูจน์ได้ในชีวิตเป็นๆนี้
ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“ความเป็นปรโลก”ชนิด
นี้ได้ ลัมพสภาวะ“โลก”ได้จริงๆ พิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์
ว่า เป็น“โลกอื่น”(ปรโลก)จริง ตามคำว่า“ปร”ที่แปลว่า
“อื่น”อย่างถูกต้อง ผู้บรรลุความจริงจะเห็นจริงด้วยตนเอง
และเป็น“โลกใหม่”ที่ไม่เหมือน“โลก”ที่เราเคยสุข

เดย์ทุกข์มาก่อน เนื่องจากเป็น“โลกอื่น”ที่แตกต่างจาก“โลกเก่า”ที่เราเดย์อยู่เดย์เป็นมาก่อน เพิ่งเดย์พบอย่างนี้ จึงเป็น“โลกใหม่”ที่เราเข้าไปถึงได้อย่างแท้จริง พิสูจน์ได้เป็น“อาการลิกิ”(ไม่ว่าบุคคลใดก็ตาม) “เอหิปัลลิกิ”(เชือเชญให้มาพิสูจน์ได้)

ทั้งเป็น“โลกหน้า”ที่ในตำราท่านแปลความหมายคำ“ปรโลก”นี้ไว้ว่า “ปรโลก อัน..พึงถึงในเบื้องหน้าพร้อม” หรือเป็น“การไปในเบื้องหน้า”

ซึ่งเป็น“เบื้องหน้า”จริงๆ เพราะเป็น“โลกใหม่”ที่เราได้หลุดพ้นออกจาก“โลกเก่า”ก้าวหน้าเจริญไปสู่เบื้องหน้าแท้ๆ นี่แหล่ะคือ โลกที่เรียกว่า“ปรโลก”อันต่างจากโลก อันเป็น“โลกียะ”คนละโลกจริง จึงเรียกโลกนี้ว่า“โลกุตระ”

๓๔) “โลกุตระ”เป็น“ปรโลก”ที่สามารถพิสูจน์ได้

ถ้าคนผู้ยังไม่สามารถ“รู้แจ้งโลกุตระ”ได้ตั้งแต่ยังมีชีวิตเป็นนิ่น พยายามร่วมกับภัยแล้วก็ไม่สามารถรู้แจ้ง“ปรโลก”นี้ได้ จึงต้องคึกขาปฎิบัติบรรลุ“ปรโลก”ที่เป็น“โลกุตระ”นี้ให้ได้ ตั้งแต่เรายังไม่พยายามร่วมกับภัยแล้วก็จริงพิสูจน์ได้

พยายามร่วมกับภัยแล้วก็ได้ไปเดคร“ปรโลก”อย่างชาวนอกีย์ไปกัน อันเป็น“โลกที่มีนรก-สวาร์ด”ตามที่มีวิบากจริง ก็เป็นแค่“ทิภูมิ”ของชาวนอกนิยม”ที่ยังมี“อัตตราทุปบาทان”

พยายามร่วมกับภัยแล้วก็ได้ไปแล้ว โดยไม่ได้บรรลุผลความเป็น“ปรโลก”ที่เป็น“โลกุตระ”ตั้งแต่ชีวิตเป็นๆ

ผู้บรรลุ “โลกุตระ” ได้ เมื่อตายไปร่างกายแตกก็เป็นผู้ “ไม่มีนรก-สวรรค์” เเล้ว ถ้าจะอนุโลมว่า ยังเป็นโลกสวรรค์ ก็หมายถึง “สวรรค์แบบนิพพานของพุทธ” หรือแบบโลกุตระ “ปรโลก” ของพุทธ จึงหมายถึง “โลกใหม่-โลกอื่น” ที่ต่างจาก “โลกเก่า” โลกที่ปัจฉนทุกคน “เป็นอยู่” กัน

หรือ “โลก” ที่ใช้ศัพท์เรียกว่า “สัมประยะ” อันแปลว่า “ปรโลกอัน..พึงถึงในเบื้องหน้าพร้อม” หรือ “การไปในเบื้องหน้า” มักเรียกสั้นๆว่า “โลกหน้า”

ที่ชื่อว่า “โลกุตระ” ก็ เพราะเป็นผู้มี “ภูมิรู้” คือ รู้จักรู้แจ้ง รู้จังภาวะที่ตนเข้าสู่ “โลกใหม่” นี้ได้ จึงเรียกว่า เป็นผู้มี “วิชชา”

“วิชชา” คือ ผู้มีความรู้แจ้งใน “ความเป็นโลก” ศัพท์เฉพาะมีว่า “โลกวิทย” ซึ่งเป็นผู้มี “ความรอบรู้” ที่รู้ทั้ง “โลกีย์” ผนวกกับความรู้ “โลกุตระ” ด้วย เจริญธรรมไปตามลำดับ

ซึ่งเป็น “ปรโลก” ที่สามารถปฏิบัติพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง เป็นวิทยาศาสตร์ ในเชิงคณเป็นงานนี้ ที่เดียว

๓๙) ธรรมะที่เป็น “โลกุตระ” มี ๕ ภูมิ มิใช่ภูมิเดียว

ธรรมะที่เป็น “โลกุตรธรรม” (ธรรมอันมีชีวิถยของโลก สภาวะพัฒโลก) มี ๕ ภูมิ ๕ ลำดับ ได้แก่ โสดาปัตติมารด-โสดาปัตติผล-สกิทาคามีมารด-สกิทาคามีผล-อนาคตคามีมารด-อนาคตคามีผล-อรหัตตมารด-อรหัตตผล-นิพพาน หรือสั่งขตธาตุ

อย่าหลงเข้าใจผิดเป็นอันขาดว่า “โลกุตระ” นั้นมี ๑ เดียว

ภูมิเดียว หรือลำดับเดียว คือ ผู้ที่เป็น“อรหันต์”เท่านั้น หรือผู้ที่บรรลุ“ความไม่มีอាមณีแล้ว”(อนาคต) “นิพพาน”แล้ว ลำดับเดียว “โลกุตระ”ไม่ใช่หมายถึง“ภูมิเดียว”เท่านั้น เมื่อยังไม่ลิ่นอាមณี ยังมี“ลักษณะ” ยังเป็นส่วนบุคคล เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อบรรลุนิพพานอยู่ ก็คือ ผู้มี“โลกุตรธรรม”ไปตามลำดับ มี“ส่วนแห่งบุญ”(บุญภากคิยา) ให้“ผลแก่ขันธ์”(อุปचิเวปักก้า) ก็นับว่าเป็นผู้มี“โลกุตรธรรม”ทั้งนั้น

ทำความเข้าใจดีๆให่องแท้ เมื่อพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๙-๒๖๘ และในที่อื่นๆ พิจารณาดีๆ ผู้ยังไม่มี สภาพธรรมในตนของ ก็จะยังไม่ถ่องแท้ได้ง่าย เพราะว่าแค่ตาม ปริยัติ บางคนลับสนได้ ยังไม่พ้นวิจิกຈาก็จะเข้าใจได้ไป ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๐๖ และข้อ ๙๑๑ มีระบุไว้ว่า โลกุตรธรรม นั้น มี ๔ ภูมิ ๔ ลำดับ ดังที่ได้กล่าวถึงผ่านมานั้น ตรวจสอบดูได้

๔๐) ผู้ไม่รู้“โลกุตระ” เพราะยังไม่เข้าใจคำว่า“วิชชา”

อ่านต่อไปปดีๆเกิด ตามที่จะได้สรายธรรมในหนังสือ เล่มนี้ไปเรื่อยๆ แล้วจะเข้าใจเจ้มแจ้งได้ว่า“โลกุตรธรรม” มี ๔ ภูมิ ๔ ลำดับจริงอย่างไร

แม้แค่อ่านพิจารณาตามดีๆ ก็จะเข้าใจได้ใน“โลกุตร ภูมิ”ขั้นปริยัติ ยังปฏิบัติบรรลุธรรมตามลำดับจริง ก็จะรู้แท้ ส่วนผู้รู้เฉพาะ“โลกุตระ”นั้น แม้จะรู้ได้มากได้สูงเท่าใด

ก็แค่ “รู้เรื่องโลกโลกิย์” ได้ขนาดหนึ่ง เป็นเพียง “รู้โลกิยภูมิ” ซึ่งจะไม่ชัดเจนและแจ้งจริงในความเป็น “โลก” จึงไม่เรียกว่า เป็นผู้มี “โลกวิถุ” แม้รู้โลกรู้โลกิย์เต็มที่ก็ยังไม่ใช่ “โลกวิถุ” เพราะยังไม่มี “วิชาชาก” ที่มี “โลกุตรภูมิ” ด้วย แม้จะบรรลุ ธรรมที่เป็นกฎส่วนมากเท่าได้ ก็รู้ได้แค่กฎส่วนที่เป็น “โลกิยภูมิ” ยังไม่มี “วิชาชาก” ยังไม่เป็น “โลกุตระ”

(๔) แล้ว “โลกุตระ” ล่ะ คือ อะไร? อย่างไร?

ผู้จะมีความรู้เข้าขั้น “โลกุตระ” นั้นก็คือ ถ้าเรารู้ว่า เรายังตกเป็นทาส “โลกิยะ” ได้ เราต้อง “รู้แจ้งเหตุ” ที่มันกด หัวเรา - มันมีอำนาจเหนือเรา” ให้ได้ เหตุก็คือกิเลสในใจนั้นเอง แล้วก็ต้องมีวิธี “กำจัดเหตุนั้นให้หมดลิ้นไปจากจิตใจเรา”

เมื่อลดหรือดับ “เหตุ” นั้นออกไปจากจิตใจได้ “จิตใจ” ของผู้นั้น ก็เป็น “จิตใจ” ใหม่ “ไม่ “วนเวียน” (โลก) มีสุขมีทุกข์” นั้นอีกแล้ว เพราะมี “วิชาชาก” อันมีประสิทธิภาพพิเศษ เป็น อำนาจวิเศษเหนือโลกิยนั้นๆ ก็จะเป็น “พลังแห่งความรอบรู้” เป็นอำนาจที่อยู่ “เหนือโลก” (โลกุตระ) นั้นๆ ได้แล้วจริง

“วิชาชาก” อันตรงกันข้ามกับ “อวิชาชาก” นี้ พระองค์ได้ ทรงประมวลความรอบรู้นั้นมาเป็น “สูตรเอก” ของพระองค์ เรียกว่า “วิชาชาก” คือ “พุทธมัณฑุ” (อธิปัญญาสิกขา : เกิดจากสิกขา ๓) ซึ่งเป็น “พุทธศาสนา” อันเป็น “โลกุตระ” ก็คือขึ้นในโลก “พุทธศาสนา” จึงเป็น “ความรู้” หนึ่งเดียว ที่ไม่เหมือน

ไดร์ และไม่มีใครเหมือน เม้าเต่ “ความรู้”ทางธรรมหรือทางศาสนา อันเมื่อยุ่งในโลกามากมายศาสนาหลากหลายลัทธิ

ดังนั้น แม้นว่าไดร์จะสามารถ “รู้แจ้งแห่งทั่วไป”อย่างดี ในความรู้ทางโลกไดๆ แม้จะ “รู้แจ้งแห่งทั่วไป”ลัทธิหรือศาสนา ทั้งหลายทั้งหมดก็ตาม ก็ยังไม่ใช่ “ความรู้”ที่เรียกว่า “วิชาชາ” ยังคง “อวิชาชາ”อยู่ดี

ถ้ายังไม่เข้าใจอย่างตรง (อุช) เป้าแท้

ว่า “อวิชาชາ”นั้นคือ “ความไม่รู้”ในภาวะที่มี “กรอบแห่งความรู้” กรอบที่มัน “อวิชาชາ”นี้ มีทั้ง “มรรค”และ “ผล”อัน จะต้อง “รู้เฉพาะในมรรค-ผล”นี้เหละ ที่เป็น “วิชาชາ”ของพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติขึ้น และตรา “ความรู้”นี้ไว้ให้แก่ชาวโลกมา ๒,๖๐๐ กว่าปีมาแล้ว

หากไม่รู้ ไม่เข้าใจตรงเป้าแท้ที่นี่ ก็ยังคือ “อวิชาชາ”อยู่

๔๒) “อวิชาชາ”มีระบุไว้ชัดว่า คือ “ไม่รู้”อะไรบ้าง?

“อวิชาชາ”นั้น มีระบุไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒ ว่า “ความไม่รู้”(อวิชาชາ)ที่ยังหมักหมมอยู่ในสันดาน (อวิชาชานะ)นั้น คือ “ความไม่รู้(อวิชาชາ) ๙ อย่าง” ได้แก่

๑) ไม่รู้ทุกข์(ทุกเช อัญญาณ)

๒) ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์(ทุกขสมุทเบ อัญญาณ)

๓) ไม่รู้ความดับทุกข์(ทุกชนิโรห อัญญาณ)

๔) ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์(ทุกชนิโรหามิน尼ยา

ปฏิปิทัย อัญญาณัง)

- (๕) ไม่รู้ในส่วนอุดตีติ(บุพพันเต อัญญาณัง)
- (๖) ไม่รู้ในส่วนอนาคต(อปรันเต อัญญาณัง)
- (๗) ไม่รู้ทั้งในส่วนอุดตีและอนาคต(บุพพันตาปรันเต อัญญาณัง)
- (๘) ไม่รู้ในปฏิจสมุปบาท ว่า สิงห์หลายอาศัยกัน และกันเกิดขึ้น(อิหัปปจจตาปฏิจสมุปปันเนสุ ชัมเมสุ อัญญาณัง)
๙ หัวข้อนี้นี่แหล่ะคือ ตัวชี้ป่งว่า ถ้าผู้ใด “ไม่รู้” ภาวะ
ทั้ง ๘ นี้ ก็คือคนผู้นั้น “อวิชชา” แน่ๆ

๔๗) แต่ละข้อของ “อวิชชา” คืออย่างไร? สำคัญไฉน?

พอเห็น ๔ ข้อต้นที่หมายถึง อริยสัจ ๔ เล้ว ซึ่งครบที่
รู้หัวใจพุทธศาสนา ก็ยอมจะรู้อยู่แล้วว่า ถ้าไม่รู้ “อริยสัจ ๔”
ก็แน่นอนว่ามี “ความไม่รู้หัวใจศาสนาพุทธ” หรือ “ไม่รู้เนื้อหา
สำคัญที่ทรงบัญญัติยืนยันไว้ของศาสนาพุทธ” แน่นอน

ซึ่ง ๔ ข้อต้นนี้เรียกว่า “อวิชชา” หมายถึง “ความไม่รู้”
ที่สำคัญในศาสนาพุทธ ก็พอเข้าใจได้ ไม่ยากนัก ที่จะรู้
แต่ก็ยังเหลืออีก ๔ ข้อท้าย ที่ไม่ใช่จะเข้าใจได้เร็ว
ได้ถูกประเดิม่ายาเหมือนอริยสัจ ๔ เพราฯ ๔) คือ “ใน
ส่วนอุดตี” ก็ดี ข้อ ๖) คือ “ในส่วนอนาคต” ก็ตาม ยิ่งข้อ ๗)
“ทั้งในส่วนอุดตีและอนาคต” ยิ่งจะเข้าใจได้ตรงให้ถูกตาม
เนื้อแท้ของสารสัจจะพระพุทธเจ้านั้นก็ยากยิ่งที่จะเข้าใจได้

เพราะ “ความรู้” ที่ซึ่งว่า “วิชา” ในสัทธธรรมเหล่านี้ แค่ จะรู้ปริยัติให้สัมมาทิภูมิ ก็เม่ง่ายแล้ว และยิ่งจะปฏิบัติให้ สัมมาปฏิบัติ กระทั้งมีผลลั่ง “อวิชา ๙” ออกไปจากจิตหมด ลิ้นเกลี้ยงบริบูรณ์สัมบูรณ์ เกิดเป็น “วิชา” จนครบ “วิชา ๙” นั้นແเนี่ยงกว่าແน่ว่า มันต้องยากยิ่ง ไม่ง่ายเลยจริงๆ

ซึ่ง “อวิชา” ข้อ (๕)-(๖)-๗) นี้ ถ้าไม่มี “ความรู้” ใน ข้อ ๔) คือ “ปฏิจจสมุปบาท” ขั้นปริยัติอย่างสัมมาทิภูมิมาก่อน และได้ปฏิบัติตามปฏิจจสมุปบาทให้ “สัมมาปฏิบัติ” จนเกิดบรรลุผลธรรมที่เป็นทั้ง “ส่วนอดีต” (ปุพพันต) กระทั้ง สามารถหย়ে “ส่วนอนาคต” (อปรันต) ได้จากผลธรรมที่ตน มีเพียงพอจากการปฏิบัติ “ปัจจุบัน” เกิดผลแล้วสะสมลงเป็น “ส่วนอดีต” ให้ได้รู้จักรู้แจ้งความจริงในตน มาจากพ่อจริง ก็จะไม่สามารถจะ “พันอวิชา” ใน “ส่วนอดีต” (ปุพพันต)

๔๔) “วิชา” สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจาก “ภาวะจริง”

เพราะ “ส่วนอดีต” นี้ คือ ผลธรรมที่ปฏิบัติจากปัจจุบัน ได้สะสมลงเป็น “ส่วนอดีต” (ปุพพันต) อันเป็น “ส่วนแห่งบุญ” (ปุณ്യภาคิยา) “ให้ผลแก่ขันธ์” (อุปธิเบปักษ) มีจริงเกิดจริงในตน ตามลำดับ ผู้มี “ภาวะจริง” นั้นๆ ลึกลง “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ได้จาก “ส่วนแห่งบุญ-ให้ผลแก่ขันธ์” แท้ ที่มี “ภาวะจริง” ทั้ง ปัจจุบันและอดีตยืนหยัดยืนยัน เป็นหลักฐาน “ภารนามัย” ถ้าไม่มี “ส่วนอดีต-ส่วนที่ได้จากปฏิบัติในปัจจุบัน”

กระทั้งมี “ผล” สังสมลงเพียงพอ ก็จะไม่มีส่วนซึ่งอนาคต จะสามารถพยากรณ์ “ส่วนอนาคต” (อปรันต) อย่างเป็นจริงได้ เพราะ “ส่วนอนาคต” (อปรันต) นั้นมีใช่ส่วนที่จะให้ใครคนใด สัมผัสได้ด้วย “การปรากฏ”

ผู้คึกช้ำจึงต้องคึกช้ำ “ปฏิจสมุปบาท” ซึ่งเริ่มต้น ด้วย “อวิชา” นั้นเองเหต่า ให้ “สัมมาทิภูมิ” กันก่อนให้ดีๆ เกิด แล้วปฏิบัติจนสามารถ “ชำระกิเลส” ได้เป็น “ส่วนแห่งบุญ- ให้ผลแก่ขันธ์” ของตนนั้นแหละ จึงจะรู้จักรู้เจ้มรู้จริงเป็น “ภาวะจริง- ของจริง” ในตน จึงจะ “รู้เจ้มประจำรู้เจ้ม” คำนวน “ความจริง” ได้จาก “ภาวะจริง” นั้นๆ ยืนยันความเป็น “สัจจะ”

๔๕) “อนาคต” แม่นจริงมั่นใจ เกิดได้จริงจากอะไร?

“อนาคต” คือ ภาวะที่เดินทางมาถึงปัจจุบันเมื่อใด ภาวะ “อนาคต” ก็หายไป กลายเป็น “ภาวะจริง” คือ ปัจจุบันทุกภาวะ ผู้จะพยากรณ์หรือรู้แจ้ง “อนาคต” ได้ถูกต้องแท้อย่าง มั่นใจแม่นจริง ก็ต้องมีส่วนแห่ง “ภาวะจริง” ที่ทำให้ยืนยัน ได้เป็นหลักฐานแท้ของตนที่เกิดจริงมีจริง

ไม่ใช้แค่เหตุผล หรือการคำนวน หรือการคาดเดา หรือใช้อายุรءื่นที่ถือว่าคักดีสิทธิ์แต่ไม่ใช่ “ภาวะจริง” ของตน ที่เป็นได้มีได้มาแล้วของตนมาพยากรณ์

หรือไม่ใช่แค่ใช้ปรากฏการณ์ทางจิตที่ลึกลับรู้แจ้ง สร้างว妄ขึ้นมาเองโดยไม่มี “ภาวะจริง” อื่นที่ยืนยัน “ปัจจยาการ

แห่งเหตุปัจจัย”มายืนยันการพยากรณ์หรือรู้แจ้งของตน

หลักฐานแท้ของ“ภาวะจริง”ที่จะเกิดใน“อนาคต”นั้น พุทธศาสนาใช้หลักฐานจาก“ภาวะจริง”ส่วนที่เกิดใน“ปัจจุบัน” ที่ตนได้“สัมผัสรู้ด้วยตนเองที่เป็น‘องค์ประชุม’(กาย)ของรูป และนาม”เป็นลำคัญที่สุด และ“ส่วนอื่น”ที่ได้สั่งสมลงไปใน จิตจากการผ่านปัจจุบันของตนนั้นอีกเป็น“องค์ประกอบ”ด้วย

“ส่วนปัจจุบันและส่วนอื่น” ๒ ส่วนนี้เป็นหลักฐานแท้ ยืนยันว่า“ภาวะจริง”ที่เป็นส่วนอนาคต”ได้เม่นจริงมั่นใจ

แต่ทั้ง ๒ ส่วนนั้นต้องมากพอย่างมั่นใจเม่นจริงใน “ส่วนอื่น”ที่มีอำนาจแห่งประสิทธิภาพของ“อัปปนา(แห่งแห่ง)-พยัปปนา(แบบแห่ง)-เจตโล อภิมิรปนา(ปักใจมั่น)”

และ“ส่วนปัจจุบัน”ก็ต้องมีอำนาจประสิทธิภาพของ “นิจจัง-ธุวัง-สัสสัตตง-อวิปริโณมธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง” อย่างมั่นใจเม่นจริงในตนเป็นหลักใหญ่ที่เดียว

๔๙) ยืนยันความแม่นจริงมั่นใจ“อนาคต”ได้ไน?

เมื่อ“ภาวะจริง”ทุกๆปัจจุบันแห่ง“ความเป็นปัจจุบัน” ก็ได้ปฏิบัติอย่างเป็น“ধาน”ไปเสมออยู่ต่อลอดด้วยสามารถ เพราะเป็นผู้ทำได้โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากในধานทั้ง ๔

การปฏิบัติ นั้น คือ “โพธิปักษยธรรม ๓๗”เป็นต้น หรือ“ الرحمن ๑๕ วิชชา ๙”เป็นต้นนั้น ล้วนสั่งสม“ผลจิต” ด้วยধานพาเจริญ“อุ圭โตภาควิมุติ”ให้บริบูรณ์ขึ้นเป็นลำดับ

ทั้งส่วน“เจโตหรือครรฑา” และส่วน“ญาณหรือปัญญา”

“เจโต”ก็เจริญด้วย“อเนญชาภิลังかる”สั่งสมคุณธรรม อันมีคุณภาพของ“สั่งชารุเปกขายญาณเจตสิก”ยิ่งๆขึ้น เจริญ ด้วย“องค์ ๕ ของอุเบกขา” อันได้แก่ บริสุทธา-ปริโยทาตา- มุทุ-กัมมัญญา-ปวัสרו (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๔๐)

“ปัญญา”ก็สั่งสม“คุณธรรมอันวิเศษ”ของ“วิชชา ๙” หรือ“วิปัสสนาญาณ”ให้สัมบูรณ์ยิ่งๆขึ้น

เฉพาะอย่างยิ่ง“สัจจานุโลมิกญาณ” และ“ญาณ”อื่นๆ อีกมากที่จะทำให้สามารถเป็นผู้มีคุณต่อโลกต่อสังคม เข้าสู่ ความเป็น“พหุชนพิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลภานุกัมปายะ”

“แกล้วกล้าแสดงธรรมแก่บริษัท”(ข้อ ๖ ของ“สัทราสูตร” เล่ม ๒๔ ข้อ ๙) ด้วย“พลัง ๔ พันภัย ๔”(“พลสูตร” เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๐๗ ได้แก่ ปัญญา-วิริยะ-อนวัชชะ-สังคหะ ; อาชีวิตภัย-อสีโลภภัย-ปริสสรัชชภัย-มรณภัย-ทุคคติภัย) เจริญเป็น“ปฏิสัทขานุปัสสนาญาณ- สั่งชารุเปกขายญาณ-สัจจานุโลมิกญาณ” กระทั้งสั่งสมผลเป็น “จิตตั้งมั่น”(สมาธิ) ซึ่งยืนยัน“ความจริง”ว่า ผลของการบรรลุ ธรรม แข็งแรงแกล้วกล้าของอาจชื่นๆ อยู่ทุกปัจจุบัน

แล้วสั่งสมผลลงไปสู่จิตตกผลลัพธ์เป็น“จิตตั้งมั่นแล้ว” (สมาธิتصف) จิตตั้งมั่นก็ถือเกิดเป็น“ส่วนอุดดีต” จนกระทั่งจิตแข็งแรง แกร่งแกล้วตั้งมั่นเข้าขึ้น“นิจจัง-ธุวัง-ลัลสตั้ง-อวิปริมาณธัมมัง- อสั่งหริรัง-อสังกุปปัง”นั้นเอง

ยืนยัน“ความเที่ยงแท้”(นิจจัง) ยืนยัน“ความยั่งยืน”(ธุวัง)

ยืนยันความเป็นภาวะนั้นตลอดไป(สัสสัง) ยืนยันความไม่เปรีย เป็นอื่นอีก(อวิปรินามธมัง) ยืนยันความไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหริัง) ยืนยันความไม่กลับกำเริบ(อสংগুปং) เป็นสัจจะที่ยืนยันอย่างเชิงเร่งพอ มากพอ นานพอ

ด้วยการสั่งสม“อนัตตธรรมหรือสุญญธรรม”ในการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ เจริญอวิวัฒนา“เวทนา ๑๐๔”จนกระทั่งบรรลุธรรมด้วย“๓ ก้าว” ได้แก่ “เวทนาส่วนอดีต ๓๖-เวทนาส่วนปัจจุบัน ๓๖-เวทนาส่วนอนาคต ๓๖”

เกิดผลธรรมจากการปฏิบัติทุก“ปัจจุบัน ๓๖” สั่งสมลง เป็น“ส่วนอดีต ๓๖”เกิดการสั่งสมไปตามลำดับ กระทั่งยืนยันความเป็น“นิจจัง-ธุวัง-สัสสัง-อวิปรินามธมัง-อสังหริัง-อสংগুপং”ที่เกิดจากทุกปัจจุบันตกผลึกลงผนึกແน่นสถิตเสถียร จริงกันอย่างเชิงเร่งพอ มากพอ นานพอแล้ว

จนกระทั่งมั่นใจเพราเมื่อ“สัจจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ” ซึ่งมีสารพัด“ญาณ” เช่น จาก“วิชชา ๔” “วิปัสสนา ญาณ ๙” หรือ“ญาณ ๑๖” หรือจะสอบทานจากหลักฐานในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ตั้งแต่หน้าต้น“มาติกา”เลยก็ได้ ญาณต่างๆมีถึง ๗๓ ญาณ ที่ทำให้เกิดการ“รอบรู้และมั่นใจ” จาก“อธิปัญญาลิกขา” เพราเป็นปัจจบัติ“ลิกขา๓”(ไตรลิกขา)อย่างล้มมา

จึงจะสามารถรู้แจ้งของแท้หรือพยากรณ์ภาวะที่เป็น“ส่วนอนาคต”ได้อย่างมั่นใจแน่นจริง ไม่มีผิดเพี้ยน

เพราจะมั่นใจเม่นจริงว่า “ส่วนอนาคต ๓๖”นั้นล้มบูรณ์

“นิจจัง-ธุรัง-ลั้สสตัง-อวิบูรณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ทรงพยากรณ์
พระโพธิสัตว์เจ้าที่เที่ยงแท้ต่อการบรรลุเป็นพระพุทธเจ้า
องค์ต่อไปในอนาคตได้ฉันใด การหยงรู้ส่วนที่เป็นอนาคต
ได้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็ฉันนั้น นั่นแล

(๗) ศึกษาจาก “อวิชชา” ที่ระบุชัดยิ่ง ว่า คืออะไร?

พระพุทธเจ้าตรัสไว้สัมบูรณ์สุดแล้ว ตั้งแต่ “เหตุ” และ^๑ “ปัจจัย” ต่างๆ ที่จะสามารถศึกษาพิสูจน์เอา “ความจริง”^๒ ได้
จากที่ท่านตรัสถึง “อวิชชา” ที่ระบุชัดยิ่ง ว่า คืออะไรบ้าง?

ข้อ ๙) ข้อสุดท้ายของ “อวิชชา” นี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า
คนไม่รู้ใน “ปัญจจสมุปบาท” ซึ่งหมายความว่า สิ่งทั้งหลาย
อาศัยกันและกันเกิดขึ้น และทรงระบุชัดว่า มีอะไรบ้าง

นั่นคือ “อวิชชา” คือ “ความไม่รู้” ทั้ง (๙) ข้อ “ทิกลำมา
นั้น ตั้งแต่ข้อ ๑) ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงชี้ว่า คือ “ทุกข์” (อุัยสัจ)

แล้วก็ข้ออื่นๆ ต่อมา และแน่นอนว่า “ทุกข์” ต้องมี
“สิ่งทั้งหลาย” ที่ทำให้เกิดทุกข์ หรือมีทุกข์อยู่ไม่รู้จักจบไป
จากชีวิต ซึ่งพระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดอีกในข้อ ๙) ว่า เพราะ
“ไม่รู้สิ่งทั้งหลายที่อาศัยกันและกันเกิด” ที่เรียกด้วยคัพท์
ว่า “ปัญจจสมุปบาท” นี้เอง

และพระพุทธเจ้าก็ตรัสขยาย “สิ่งทั้งหลายที่อาศัย
กันและกันเกิด” นั้นให้ชัดไว้อีก ว่า ความเป็น “อวิชชา” ที่เป็น

“สิ่งทั้งหลาย”นั้น มีอะไรบ้างที่ “ไม่รู้” ซึ่งผู้ “อวิชชา” จะต้องรู้จักกู้เจ็บรู้จริง “สิ่งทั้งหลาย” นั้น ว่ามันอาศัยกันเกิดอย่างไร?

และ “ความเกิด”(ชาติ) คือ “ความเกิด” อะไรกันแน่แท้ ที่เป็น “ความจริงอันประเสริฐ”(อริยสัจ) อันมหุชน์ควรรู้อย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าก็ทรงสรุปไว้อีกว่า “ความเกิด” ของ “โลก-ปริเทวะ-ทุกข์-โภณนัส-อุปายาส” นั้นแหล่ ที่คนไม่รู้

ซัดขึ้นแล้วใช่มั้ยว่า “ความไม่รู้” หรือ “อวิชชา” นี้ มัน “ไม่รู้” อะไรกันแน่ หรือไม่รู้อะไรกันบ้าง

ซึ่งขึ้นต้นชัดๆ ว่า เหตุตัวสำคัญใน “ปฏิจจสมุปบาท” นั้น ก็ขึ้นต้นด้วยคำว่า “อวิชชา” นั่นแท้ๆ ที่เป็นตัว “เหตุ” หัวเราะหรือหัวใจของ “ปฏิจจสมุปบาท” ทั้งสาย

และไปลงท้ายเอา “ความไม่รู้” “โลก-ปริเทวะ-ทุกข์-โภณนัส-อุปายาส” แล้วคนก็ต้องจำแนกอยู่กับมัน เพราะ “ไม่รู้” “ไม่รู้สิ่งทั้งหลายที่อาศัยกันและกันเกิด” เหล่านี้ในตน และแก้โดย “ดับเหตุ” ที่มันเกิดให้รู้จักกู้เจ็บรู้จริง “ไม่ถูก “ตัวตน” (อัตตา) ที่เหตุที่จริงสัมบูรณ์ ในสายแห่งปฏิจจสมุปบาท

๔๙) “อวิชชา” มีเหตุ มีปัจจัย อะไรบ้าง? อย่างไร?

“ปัญญาติ” ทั้งสายที่ว่า “นั้น ตั้งต้นจาก “เหตุ” หัวเราะ ๑. อวิชชา ก็คือ “ความไม่รู้” ที่มัน “ไม่รู้ปัจจัยต่างๆ ทั้งสายแห่งปฏิจจสมุปบาท

ปัจจัยที่ “ไม่รู้” ต่อไปก็คือ คำบัญญัติที่ว่า ๒. สังฆาร

๓. วิญญาณ ๔. นามรูป ๕. สพายตนะ ๖. ผัสสะ
 ๗. เวทนา ๘. ตัณหา ๙. อุปทาน ๑๐. ภพ ๑๑. ชาติ
 ๑๒. โลกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โภมนัส-อุปายะ^๘
 “สิ่งทั้งหลาย”เหล่านี้เอง ที่สำคัญกันและกัน “เกิด”(ชาติ)
 “สำคัญกันเกิด”หมายความว่า ต่างก็เป็นเหตุเป็นปัจจัย
 แก่กันและกัน เช่น เพราะสิ่งนี้เกิด จึงเกิดสิ่งนี้ เพราะสิ่ง
 นั้นเกิด จึงเกิดสิ่งนั้น หรือ เพราะสิ่งนี้ดับ สิ่งนี้จึงดับ
 ซึ่งแต่ละสิ่งตั้งแต่ ๒ สิ่งขึ้นไปจนนับไม่ถ้วน เมื่อ
 รวมกันแล้วทำปฏิกิริยาแก่กันและกัน เช่น บวกกันบ้าง
 ลบกันบ้าง หรือคูณกันบ้าง หารกันบ้าง เป็นต้น
 ต่างก็เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน มีลังกปปะ
 (ความดำริ)บ้าง มีลังเกณฑ์(ความร่วบอำนวยให้จัดการเป็นแกนกลาง)บ้าง
 มีลังขารกัน(ลิ่งต่างๆนั้นประกอบกันขึ้น)บ้าง มีลังเคราะห์กัน(การรวม
 ตัวของเหตุปัจจัยแล้วเกิดเป็นลิ่งใหม่)บ้าง มีลังคายนา กัน(การละลาง)
 บ้าง มีลังชรรณ กัน(การซ้อมแซม)บ้าง จนกระทั่งเป็นลังสุติกัน
 (การเปลี่ยนแปลง) และเกิดลังกป [แนวความคิด(thought), มโนธรรมคัน]
 หรือความคิดรวบยอด(concept)]

(๔) ผู้พัน “อวิชา” คือ ผู้มี “พุทธคุณ” สัมมาทิภูมิแท้
 ซึ่งจะต้องศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติ เพื่อให้เกิด “ความรู้”
 (วิชา ตามวิชา ๔) เพื่อขัด “ความไม่รู้” (อวิชา) จน “รู้” เจริ่ง
 ในบัญญัติ” นั่นๆ แล้วปฏิบัติกระทั้งเข้าไป “รู้” จักรู้” เจริ่งรู้” จริง

ในประมัตธรรมของบัญญัติ”นั้นๆ

และ “กำจัด”(ปagan)สิงที่ต้องกำจัด จนล้ำเร็ว

โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อธิจิตลิกขา” ด้วย “อธิปัญญา ลิกขา” ไปตลอดสายการปฏิบัติ จึงเห็น “การเกิด”(ชาติ)เห็น “การกำจัดกิเลส”นั้นๆว่า “ลดละจางคลายลง”(วิราก) กระทั้งเห็น “การดับ”(โนโร) และได้ “ทวนซ้ำทำการกำจัดนั้นๆอีกๆ” (ปฏินิสัตตค) กระทั้งมีผลสำเร็จยิ่งยืนถาวร จนที่สุดหมวด “ความไม่รู้” ถึงขั้นสิ้นเกลี้ยงอวิชชาสรวง ด้วย “กตญาณ”

เพราะได้ปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสเรื่องเกี่ยวกับ “ปฏิจสมุปบาท” ไว้ทั้งหมด เช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ เริ่มตั้งแต่ข้อ ๑ ไปที่เดียว จนทั้งเล่มนั้นแหลก ล้วนสาหาย เหตุและปัจจัยของปฏิจสมุปบาท ที่อาศัยกันและกันเกิด และ “ดับอวิชชา” ได้หมดเกลี้ยง หรือเล่มอื่นๆก็มีตรัสไว้อีกมาก ผู้พัน “อวิชชา” คือ ผู้ปฏิบัติที่ได้บรรลุผลธรรม ซึ่งจะถึงพร้อมด้วย “จารณะ ๔๕ วิชชา๔” จึงจะเรียกว่า มี “พุทธคุณ” ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “วิชชาจารณสัมปันโน”

๔๐) “พุทธคุณ” แท้ ต่างจาก “พุทธคุณ” เท็จ คงจะเข้า

“พุทธคุณ” แท้ๆนี้ ไม่ใช่ “พุทธคุณ” ที่พระเกจิอาจารย์ ทั้งหลายทำพิธีปลูกเสกพระพุทธรูปหรือพระเครื่องหรือของขลังต่างๆ อย่างเด็ดขาด เพราะคนและฝ่าคนและเทเวแท้ๆ การปลูกเสกด้วยเกจิอาจารย์ที่มีกันดาษดื่นอยู่ใน

วงการศาสนาพุทธปัจจุบันนี้ แล้วหลวงไหหลักน่าว่า ในพระพุทธรูปหรือพระเครื่องหรือของขลังต่างๆนั้นมี“พุทธคุณ”ในสิ่งเหล่านั้น มันไม่มีใน“พุทธคุณ ๔”ของพระพุทธเจ้าaley มันนอกรีต มันไม่ใช่วิชชาจารนสัมปันโน”ของพุทธ

ชาวพุทธหรือไดร์กตามที่ยังปลูกเสกพระพุทธรูป หรือพระเครื่องหรือของขลังต่างๆ อย่างที่เกจิอาจารย์ทำกัน อยู่อย่างแพร่หลายในประเทศไทย แล้วอ้างว่าเป็นการประจุ “พุทธคุณ”ในพุทธศาสนานั้น นั้นเป็น“พุทธคุณ”เท็จ

ยังมีจذاทิภูมิที่ทำลายศาสนาพุทธโดยแท้ เพราะ การกระทำนั้นเป็นอวิชชา เป็นการหลงผิดอยู่ทั้งสิ้น

เป็น“เดรัจฉานวิชา”แท้ๆ ไม่ใช่“พุทธวิชชา”แน่นอน “พุทธคุณ”แบบนั้นเป็นการขบถต่อพุทธศาสนาโดย ตรง ซึ่งแสวงบุญออกปุนอกขอบเขตของพุทธแล้ว

(๑) ผู้พัน“อวิชชา”คือ ผู้เกิด“ман”ใน“จารนะ ๑๕”

แต่“พุทธคุณ”ที่เป็น“จารนะ ๑๕” วิชชา ๔”อันเป็น “พุทธคุณ” ๑ ใน ๔ ของพระบรมศาสดาพุทธศาสนาโดยแท้ที่นี่

คือ “คุณธรรมหรือคุณสมบัติ”ที่ผู้ปฏิบัติ“สัมมาทิภูมิ” ตามธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วจะเกิดผล จะเป็นผลเช่น ในตัวผู้ปฏิบัติเอง

เช่น จะเกิดจะเป็น“จารนะ ๑๕”หมวดแรก “ได้แก่ หมวด“คีล”เป็นข้อ ๑ ซึ่ง“คีล”ยอมหมายสมแต่ละคน

จึงต้องสามารถ “คีล” ตามฐานะของแต่ละคน เป็นเบื้องต้น
เบื้องกลาง เบื้องปลายไปตามลำดับ ไม่หลงว่าดีทำเกินตัว

“จրโน ๑๕” ต่อไปก็ “อปัณณกปฏิปทา ๓” หมวดแห่ง
“ข้อปฏิบัติ-วิธีปฏิบัติ” ที่ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธที่แท้ ได้แก่

(๑) สำรวมอินทรีย์ ๖ (๒) โภชเนมัตตัญญาตา

(๓) ชาคริยานโยคะ (อปัณณก แปลว่า การปฏิบัติไม่ผิด)

ซึ่งถ้าใครปฏิบัติอยู่ในหลักปฏิบัติ ๓ นี้

ผู้นั้นคือ ผู้ที่ปฏิบัติไม่ผิดศาสนาพุทธแน่นอน

ผู้ที่ปฏิบัติไม่อยู่ในหลัก ๓ ข้อนี้ลี ก็คือผู้ปฏิบัติผิด

เพราะออกนอก “หลักปฏิบัติของพุทธ”

เมื่อปฏิบัติ ๓ ข้อนี้ ก็จะเกิด “จรโน ๑๕” หมวดต่อไป
คือ “สัทธธรรม ๗” ได้แก่ (๑) ศรัทธา (๒) หิริ (๓) โටตัปปะ^๔
(๔) พหุสูต (๕) วิริยะ (๖) สติ (๗) ปัญญา

“จรโน ๗” ทั้ง ๑๗ ข้อ นี้ แหล่งที่เมื่อปฏิบัติอย่างล้มมา
ปฏิบัติก็จะเกิด “อธิจิตลิกขา” เป็น “มาน ๑-๒-๓-๔”

นี่คือ “มาน” ของศาสนาพุทธ ที่เกิดจากการปฏิบัติ
ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า อันเป็น “พุทธคุณ” แท้ๆ จึงถึง
พร้อมด้วย “จรโน ๑๕” ซึ่งประกอบด้วย “คีล (ตามฐานะฐานะ
ของแต่ละคน) - อปัณณกปฏิปatha ๓ - สัทธธรรม ๗ - มาน ๗”

จึงมีใช่ “มาน ๑-๒-๓-๔” ที่เกิดจากการปฏิบัติด้วย
วิธีปฏิบัติหรือหลักปฏิบัติที่ “หลับตาสะกดจิตเข้าไปใน gwang”
ซึ่งแพร่หลายกันداษดีน ทั่วไปนั้นแน่นอน

เพราะ “มาน”ที่เป็น “พุทธคุณ” แห่งนี้ หลักปฏิบัติหรือ
วิธีปฏิบัตินั้น “ลีมatabปฏิบัติในชีวิตปกติประจำวัน” โดยมี
“ศีล(ตามฐานะ) - อปัณณกปฏิปทา ๓ - สัทธารม ๗ เจริญก้าวหน้า
ขึ้นเป็น “อธิจิตสิกขา” สุความเป็น “มานหั้ง ๔”

และถึงพร้อมด้วย “วิชชา ๔” ที่เป็น “อธิปัญญาสิกขา”
เกิดร่วมกันไปกับการปฏิบัติตั้งแต่ “ศีล-อปัณณกปฏิปatha ๓-
สัทธารม ๗-มานหั้ง ๔” ตลอดสาย ไม่ได้แยกกันเลย

๔๙) ผู้พัน “อวิชชา” คือ ผู้เกิด “วิชชา ๔” สัมบูรณ์

ผู้มี “อวิชชา” คือ ผู้ไม่ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ใน “อวิชชา ๔”
(อริยสัจ ๔ - ส่วนอุดítและอนาคต-ปัญจasmุปบาท ดังที่ได้
อ้างอิงผ่านมาแล้ว) ได้อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์จึงเป็นผู้
“จบกิจ” แห่งคานานพุทธไม่ได้แท้ เพราะไม่หมดลืน “อวิชชา
สัংโยচন্ত” หรือ “อวิชชาনุสัย” งามด้วยขันตัน-ขันกลาง-ขันปลายจริง
ตามพระอนุสานนีของพระพุทธองค์ ก็เลยออกนอกรุ่นออกทางไป

ผู้เรียนรู้อย่างล้มมาทิภูมิ และปฏิบัติอย่างล้มมา
ปฏิบัติ จึงจะ “พันอวิชชา” บรรลุ “วิชชา” ไปตามลำดับ ซึ่ง
จะเกิดเป็น “อธิปัญญาสิกขา” คือ จะเกิดเป็น “ปัญญา-
ปัญญาณทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจัยลัมโพชามงค์-ลัมมาทิภูมิ-
องค์แห่งมรรค” (ตามคำตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔) อย่าง
มีปฏิลัมพทธกันไปตลอดในการปฏิบัติ ผลเป็น “วิชชา ๔”

“วิชชา” นี้ มีองค์ธรรมอยู่ ๔ ข้อ “อวิชชา ” ก็มี ๔ ข้อ

แต่ “วิชา” ไม่เหมือน “อวิชา ๔” ดอกันนะ ซึ่งได้แก่
๑) วิปัสสนาญาณ ๒) มโนมายิทธิญาณ ๓) อิทธิวิธญาณ
๔) ทิพพโสดญาณ ๕) เจโตปริยญาณ ๖) บุพเพนิวาสานุสติญาณ
๗) จุตุปปตาญาณ ๘) อาสวักขยญาณ

ผู้มี “วิชา ๔” นี้ สัมปูรณ์ สูงสุด ถึง “อาสวักขยญาณ” ก็
เป็นอันหมดสิ้น “ความไม่รู้” (อวิชา) สัมปูรณ์ ทั้ง “อวิชา ๔” แท้

๔๗) ผู้เกิด “วิชา ๔” คือ ผู้กำจัด “อวิชา ๔” สัมปูรณ์

เห็น “วิชา ๔” นี้แล้ว หลัยคนรู้ดี ว่า มันคือ ยอด
แห่งความรู้ ขั้นวิเศษ (คุณวิเศษ) ไม่ใช่ความรู้สามัญปกติ
มนุษย์ปุถุชน

แล้ว “วิชา ๔” นี้ จะเกิดได้อย่างไร?

ทุกคนตอบได้ทันทีว่า เกิดได้จากการปฏิบัติธรรม
แน่นอน โดยเฉพาะต้อง “ปฏิบัติ” ตามแบบของพุทธ อย่าง
สัมมาทิปฏิจิด้วย จึงจะเกิด “วิชา ๔” ที่ เป็นของพุทธแท้จริง

อยู่ดีๆ มันเกิดเองไม่ได้ หรือเอาแต่อ่านตำราพุทธ-
ศาสนา รู้แต่ “ปริยัติ” ก็ไม่สามารถจะเกิดบรรลุ “วิชา ๔”

แต่.. ปฏิบัติกันอย่างไร จึงจะเกิด “วิชา ๔” นี้ได้จริง
อย่างสัมมาทิปฏิ ชนิดที่พิสูจน์ยืนยันได้เป็น “เอหิปัสสีก”

เอหิปัสสีก หมายความว่า เชิญให้มาสัมผัสของจริงได้
 เพราะมี “ของจริง” ให้สัมผัสถือยืนยันความเป็นจริงได้ พิสูจน์ได้
 ตอนนี้ ก็ขอบอกໄว้เพียงสั้นๆ ก่อนว่า ปฏิบัติตาม

๑) มารค อันมีองค์ ๙ โดยต้องปฏิบัติจนหยังรู้ ๒) ทุกขอวิยสัจ ๓) สมุทัยอวิยสัจ และ ๔) รู้แจ้ง “นิโรธอวิยสัจ”

นี่คือ “อวิยสัจ ๔” ที่ผู้มี “อวิชชา” ต้องคึกข้าปฏิบัติให้มี “วิชชา ๔” จนบรรลุผล “พันโนวิชชา ๔” คือ “อวิยสัจ ๔” นี้ให้ได้ จึงจะเป็นการ “พันโนวิชชา ๔” ได้อย่างมีปฏิสัมพันธ์กันทั้ง ๙ ข้อ ซึ่ง ๔ ข้อต้นของ “อวิชชา” ในทั้งหมด ๙ ข้อนั้น ก็คือ “ความไม่มีรู้ในอวิยสัจ ๔”

และอีก ๕ ข้อท้ายของ “อวิชชา ๔” ก็ “อวิยสัจ ๔” นี้เอง ที่ปฏิบัติตามหลัก “ปฏิจสมุปบาท” อันเป็น “อวิชชา” ข้อ ๘ พัฒนาขึ้น เกิดผลสะสมเป็นข้อ ๕-๖ เหล่าวิจัยก้าวเจริญขึ้นๆๆ เป็นข้อ ๗ จนกระทั้งปริบูรณ์ล้มบูรณ์เป็นที่สุด

๕๔) การกำจัด “อวิชชา” ข้อ ๕-๖ นั้น ยังขั้นสาสวง

นั้นก็คืออีก ๔ ข้อท้ายจะเป็นการเกิดผลยืนยันสภาวะ จิต ซึ่งต้องปฏิบัติผ่านปัจจุบันทุกปัจจุบัน โดยกำจัดกิเลสได้ บ้าง หรือไม่ได้บ้าง แล้วสะสมตากผลลัพธ์ไปเป็น “ส่วนอดีต” (ปุพพันต) ในจิต หรือจะผ่านปัจจุบันไปสู่ “ส่วนอนาคต” (อปันต) นับต่อเป็น “อวิชชา ข้อ ๕” ยังปฏิบัติในขั้น “สาสวง” คือ กิเลสตัวนั้นในจิต ยังไม่หมดสิ้นอาจสวาง จิตที่ผนึกลงไปเป็น “ส่วนอดีต” ยังต้องปฏิบัติกำจัดกิเลสอยู่ ยัง “ดับกิเลส” ให้หมดสนิทชนิดที่เที่ยงแท้แน่นอนยังยืนยังไม่ได้ จิต “ส่วนอดีต” ชนิดนี้จึงยังมี “ความไม่เที่ยง” (อนิจจัง) กิเลสยังดับ

สนิทเที่ยงแท้(นิจัง) ยังยืน(ชุ่ง)ตลอดไป(ลัสรณะ) ฯลฯ ไม่ได้
ข้อ ๖ “ส่วนอนาคต”(อปรันต)นั้นคือ ผลจากการปฏิบัติ
ก็ต้องผ่านปัจจุบันทุกปัจจุบันเช่นกัน จึงจะเป็นอนาคต ซึ่ง
ยังจำกัดกิเลสได้บ้างไม่ได้บ้าง จิตที่จะไปเป็น“ส่วนอนาคต”
ก็ยังเป็น“ความไม่เที่ยง”(อนิจัง)คล้ายกันอยู่นั้นเอง

“อวิชชา ข้อ ๔-๖”นี้ ยังเป็นสาสวะ เป็น“ส่วนแห่งบุญ
(ปุณณภากิจยา)-ให้ผลแก่ชั้นธี(อุปธิเวปักกາ)”ไปตามลำดับเท่านั้น
สำหรับข้อ ๗ “ทั้งส่วนอดีตและอนาคต”(ปุพพันตาปรันต)
นี้ ท่านแยก“ทั้งส่วนอดีตและอนาคต”ออกมารูปเป็นอีกข้อหนึ่ง
ต่างหาก เพราะข้อ ๗ นี้มีความแตกต่างจากข้อ ๔-๖ แน่นอน

๔๔) “อวิชชา”ข้อ ๗ แตกแยกต่างข้อออกจากทำไร?

ผู้ยังไม่รู้ ยังไม่เข้าใจใน“ความแตกต่างของสภาวะธรรม”
ระหว่างข้อ ๔-๖ กับข้อ ๗ เมื่อเห็นคำว่า“ส่วนอดีต
(ปุพพันต) และส่วนอนาคต(อปรันต)” ก็งงแน่! ว่าทำไม่ต้องมี
ข้อ ๗ คือ“ทั้งส่วนอดีตและส่วนอนาคต”(ปุพพันตาปรันต)ซ้ำอีก
ในเมื่อ“ส่วนอดีต(ปุพพันต) และส่วนอนาคต(อปรันต)” ก็
เป็นข้อ ๔-๖ แล้ว ยืนยันแล้วว่า ส่วนอดีต-ส่วนอนาคต แล้ว
ทำไม่ยังมีข้อ ๗ “ทั้งส่วนอดีตและส่วนอนาคต(ปุพพันตาปรันต)”
ซ้ำซากซ้ำซ้อนขึ้นมาเป็นข้อ ๗ อีกด้วยล่ะ?

ถ้าสังเกตดีๆแม่ไนเพย়ন্তুชনংকৰ্মিচামতেকতাংগান্তে লেও
คือ ข้อ ๔-๖ นั้น แยกกันเป็นข้อๆ นั่นก็หมายความว่า ๒ ข้อ

นั้นอาจจะเท่ากันก็ได้ ไม่เท่ากันก็ได้ ไม่แน่นอน ไม่เที่ยงแท้ ส่วนข้อ ๗ นั้นท่านรวมไว้ในข้อเดียวกันว่า “ทั้งส่วนอดีตและส่วนอนาคตจะต้องมีส่วนที่ร่วมกันอย่างโดยย่างหนึ่ง หรือมีส่วนที่เข้ากันได้ หรือมีสิ่งที่เป็นเช่นเดียวกันแห่งๆ

เพราะตามจริงนั้น อดีตนั้นก็กาลหนึ่ง อนาคตก็อีกกาลหนึ่ง มันต่างกาลกัน มันไม่ใช่ส่วนที่ร่วมกัน หรือไม่เป็นเรื่องเดียวกัน มันแยกกันอยู่แล้ว

แต่เมื่อมีข้อ ๗ ที่ท่านแยกไปกำหนดหมายเป็นอีกข้อหนึ่งเพิ่มขึ้นมาจากการที่ได้กำหนด “ส่วนอดีต” ข้อ ๕ และ “ส่วนอนาคต” ข้อ ๖ แฉมเอา “ทั้งส่วนอดีตและส่วนอนาคต” ไปรวมกันไว้ในข้อเดียวกันในข้อ ๗ เลียอิกด้วย

มันต้องมีนัยพิเศษที่แตกต่างกันอย่างลำดับແນ່นอน ท่านจึงแยกไปเป็น “อวิชชา” ข้อ ๗ ใหม่อีกข้อหนึ่ง ต่างหาก

นี่คือเป็นประเด็นที่สำคัญที่ต้องศึกษาให้ล้ม 마히구리 และແນ່นอน เราต้องศึกษาว่า “ส่วนอดีต” ข้อ ๕ คืออะไร? ของใคร? และ “ส่วนอนาคต” ข้อ ๖ คืออะไร? ของใคร?

ส่วนข้อ ๗ ท่านยังย้ำเป็นเรื่องของทั้ง “ส่วนอดีตและส่วนอนาคต” อยู่นั้นเอง แต่ที่ท่านแยกข้อกัน มันก็ต้องมีส่วนที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญจริงๆແນ່นอน

นั่นก็หมายความว่า มันก็ต้องมีทั้งความแตกต่าง และความร่วมกัน-ความเข้ากันได้-ความเท่ากันได้ หรือเช่นเดียวกัน

“ได้” อย่างแน่ๆ นี้คือนัยยะสำคัญที่นักศึกษาต้องเรียนรู้ให้ชัด
นั่นคือ “ข้อ ๔ ส่วนอodicิต” กับ “ข้อ ๖ ส่วนอนาคต”
นั้นแตกต่างกัน “แยกกัน” แน่

“แยกกัน” นั้นก็ชนิดหนึ่ง และ “ร่วมกัน” หรือ “อย่าง
เดียวกัน-เหมือนกัน-เป็นเช่นเดียวกัน” ก็อีกชนิดหนึ่ง ก็ชัดๆ
“ส่วนอodicิต” กับ “ส่วนอนาคต” มันก็คุณลักษณะโดยยุ่งเหลว
อวิชาชีวะ ข้อ ๔-๖ นี้ จึงหมายถึง ภาวะที่ “แยกกัน” จึงแยกข้อ
ส่วนข้อ ๗ ที่ว่า “ร่วมกันหรือมีส่วนที่เข้ากันได้” หรือ
อย่างเดียวกัน-เหมือนกัน-เป็นเช่นเดียวกัน” ของ “ส่วนอodicิต
กับส่วนอนาคต” นี้ นี่ลิ ยกเน่นอน ที่จะรู้หรือเข้าใจกันได้

(๖) “ส่วนอodicิต” กับ “ส่วนอนาคต” ต่างกันที่ลักษณะจิต
แล้วอะไรล่ะ? .. ใน “ส่วนอodicิต” และ “ส่วนอนาคต” ที่
“ร่วมกัน” หรือถึงขั้น “อย่างเดียวกัน” ได้

ในภาวะแท้แห่ง “กาล” ความเป็น “อodicิต” กับ “อนาคต”
มันแยกกันหรือแตกต่างกันอยุ่แล้ว แม้แค่ภาษา ก็คุณลักษณะ
ดังนั้น “ทั้งส่วนอodicิตและส่วนอนาคต” ที่ร่วมกันหรือ
เหมือนกันหรือเป็นอย่างเดียวกันได้ จะเป็นอะไรไปมิได้เลย
นอกจากเนื้อหาสาระของ “ลักษณะจิต” ที่เป็นปัจจุบัน-
ธรรมในของ “อริยสัจ ๔” เท่านั้นที่จะ “เหมือนกันหรือเป็น
อย่างเดียวกัน” ได้ ที่เรียกในภาษาธรรมว่า “เอกคุณตาจิต”

โดยเฉพาะ สมการที่ลักษณะจิต “ร่วมกัน” หรือ “เหมือนกัน”

หรือเป็นอย่างเดียวกัน”ที่เรียกกันว่า“ความเป็นหนึ่ง”หรือ“จิตที่เป็นหนึ่ง-จิตที่เป็นอย่างเดียวกัน”

นั่นคือ ภาวะ“ความไม่มีอวิชชา หรือหมดสิ้นเกลี้ยง อวิชชาสวะ”แห่ง“ปรัมตถธรรม” ซึ่งก็คือหมดสิ้นกิเลสตัณหา “ปรัมตถธรรม”คือ การสั่งสม“จิต”ให้เป็น“เอกคคตา” ไปตามลำดับ จนกระทั่งถึงที่สุด“จิตปราศจากอวิชชาสวะ” สิ้นเกลี้ยงสัมบูรณ์อย่างยั่งยืน หมดสิ้นกิเลสตัณหาอุปahan ซึ่งไม่ว่า จุดยอด จุดสำคัญ เยี่ยมยอด สูงสุด ของ ความเป็น“มาน”ก็ได เป็น“สามาธิ”ก็ได ก็คือ “เอกคคตาจิต” ลักษณะจิต“เอกคคตาจิต”นี้เอง ที่เป็นหนึ่งเดียวกัน ของ“ส่วนอุดีต”กับ“ส่วนอนาคต”

๕๗) “เอกคคตาจิต” คือ อะไร? อย่างไรกันแน่?

คำว่า “เอกคคตา”นี้ส่วนใหญ่แปลกันง่ายๆว่า ความมี อารมณ์เป็นหนึ่ง หรือความมีอารมณ์อันเดียวกัน

จิตเป็น“เอก” หรือเป็น“เอกคคตา”

และจริงๆนั้น จิตก็ต้องมีส่วนเป็น“อัคค”ด้วย

เพราะ“เอกคคตา”นี้ มีคำว่า เอก-อัคค-ตา

คำว่า “ตา”คำท้ายนั้น ไม่มีอะไรมาก ไม่ต้องแปล เพียงสื่อให้รู้ว่าความหมายว่าคำนี้เป็น คำนาม เท่านั้นเอง เอก แปลว่า หนึ่ง, เดียว, เป็นหนึ่ง, อย่างหนึ่ง, ผู้เดียว, สิ่งเดียว, อันเดียว, คนเดียว, โดยตนเอง, หนึ่งเท่านั้น, เดียว,

โดยเดี่ยว, เปลาเปลี่ยว, อ้างว้างว่าเหว่, อย่างเดียวกัน, ชั้นหนึ่ง,
ชั้นยอด, สูงยอดกว่าชั้นใดๆ, ดีเลิศ, ตัวสำคัญ, ส่วนหนึ่ง
ต่างหาก, เฉพาะตัว, เฉพาะบุคคล, เยี่ยมยอด, ประเสริฐ, อันเอก,
อันหนึ่งอันเดียวกัน, คนใดคนหนึ่ง, ใครคนหนึ่ง, บางคน

อัดด แปลว่า ครั้งก่อน, ก่อนอื่นหมวด, ปลาย, ยอด,
สุดยอด, เลิศ, ประเสริฐ, ยอดเยี่ยม, สูงสุด, ลำเลิศ, ส่วนหน้า,
ส่วนดีที่สุด, ความมุ่งหมาย, งซัย, เด่น, เยี่ยม, เป็นองตัน, ที่สุด,
สำคัญที่สุด, จุดหมาย, ที่สูงสุด, ความดีเลิศ, ความดีวิเศษ

เมื่อเท็นความหมายทั้งของคำว่า “เอก” และคำว่า “อัดด”
แล้ว สามัญสำนึกธรรมdagikพอยู่ได้ชัดเจนแล้วว่า “เอกคดตา^๔
จิต” นี้ ที่ท่านแปลว่า “ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง” ก็ดี เมื่อ
“ความมีอารมณ์เป็นอันเดียว” ก็ดี “ความมีจิตแห่งน่องอยู่ใน
อารมณ์อันเดียว” ก็ดี “ความเป็นผู้มีจิตสงบ” ก็ดี “ความเป็น^๕
แห่งจิตมีอารมณ์เลิศดวงเดียว” ก็ดี

หรือหมายเอาว่า การสำรวมใจ, การเข้ามาน, สมารถ^๖
จิต, จิตสงบนิ่ง ก็ตาม

ซึ่งความหมายที่ประเมินออกมาก็ได้ก็คือ จิตที่เป็นหนึ่ง
จิตที่เป็นยอดเยี่ยมเป็นเลิศที่สุด นั้นเอง

ดังนั้น “เอกคดตา” นี้ ความหมายคำว่า “เป็นหนึ่ง”
หรือแม้จะใช้ภาษาว่า “อยู่ผู้เดียว” ปานนั้นก็ตาม พระพุทธเจ้า
ก็ตรัสไว้ชัดว่า ทรงยืนยันชัดเจนว่า “เป็นหนึ่ง” หรือ “อยู่^๗
ผู้เดียว” นี้คือ “ความไม่มีสอง” ที่หมายถึง “จิตไม่มีตัณหา”

โดยเฉพาะ ถ้าเป็นประมัตธรรม ก็ยิ่งชัดว่า หมายถึง
จิตที่เป็นหนึ่งที่มีความเยี่ยมยอดเลิศที่สุดนี้ คือ “จิตที่
ไม่มีเพื่อนสอง” เรียกว่า “มีปรกติอยู่ผู้เดียว”

(๔) คำว่า“อยู่ผู้เดียว”นี้ มิใช่หมายถึง คนอยู่ผู้เดียว

คำว่า“เป็นหนึ่ง” หรือ“ผู้เดียว”นี้แหล่ะ ที่ทำให้คนไม่
เข้าถึง“ประมัตธรรม” จึงเป็น“มิจฉาทิฏฐิ” ไม่สามารถบรรลุ
ธรรมของพุทธได้จริง ไปได้แต่แบบอกขوبเขตของพุทธ

ในหลักฐานจากพระไตรปิฎก หลายเล่ม หลายสูตร
มากมาย ยืนยันตรงกันว่า “เป็นหนึ่งหรือความไม่มีเพื่อน
สอง”นี้ เช่น เล่ม๑๘ ข้อ ๖๖-๗๐ ก็ยืนยันชัดเจนที่สุดแล้ว
ว่า ไม่ว่าใครจะปฏิบัติເتاตัวเองออกไปจากหมู่ หลีกหนีไป
ปฏิบัติแบบอยู่แต่ผู้เดียว ก็ตาม หรือจะปฏิบัติอยู่ในหมู่ตระ
ตามแบบพุทธแท้ๆตรงๆ ไม่ต้องหลีกออกจากหมู่อยู่แต่ผู้เดียว
แต่ปฏิบัติอย่างสัมมาทิฏฐิ ไปตามลำดับ ตัน-กลาง-ปลาย

ในข้อ ๖๗ ก็มีคำความกล่าวไว้แท้ๆ ชัดๆ ว่า

“แม้จะอยู่ปะปนกับภิกษุ ภิกษุณี อุบาลก อุบาลิก
พระราชา มหาอัมมາตย์ของพระราชา เดียวถีร์ สาวกของ
เดียวถีร์ ในที่สุดบ้านก็จริง ถึงอย่างนั้น ก็ยังเรียกว่า มี
ปรกติอยู่ผู้เดียว”

ข้อนี้พระเหลือไร พระตันหาซึ่งเป็นเพื่อน๒ เชือ
ละได้แล้ว พระเหลือนั้นจึงเรียกว่า มีปรกติอยู่ผู้เดียว”

นี่คือ ความสำคัญของ “ความเป็นหนึ่ง ความเป็นอันเดียวกัน” ที่จะยืนยัน “ส่วนอุดีต” กับ “ส่วนอนาคต” ใน “อวิชชา” ข้อ ๗

นั้นคือ ความแตกต่างของ “ส่วนอุดีต” ข้อ ๔ “ส่วนอนาคต” ข้อ ๖ กับ “ทั้งส่วนอุดีตและส่วนอนาคต” ข้อ ๗

๔๙) “เป็นหนึ่ง” ทั้งส่วนอุดีตและส่วนอนาคต จะนี้แล

นี่เป็นเครื่องซึ่งบ่งที่สำคัญมาก ที่ยืนยันความเป็นไปได้ ซึ่งสภาวะทางโลกียธรรม หรือทางวัตถุธรรม ไม่สามารถเป็นได้ เพราะเป็นได้เฉพาะ “นามธรรม” เท่านั้น

ผู้จะ “รู้” คือ รู้ “ทั้งส่วนอุดีตและส่วนอนาคต” ดังที่ว่ามาคร่าวๆ นี่ ผู้นั้นก็จะต้องมีภาวะจริงในตน

และต้องมี “ความรู้” คือ “วิชชา” อันเป็นความรู้ที่ไม่ใช่ “อวิชชา” นั่นเองแท้ๆ

ซึ่งรู้แจ้งเห็นจริงชัดยิ่ง พิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ ทางจิต อันเป็นโลกุตระ เป็น “คุณวิเศษ” (อุตตริมนุสสธรรม)

ที่สร้างและพลังงานทางวัตถุเป็นไปได้ มีแต่เรื่องของ “จิตวิญญาณ” เท่านั้นที่จะเป็นได้ และต้องเป็นนามธรรม “ประมัตธรรม” แบบพุทธด้วย แม้จะเป็นทางจิตวิญญาณแล้ว ไม่ใช่ “วิชชา” พุทธที่สมมาทีภูมิอย่างแท้จริง ก็จะไม่สามารถเข้าใจอย่างชัดเจนแท้ได้

และ “เอกคดตาจิต” ที่บรรลุผลธรรม “เป็นหนึ่ง” นี้ ถึง

ที่สุดของศาสนาพุทธนั้น คือจ帛สุด จะต้อง“เป็นหนึ่ง”ถ้า
ชนิดที่“เป็นหนึ่ง”อย่างเที่ยงแท้(นิจัง) ยั่งยืน(ธัวาง)
ตลอดกาล(สัลสัต) ไม่แปรเปลี่ยนอีกเด็ดขาด(อวิปรินามธัมมัง)
ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหาริรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)ปานั้น
ซึ่งเริ่มตั้งแต่ว่าวะ“อุเบกขาราบทนา”เป็นขันตันที่เกิดจริง^{๔๐}
ในภาวะของ“เอกคคตา” จนกระทั้งที่สุดถึงขั้น“นิพพาน”
ยิ่งคำว่า“อนาสวะ”คือบัญญัติกำหนดชัดๆอยู่แล้ว ก็
ต้องปฏิบัติ“ปรมตاثธรรม”ให้มีภาวะเป็น“อนาสวะ”นั้นเหละ
ให้ได้ “ทั้งส่วนอดีตและส่วนอนาคต” ที่ลัมบูรณ์สูงสุด

๖๐) “อวิชชา”ข้อ ๗ มีนัยยะที่ลึกซึ้งลึกซ่อนยิ่ง
แล้วจะเอาอะไรมาเป็นเครื่องยืนยันลัจจะความเป็น
“สันอาสวะ”หรือ“อนาสวะ” ที่ผ่านปัจจุบันทุกปัจจุบัน
ขันตันนี้ ชัดเจนแล้วว่า “ส่วนอดีต”และ“ส่วน
อนาคต”ในข้อ ๗ นี้ นั่นเองชัดแจ้งว่าเป็น“เอกคคตา” คือ จิต
ที่“เป็นหนึ่ง...ไม่มีเพื่อนสอง”

หมายความว่า จิตที่ปฏิบัติผ่านปัจจุบันนั้นเป็นผล
“เอกคคตา”ตกผลลัพธ์ไปเป็น“ส่วนอดีต” คือ จิตได้ชำระ
กิเลสตัณหาพนึกลงไปเป็น“ส่วนอดีต”(ปุพพันต)

หรือจิตที่ผ่านปัจจุบันเดินหน้าไปเป็น“ส่วนอนาคต”
ก็เป็น“เอกคคตา” คือ จิตที่ปฏิบัติแม่จะผ่านปัจจุบันไปสู่
อนาคตอีกเท่าใดๆ จิตตนาก“เป็นหนึ่ง”ตลอดกาล ไม่มี“เพื่อน

สอง” เป็นจิตที่กิเลสตัณหาเกิดไม่ได้อีกแล้ว เช่นเดียวกัน ทั้งในภาวะส่วนอุดítและส่วนอนาคต

“เอกคดตาจิต”นี้ไม่ใช่หมายถึงตัวตนบุคคลคนเดียว หรือไม่ใช่การปลีกแยกอยู่โดดเดี่ยวคนเดียว ไม่มีบุคคลอื่น เป็นเพื่อนเลยดอกันนะ นั่นมันไม่ใช่ “จิต” ไม่ใช่ปรมัตถธรรม นั่นมันยังหมายเอาตัวตน บุคคลตัวตนเราเข้า ที่ยังไม่ใช่ “นามธรรม” อันคือ “จิต-เจตสิก” เท่านั้นแท้ๆ ความเข้าใจ เช่นนั้นอยู่จึงยังไม่ใช่ “เอกคดตาจิต” ที่เป็น “ปรมัตถธรรม” แท้ถูกต้องชัดเจน

มันเพียงไปจากความเป็น “ปรมัตถธรรม” แห่งอน

๖๑) “เอกคดตาจิต”แบบพุทธ มิใช่จะเข้าใจกันช่วย

“เอกคดตาจิต”นี้มีนัยสำคัญที่ลึกซึ้ง จะเข้าใจกันได้ไม่ใช่ง่ายๆเลย ทุกวันนี้เข้าใจเพียงๆกันไปอย่างสำคัญยิ่งนัก ในการนักบวชนักศึกษาปฏิบัติธรรมของพุทธ

เรื่อง “เอกคดตาจิต”นี้ไว้ค่อยอธิบายละเอียดกันในโอกาสต่อไปแล้วกัน คำนี้สำคัญมาก ถ้าเข้าใจไม่ล้มมาทีกฎ เป็นปรมัตถธรรมอย่างแม่นคอมลึกซัดตรงถูกต้องแท้จริงด้วย และต้องเป็นแบบโลภุตรະด้วย ก็อุกอกนากขอขอบเขตพุทธแบบจะเรียกได้ว่า ยึดผิดเป็นถูกชนิดที่กฎไม่กลับกันแล้ว

และมันก็ได้ “มิจฉาทีกฎ” ที่พากันอุกอกนากขอขอบเขตพุทธแบบจะเรียกได้ว่า ยึดผิดเป็นถูกชนิดที่กฎไม่กลับกันแล้ว ใจเย็นๆ อ่านไปเรื่อยๆ ติดตามต่อไป อธิบายให้ชัด

ແນໃນຕອນຕ່ອງປະ

ມາສຽບ“ສ່ວນອດືຕ”ແລະ“ສ່ວນອນາຄຕ”ໃນຂ້ອງ ລ ນີ້ກັນ
ອີກລັກນິດ ວ່າ ທັ້ງ“ສ່ວນອດືຕ”ແລະທັ້ງ“ສ່ວນອນາຄຕ”ໃນຂ້ອງ ລ ນີ້
ເປັນ“ເອກັດຄົຕາ” ຄືວ່າ ຕ່າງກີເປັນຈິຕທີ່“ໄມ່ມີເພື່ອນສອງ”ທັງຄູ່
ແລະທີ່ສຸດກົດັງທີ່ໄດ້ກລ່າວມາແລ້ວ

ນັ້ນກີຄືວ່າ ຜູ້“ພັນວິຊາຂ້ອງ ລ” ຄືວ່າ ຜູ້ທີ່ກຳຈັດກີເລສສຳເວົຈ
ເຕີດຂາດ ເຫັນແກ້ແນ່ນອນ(ນິຈັງ)ຢູ່ຢືນ(ຮູ້ວັງ)ຕລອດໄປ(ສັສສັກ)
ແລ້ວນັ້ນເອງ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຂ້ອງ ຂໍ-໖ ດ້ວຍປະກາຮອຍຢ່າງນີ້

ເຫຼືອ“ວິຊາ” ຂ້ອງ ລ ຄືວ່າ “ໄມ່ຮູ້ໃນປະຈິຈສຸມປາທ ທີ່
ມີເນື້ອຄວາມສຳຄັງຢູ່ຢືນຍອດວ່າ “ສຶ່ງທັ້ງໝາຍອາຄັກນແລະກັນ
ເກີດຊື່ນ”(ອີກປັບຈະຕາປະຈິຈສຸມປັນເນສຸ ອັນເມສຸ ອັງຄູ່ງ)

๖๒) ພັດທະນາກົດກົດທີ່ຈະທຳໃຫ້ພັນ“ວິຊາ”

ສູ່ຕຣහລັກກາຮົກກົດກົດເພື່ອເກີດ“ວິຊາ ລ” ທີ່“ວິຊາ”
ນີ້ ເປັນ“ວິຊາ”ທີ່ພຣະພູທຣເຈົ້າຕັກສໄວເຕີດແລ້ວ ຍືນຍັນສວກຂາຕ-
ຮຣວມ ທີ່ຜູ້ຈະມີ“ວິຊາ”ນີ້ ຕ້ອງກົດກົດດ້ວຍ“ໄຕຮສຶກຂາ”ແປລວ່າ
“ກາຮົກກົດກົດ ດ້ວຍຫຼັກ ລ”

“ກາຮົກກົດກົດ ລ” ນີ້ທີ່ກຳທັນດ້ານຫຼັກສຳຄັງ
ກີຄືວ່າ “ອົບສຶກຂາ-ອົບຈິຕສຶກຂາ-ອົບປົງຄູ່ງລົກຂາ” ນີ້ທີ່
ແລະທີ່ເປັນ“ກາຮົກກົດກົດ ລ”ຂອງພຣະພູທຣເຈົ້າອີກເໝືອນກັນ
ແລະສຳຄັງໄໝເນ້ອຍກີຄືວ່າ “ປຣຍະຕີ-ປົງປົກຕິ-ປົງເວົງ” ນີ້ອີກເໝືອ
ນີ້ແລະທີ່ “ຕ້ອງຮູ້”ອຢ່າງສຳຄັງມາກ ເພຣະຄ້າໄໝເຄີກຂາ

“ปริยัติ” ก่อน จะตีกษา “อธิสีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญา สิกขา” ได้ถูกต้อง มีมรดกผลจริงสัมบูรณ์แน่น เป็นไปไม่ได้

หากไม่เรียนรู้เบื้องต้นเรียกว่า “ปริยัติ” ให้สัมมาทิภูมิ จริงกันก่อน รับรองว่า “ปฏิบัติการคึกขา” ที่เป็น “อธิสีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา” อย่างไร ก็ไม่ได้ผล สำเร็จบริบูรณ์สัมบูรณ์อย่างแน่นอน

นั่นคือ “ปริยัติ” ต้องมาก่อน “ปฏิบัติ” หรือต้องมี “ปริยัติ” ก่อน จึงจะ “ปฏิบัติ” เกิดผลได้ จะ “ปฏิบัติ” โดยไม่มี “ปริยัติ” ก่อนนั้นไม่สามารถจะ “บรรลุพุทธธรรม” เป็นอันขาด

[มีกรณีพิเศษสำหรับ “อุดมภูตัญญ” หรือ “วิปัสสิตัญญ” ที่บรรลุธรรมได้ เพราะเมียร่มีภารก่อน จึงไม่ต้องมีเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย ตามหลักสูตรสามัญนี้ นั่นเป็นเรื่อง “ยกเว้น” ที่ต้องพูดกันในรายละเอียด ซึ่งทุกอย่าง เป็นไปตามธรรม ไม่ได้เป็นเรื่องผิดแปลกแหวก “สัจธรรม” แต่อย่างใด ในที่นี้ ตอนนี้ก็ขอหมายเหตุทำความเข้าใจไว้ตรงนี้นิดหน่อยเท่านั้น]

ที่นี่ ก็มาขยายกันต่อเมื่อ “ปฏิบัติ” ไป “ปริยัติ” กับ “ปฏิบัติ” ก็จะเป็น “เหตุ” เป็น “ปัจจัย” แก่กันและกัน “อาศัย กันและกันเกิด” ไปตลอด

“ปริยัติ” หมายความว่า ทำความเข้าใจในศาสตร์ของพระพุทธเจ้าเป็นเบื้องต้น ให้รู้จักปัญญาติต่างๆ และรู้ ความหมายของบัญญัติต่างๆ หรือรู้คำจำกัดความต่างๆ ให้สัมมาทิภูมิ ไปตามลำดับแห่งฐานะของเตล็ดบุคคล

แล้วจึงจะเกิด “ปัญญา-ปัญญินทรี-ปัญญาพละ-

ขั้มวิจัยสัมโพชมองค์สัมมาทิฎฐิ”องค์แห่งมรรค”ปฏิสัมพัทธ์ กันและกัน เป็น“ปฏิภาคทวี”ไปตามลำดับ“ตัน-กลาง-ปลาย”

ซึ่งยังมีเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย ของแต่ละ ระดับอีกด้วย เพราะคนจะตับตัน ที่ต้องมี“ตัน-กลาง-ปลาย” ของคนจะตับตันอยู่ เมื่อระดับกลาง หรือระดับปลายก็ เช่นกัน จะมีความซับซ้อน

แม้แต่ในความซับซ้อนของ“ตัน-กลาง-ปลาย” ก็ยังมี ความซับซ้อนที่ซ่อนชั้นซ่อนเชิงในตัน-กลาง-ปลาย กระทั้ง ถึงที่สุด ตามแต่ละฐานานุญาต อะไรมาก

เมื่อรู้“ปริยัติ”ดีสมฐานะแล้ว ก็“ปฏิบัติ”ไปตามฐานะ ของตน ให้บรรลุไปตามขั้นตอน โลดาบันเป็นขั้นต้น

และขั้นกลางของโลดาบัน ขั้นปลายของโลดาบัน ก็ ต้องรู้ฐานะว่า“โลดาบันเสมอโลดาบัน”นั้นแค่ใด? อย่างไร?

แล้วจึงจะ“สกิทาคำมีเสมอสกิทาคำมี-อนาคตมีเสมอ อนาคตมี-อรหันต์เสมออรหันต์” ซึ่งก็มีนัยเยี่ยงเดียว กัน มีปฏิสัมพัทธ์หมุนรอบเชิงซ้อนเจริญขึ้นๆ ไปเป็นลำดับๆ

ไม่เช่นนั้น จะไม่ละเอียด ประณีต บริบูรณ์ ล้มบูรณ์ งามครบครันด้วยเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย ลาดลุ่ม เรียบร้าบเหมือนฝังทะเล ตามพระพุทธธรรมะ

เมื่อไม่ gamm ด้วยตัน-กลาง-ปลาย เป็นไปตามลำดับ อย่างลาดลุ่ม พุทธจึงเลื่อม ดังที่ศาสนาพุทธได้ผิดพลาด กันมา

๖๓) “ศาสนาพุทธ”ผิดเพี้ยนไปจริง ขนาดไหน?

จักรทั่งมาถึงทุกวันนี้ ความผิดพลาดนั้น ได้เพิ่ยนไปๆ มาจนกล้ายเป็น“ยึดถือต่ำเป็นสูง ยึดถือสูง เป็นต่ำ ยึดถือถูกเป็นผิด และยึดถือผิดเป็นถูก”กัน แทบจะไม่เหลือเชือแห่งโลกธรรมแล้ว

ลองไตร่ตรองตามที่อาตามาจะขอยกເວາ“ความจริง” ที่เป็นจริงในจิตใจคนสมัยนี้ mayin yankandu

นั่นคือ เห็นผู้มีคุณสมบัติหรือมีคุณธรรม“โลกุตระ” เป็นคนแปลงประหลาด-เป็นคนนอกคอกเป็น“ความผิด”

แต่กลับเห็นผู้มีสมบัติหรือมีธรรม“โลกียะ”ที่หลงติด หลงยึด และละสมโลกียะมากขึ้นๆ และมีมากยิ่งเกินยิ่ง ล้นยิ่งเป็น“ความถูก”

ทั้งๆที่คนผู้มีจิตใจมีความเป็นไปอย่างนั้นคือคนมี“มหาปิจฉตา”ชัดๆ หมายความว่า เป็นคนผู้มักมากที่ไม่รู้จัก พอ ไม่มีจิตใจที่จะมีน้อยลง ไม่ได้พยายามที่จะน้อยลงๆ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ธรรมได้วินัยได้เป็นไปเพื่อ ความมักมาก(มหาปิจฉ) ธรรมนั้นวินัยนั้นไม่ใช่องเราตถาดต ธรรมได้วินัยได้เป็นไปเพื่อ“ความมักน้อย”(อัปปิจฉ) ธรรมนั้นวินัยนั้นเป็นของเราตถาดต

๖๔) มีปัญญาและศรัทธา“พุทธ”จริง คืออย่างไร?

ตรวจสอบใจตนเองของทุกท่านดีๆเดียวว่า เรา มี จิตใจเราเน้มเออนไปข้าง“มักน้อย”หรือ“มักมาก”อยู่จริง ได้ทำ

ชีวิตให้พยายาม“มักน้อย”ลง หรือพยายาม“มักมาก”ขึ้นๆ เนื่องจาก

ศาสนาพุทธสอนชาวพุทธไว้ว่า คุณเจริญหรือคน
ประเสริฐที่เรียกว่า“อธิยะ”นั้น คือคน“มักน้อย”ผู้ที่มีภูมิ
ปัญญาแท้ และมีศรัทธาแท้ใน“ความมักน้อย”จริง ก็จะ
ประพฤติตน พยายามทำ“ความมักน้อย”ให้ตนจริง จะเป็น
คน“มักน้อย” มีน้อย เอาไว้น้อย และไม่สะสมจนเป็นที่สุด
จะมีไว้พอกินพอใช้ ที่ตนสามารถจะกินน้อยใช้น้อยได้
ที่สุดตามความประเสริฐความเจริญจริงของแต่ละท่าน

คนที่เข้าใจในศาสนาพุทธด้วยปัญญาและมีศรัทธาแท้
อย่างนี้ คือ ผู้มี“ปริยัติ”ถูกต้องความเป็นศาสนาพุทธ

แล้วพยายาม“ปฏิบัติ”ด้วยปัญญา-ด้วยศรัทธาจริง
ตามความเป็น“ปริยัติ”ที่ตนเข้าใจถูกต้องจริงนั้นในชีวิตจริง

ซึ่งผู้ใดมีปัญญามาก-มีศรัทธามากในความเป็นศาสนา
พุทธเท่าไดๆ ก็ยิ่งจะพยายามประพฤติจริงเป็น“คนมักน้อย”
ได้ยิ่งๆขึ้นๆๆเท่านั้นๆจริง

ผู้ใดสอน“ปริยัติ”ของศาสนาพุทธให้เข้าใจมีปัญญา
และศรัทธาใน“ความมักน้อย” และเป็นผู้มีความสุขจริง
ในการได้เป็น“ผู้มักน้อย”ได้จริงของตน

นั้นคือ ผู้มีความเข้าใจว่า ความเจริญในธรรมผู้
มีธรรมโลกุตระแท้ มีความประเสริฐแท้ ก็จะเป็นผู้“ปฏิบัติ”
“มุ่งไปสู่ความมีน้อยลงๆๆ” หรือคือผู้“มุ่งไปสู่ความจน”ที่มี
ความสุข และมีสมรรถนะช่วยลังคอมได้มากขึ้นๆๆ

๖๔) ต้อง“สัมมาทิภูมิ”ในหลักสำคัญ“ศาสนาพุทธ”

ศาสนาพุทธต้อง“รู้”ปริยัติ”ซึ่งต้อง“ได้รับรู้มาจากอื่น” ก่อน คือต้องเป็น“สาวกภูมิ”(ผู้จะมีความรู้ชนิดนี้(โลกุตรธรรม)ต้องได้ฟัง หรือได้รับมาจากอื่น เพราะความรู้ชนิดนี้ตนเองมีเองไม่ได้)ก่อน

จึงจะผ่านขึ้นมา“ปัจจัตตั้ง” เป็น“ปัจเจกภูมิ”(ตนมีความรู้นั้น มีความรู้ชนิดนั้นในตนขึ้นมา)ได้ และจึงจะเป็น“สังยัง อภิญญา” ถ้าความรู้ชนิดนี้สูงสุดโดยอดก็ซึ่ว่า เป็นเจ้าของความรู้คือ “สัญญา”(พระผู้เป็นเอง คือตัวสร้างได้เอง โดยไม่มีใครลังสอน; พระพุทธเจ้า) จะได้“ปริยัติ”มาโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ตาม คือต้องเข้าใจ(ทิภูมิ)จุดสำคัญของสิ่งนั้นอย่าง“สัมมาทิภูมิ”ก่อน เรียก ว่า“เหตุ”(ดันทุน, ดันเค้าของโลกุตรภูมิ) มี“สุต卯ยปัญญา”(ปัญญาที่ได้จากการรับมาจากอื่น จะจากคนหรือจากอะไรก็ตามที่ทำให้รู้ความรู้ชนิดนี้) แล้วมี“ปริยัติ”แล้วต้องมี“ปัจจัย”มาเกี่ยวข้อง จึงจะมี“การเกิด”(ชาติ)แล้ว“ดับการเกิดหรือการมี”นี้กันต่อไป

และที่สำคัญคือ รู้เป็น“ปริยัติแล้วจะต้อง“ปฏิบัติ”จึงจะมี“การเกิดผล”(ภานา) ถ้าแค่“รู้ดี”แต่ไม่มี“การปฏิบัติ” ก็ไม่มี“การเกิดผล” ที่เป็น“การเกิดใหม่หรือการดับ”อะไร แล้วยังจะต้องตรวจสอบประเมินผลให้เป็น“ปฏิเวช” แห่งทั้ง“มรรคญาณ-ผลญาณ-ปัจจevaณญาณ”นั้นๆอีก ศาสนาพุทธชัดเจนในสัจธรรมว่า “ทุกอย่างมาแต่เหตุ” สิ่งใด“มีขึ้น”หรือ“มีอยู่” ล้วนต้องมี“เหตุ”มาก่อน ทั้งสิ้น และต้องมี“ปัจจัย”เข้ามาร่วมอีกสิ่งหนึ่ง จึงจะมี

“การเกิด”(ชาติ) ถ้ามี “ปัจจัย” มาสัมผัสสัมพันธ์เข้า ก็จะมี “การเกิด”(ชาติ) ลึ่งใหม่ขึ้นมา หรือมีอีกสิ่งหนึ่ง “เกิดขึ้น”

“การเกิด”(ชาติ) ต้องเป็นเช่นนี้เสมอ

๖๖) ความลึกซึ้งของ “การเกิด” หรือ “ไม่มีการเกิด”

เมื่อมีอะไรอยู่ “สิ่งหนึ่ง” (มูล=base=พื้นฐานเดิม) หากไม่มี “อีกสิ่งหนึ่ง” มาปูรุ่งแต่ง มาสัมผัส มันก็มี “สิ่งเดียว” นั่นคงเดิม ในสิ่งที่ “มี” นั้น จะไม่มี “การเกิด”(ชาติ) ของอะไรอีก

แม้จะมี “สิ่งหนึ่งอยู่” และเรียกว่าเป็น “เหตุ” หรือ “มูลเหตุ”(cause) แต่ถ้า “ไม่มีอีกสิ่งหนึ่ง” มาปูรุ่งแต่ง ซึ่งเรียกว่า เป็น “ปัจจัย”(condition=สิ่งที่เป็นเหตุใหม่มาทำให้เกิดผลขึ้น) เข้ามา ทำ “การสัมผัส”(ผัสสะ=contact) หรือมี “การปูรุ่งแต่ง” (สังขาร=conditioned things) ก็จะไม่มีอะไร “เกิดขึ้น” ก็คงมีแต่ “สิ่งนั้น” คือแค่ “เหตุ”(เหตุ=cause) สิ่งหนึ่งอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น

จะไม่มี “การเกิด”(ชาติ) ของอะไรมาเลย ไม่ว่าจะเป็น “สรรสรหรือพลังงาน” ไม่ว่า “รูปหรือนาม” เนพะอย่างยิ่ง สิ่งที่เรียกว่า “นาม” อันคือ “เวทนา-ลักษณ์-ลักษณะ-วิญญาณ” เป็นต้น ก็คงมีแต่ “สิ่งหนึ่ง สิ่งนั้น” นิ่งๆอยู่ คงที่อยู่

เมื่อ “ไม่มีการเกิด” ของอะไร ถ้าอ่านภาวะนั้นอย่างเผนฯ ก็ดูเหมือนจะเป็น “การดับชาติ” ที่เดียว “ชาติ” ไม่มีแล้ว แต่โดยความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์นั้น มันไม่ใช่คน จะเป็นอยู่ มีอยู่ ในภาวะนั้นอยู่แต่กับ “สิ่งหนึ่ง” อย่างนั้นไป

ไม่ขับเขยื่อนตลอดสาย ในความเป็นชีวิต

มันต้องมี “สิ่งอื่น” หรือมันไม่ได้สิ่งอยู่หนึ่งเดียว หรือชีวิตเราจะไม่เกี่ยวกับใคร ไม่ว่าภายในหรือใจ ไม่ว่ารูปหรือนาม มันต้องสัมผัส สัมพันธ์อยู่กับนานาสารพัด ทั้งรูปและนาม

ศาสนาพุทธจึงไม่มีแนวความคิดหรือทฤษฎีที่จะไปสู่ “ความเป็นหนึ่ง”แบบนั้น แล้วก็จะมีชีวิตอยู่ในวิถีชีวิตเช่นนั้น อย่างลัทธิหลายลัทธิ แม้ในอินเดียหรือที่อื่นใดก็ยังมีกัน

พระพุทธเจ้าพารา “ดับสิ่งสำคัญ” เท่านั้น ที่เรียกว่า “เหตุ” ของ “สิ่งที่เป็นภัยเป็นใจ” ของคนในชีวิตสามัญ

ก็คือ “อวิชชา” นั่นเอง ตัวตนหากสำคัญ

“การทำความดับอวิชชา” จึงไม่ใช่วิธีหลับตาดับ “จิต” ให้ได้ “โนโรธ” แบบจิตดับสู่ภาวะอยู่ในภาพมีดคำ (สุกิณะ) ด้วย วิธีเข้าไป “ดับจิตในภาพ” ให้สนิทให้ได้นาน ได้อย่างเก่ง ไม่รับรู้อะไร แล้วเรียกว่า “ได้บรรลุ “โนโรธ” (ความดับ)

หรือแม่จะลงว่า “ได้ “ดับ” แบบหลับตาทำ samaichi เข้าไปทำ ความสว่างใส่-ใส่-ใสอยู่ในกวังค์ ” ไปเอา “อาวัสรากูมิ” ก็ตาม

“ความดับ” ที่เป็นการ “ดับอวิชชา” นั่นไม่ใช่ดับจิตโดยการ กัน หรือหลอกเข้าไปอ้อมไม่ให้รับรู้อะไรในกวังค์เท่านั้น

ซึ่งชีวิตคนปกติต้องมีชีวิตอยู่ครบพร้อมทั้งภายนอก ภายนอกเป็นธรรมชาตสามัญ จะ “ดับจิตตนเองมีดเป็นอัณฑูต” อย่างนั้น ก็ເօາ ก็ทำເດີດ ถ้าประสงค์ และรู้จักประโยชน์ แล้วใช้ประโยชน์นั้นให้เป็นประโยชน์เสริมส่วนอื่นๆ ให้เจริญได้

แต่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “อวิชชานั้นแหล่งดับโดย
ไม่เหลือ” จึงต้องเรียนรู้ “อวิชชา”อย่างล้ำคัญ
ซึ่งท่านก็ประมวลไว้แล้วใน “อวิชชา ๔” (อริยสัจ ๔ และ
ส่วนอดีต-ส่วนอนาคต-ทั้งส่วนอดีตและส่วนอนาคต-ปฏิจสมุปบาท อีก ๔)
“อวิชชา”คือส่วนหนึ่งของจิต ที่เรียกว่าอกุศลจิต
ไม่ใช่จิต “ดับมีด” แต่ “ดับตัวเหตุ”ให้ถูกตัว

ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตน” (อัตตา) ของเหตุ ก็คือ ผู้
“อวิชชา”ซึ่งเป็น “ความไม่รู้” (อวิชชา) ภาวะต่างๆ ใน “ปฏิจสมุป
บาท” ทั้งส่าย เป็นต้น นั่นเอง

แล้วดับ “เหตุ” ที่เป็น “ปัจจัย” ให้เกิด “อวิชชา” ในแต่ละ
ภาวะนั้นๆ ให้ได้ ให้หมดเกลี้ยง “ภาวะนั้น-ส่วนนั้น” เท่านั้น
ถ้าทำ “ความดับ” (นิโรธ) เป็นสัมมาทิภูมิ ได้แท้ ก็จะ
“ดับ” อกุศลจิตส่วนที่ควรดับไปตามลำดับได้ยิ่ง “ดับ” อกุศล
เจตสิก “ต่างๆ ที่ว่า “นี่สำคัญไปเรื่อยๆ ” “จิตยิ่งสว่าง จิตยิ่งรู้ยิ่ง”
เป็น “จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง” ต่างหาก ไม่ใช่ยิ่ง
ได้ “นิโรธ” จิตยิ่ง “มีดตำ” (กินหา)

ขออีนยันว่า ชาวพุทธทุกวันนี้ หลับตาทำมานทำਸਮਾਚਿ
เพื่อให้เกิด “ਮਾਨ-ਸਮਾਚਿ-ਨਿਰੋਧ” นั่น ที่สุดผลที่ได้เรียกว่า
“ਸੱਖੂਯਾਵਿਤਨਿਰੋਧ” นั่น เขาเมตਿਭੂਮਿ (เข้าใจ) กันว่า หมายถึง
“ดับทั้งเวทนาดับทั้งสัญญา” เป็น “ਅਸੱਖੂਯੀ”

นี่แหล่งคือ ਮਿਜਾਤਿਭੂਮਿ แท้จริงอยู่ ซึ่งจะต้องเล็กคอม
แม่นชัดในสภาวะนามธรรมที่ว่า “นี่” ให้ดีๆ กันเถิด

ต้อง“ดับ”ให้ถูกสภาวะธรรม ให้ตรงตามพระอนุสาวนี
(คำสอนพระพุทธเจ้า)ให้ได้จริงๆ เกิด

แม้เเคร่เนี้ย แค่“นิโรธ”ที่ลัมมาตามแบบพุทธ กับ“นิโรธ”
ที่ไม่ลัมมาตามแบบพุทธ เท่านี้ก็เข้าใจไม่ได้ หรือเข้าใจผิด
ไป แยกความแตกต่างตามนัยสำคัญนี้ไม่ได้ แล้วหันกลับ
มาปฏิบัติเสียใหม่ให้ได้“ลัมมานิโรธ” ก็ต่อให้ปฏิบัติไปเทaty
กีชาติก็ไม่มีหวัง“ดับ”กิเลสได้อย่างเป็น“ลัมมาทิภูณู”แน่ๆ

จึงต้องแม่นลึกชัดคมตรงแท้ ถูกต้องสัทธธรรมที่
พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ จึงจะ“ดับเหตุ”ถูกตัวตน”(ลักษณะ,
อัตตา, อาสาะ) ไม่เช่นนั้น “ดับ”กันสะเปะสะปะ ยังมิจذاทิภูณู
เมื่อ“ดับเหตุ”ที่ทำให้“มีการเกิด”ต่อจากนั้นได้สันิท
ลัมบูรณ์จริง “ความมีสิ่งนั้น”ก็“ดับสูญสันิท”สู่สภาพ“ไม่มี”
ยังยืน(ธุรัง)ตลอดไป(สสตะ) ไม่แปรเปลี่ยนอีก(อวิบรินามัมมัง)
ไม่มีอะไรมากล้าบล้มล้างได้(อสังพิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)

๖๗) หลักสำคัญยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า

คำสอนประโยคสำคัญมากยิ่งของพระพุทธเจ้าที่ว่า
“ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ พระตถาคตทรงแสดงเหตุแห่ง^๑
ธรรมเหล่านั้น และความดับของธรรมเหล่านั้น สิ่งใดสิ่งหนึ่ง^๒
มีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดा สิ่งนั้นทั้งหมด มีความดับไป^๓
เป็นธรรมดा”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๙๕-๙๖)

นี่คือ “ความรู้”อันสำคัญยิ่งใหญ่ที่เป็น“ธรรม”จาก

คำพูดที่ถ่ายทอดจากพระอัลลัซซิสุ่ฟาร์บุตร

ทำให้พระสารีบุตรสร่วงวับขึ้นมาทันที ที่ได้รับ“ปัจจัย”แรกนี้ ตามบารมีของคนที่มีภูมิที่ได้สั่งสมมาเป็นทุนแต่อดีต อย่าลืมว่า ในชาติปางที่เป็นพระสารีบุตรนี้ ท่านเป็น“พระมหาอัครสาวกเบื้องขวา”ของพระพุทธเจ้าฯ

นี่คือ “ความจริง”อันสำคัญยิ่งใหญ่ที่พอพระสารีบุตรได้ยินเท่านั้น ก็ตัดสินใจทันที จะต้องตามพิสูจน์ความจริงที่ยังใหญ่นี้จากพระศาสดาพระองค์นี้ผู้ทรงสอนอย่างนี้

ซึ่งเดิมพระสารีบุตรท่านเรียนอยู่กับอาจารย์ใหญ่ในสำนักใหญ่สำนักหนึ่ง ที่เป็น ๑ ใน ๖ สำนักใหญ่ของยุคนั้น คือ สำนักอาจารย์สัญชัยเวลภูจูบุตร

พระสารีบุตรไปปะวานเพื่อนรักคือพระโมคคัลลานะ โดยบอกเพื่อนรักอย่างของอาจารย์ท้าทายว่า “เราได้บรรลุอมตธรรมแล้ว”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๖๗)

พระโมคคัลลานะถึงกับถามกลับ ว่า “ท่านบรรลุอมตธรรมได้อย่างไร ด้วยวิธีไร”

พระสารีบุตรก็เล่าให้ฟังอย่างละเอียดตามที่ได้พบและได้รับฟังคำสอนสำคัญยิ่งใหญ่นี้ของพระศาสดาพุทธเจ้าจากคำบอกที่พระอัลลัซซิถ่ายทอดมา

จะเห็นได้ว่า “เหตุ”นี้แหลกเป็นต้นเรื่องของ“นิทาน”หรือเรื่องราวทั้งหลายของชีวิตสัตว์โลก โดยเฉพาะความสุข-ความทุกข์ ความดี-ความชั่ว การสร้างสรรค์-การทำลาย ฯลฯ

จึงเกิดเป็นทฤษฎีวิเคราะห์หรือทฤษฎีจำแนกแยกแยะ หรือวิเคราะห์วิทยา(analytics)ของพุทธขันมา ทฤษฎีนี้คือ “เหตุ(เหตุต้นเดา)-นิทาน(เป็นเรื่อง)-สมทัย(เหตุสำคัญ)-ปัจจัย(และเหตุใหม่ต่อไป)ของ“การเกิด”ที่มีต่อๆไป เป็นปฏิกริยาลูกโซ่ หรือปัจจัยการ=อาการที่เป็นปัจจัยแก้กันและกัน(พระไตรปิฎก

เล่ม ๑๐ ข้อ ๔๕-๔๖-๖๐)

นั้นคือ เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น เรียกว่า อิทัปปัจจยตา หรือปฏิจจสมุปบาท “ปฏิจจสมุปบาท”จึงเป็นหลักธรรมยิ่งใหญ่สำคัญของ ศาสนาพุทธที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า เพราะ“อวิชชา”เป็นปัจจัย จึงมี“สังขาร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑)

เพราะ“สังขาร”เป็นปัจจัย จึงมี“วิญญาณ”

เพราะ“วิญญาณ”เป็นปัจจัย จึงมี“นามรูป”

เพราะ“นามรูป”เป็นปัจจัย จึงมี“อฟพายဏะ”

เพราะ“อฟพายဏะ”เป็นปัจจัย จึงมี“ผัสสะ”

เพราะ“ผัสสะ”เป็นปัจจัย จึงมี“เวทนา”

เพราะ“เวทนา”เป็นปัจจัย จึงมี“ตัณหา”

เพราะ“ตัณหา”เป็นปัจจัย จึงมี“อุปทาน”

เพราะ“อุปทาน”เป็นปัจจัย จึงมี“ภพ”

เพราะ“ภพ”เป็นปัจจัย จึงมี“ชาติ”

เพราะ“ชาติ”เป็นปัจจัย จึงมี“ชรา มรณะ โศก ปริเทวะ ทุกข์ โภمنัส อุปายาส”

นี้คือ ปฏิกริยาลูกโซ่ของเหตุปัจจัยที่ต่อเนื่องกัน เป็นธรรมชาติของสาย“เกิด” ส่วนปฏิกริยาลูกโซ่ของเหตุปัจจัย ที่ต่อเนื่องกันเป็นธรรมชาติของสาย“ดับ” ก็คือ

เพราะ“อวิชชา”นั้นเหละดับโดยไม่เหลือ ด้วยมรรค คือ วิรากะ “สังขาร” จึงดับ

เพราะ“สังขาร”ดับ “วิญญาณ”จึงดับ

เพราะ“วิญญาณ”ดับ “นามรูป”จึงดับ

เพราะ“นามรูป”ดับ “อพัยตนะ”จึงดับ

เพราะ“อพัยตนะ”ดับ “ผัสสะ”จึงดับ

เพราะ“ผัสสะ”ดับ “เวทนา”จึงดับ

เพราะ“เวทนา”ดับ “ตัณหา”จึงดับ

เพราะ“ตัณหา”ดับ “อุปahan”จึงดับ

เพราะ“อุปahan”ดับ “ภพ”จึงดับ

เพราะ“ภพ”ดับ “ชาติ”จึงดับ

เพราะ“ชาติ”ดับ “ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โภมนัสส อุปายาส”จึงดับ

เป็นอันว่า กองทุกข์ทั้งมวลนั้นย่อมดับ ด้วยประการฉะนี้ นั่นก็คือ การ“ดับเหตุ”ไปตามลำดับ จนกระทั่งถึงที่สุด “ดับเหตุ”สุดท้าย ก็เป็นอันว่า “การดับ”เหตุแห่งทุกข์ อาริยสัจ ซึ่งก็คือ “อวิชชา”นั้นเหละดับโดยไม่เหลือ ซึ่งต้องปฏิบัติด้วย“สัมมา_morac”นั้น ขอสำทบว่า “ต้องสัมมาทิฏฐิ” ใน“มรรค”จริงๆ

จึงจะทำ “วิรากะ” คือ ทำให้กิเลสจากคลายไปได้จริงแท้ จนถึงที่สุดท่านตรัสว่า “สังขาร” จึง “ดับสนิท” ไม่เกิด อีกเลยสำเร็จ จากนั้นปัจจัยต่างๆ ที่ต่อจาก “สังขาร” เช่น วิญญาณ-นามรูป-ชนพายุตันตะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปทาน -gap-ชาติ ไปหมดทั้งสายแห่งปฏิจสมุปบาท ก็ “ดับ” ทั้งหมด โดยมีนัยสำคัญของรายละเอียดที่เป็นลักษณะย้อนสภาพ (ปฏิโนสัตตค, ปฏิโนสารนะ, ปฏิโนสัตตภูจ) อยู่

๖๔) “สัจจะย้อนสภาพ” คือ อย่างไร?

นั่นก็คือ ผู้ที่บรรลุแล้วสัมบูรณ์เป็นอรหันต์เต็มรูป จะหมดสิ้นตนทั้งเจลี่ยงจริงก็แค่... “โลกะ-ปริเทวะ-ทุกข์-โภมนัส-อุปายาส” เท่านั้น ที่ไม่มีแล้ว ไม่เกิดอีกด้วยเด็ดขาดเหตุๆ ส่วน “ชาติ” คือ “การเกิด” นั้น อรหันตบุคคลทุกท่านยัง มีอยู่อย่างสำคัญ เป็น “การเกิดอยู่” ของคนที่มี “การพยายามแล้ว เด็ดขาดของจิตแบบหนึ่ง” คือ กิเลสาสระเท่านั้นตามสันิท แต่ยังมีอยู่ “เกิด” ในตนได้อยู่ “การเกิด” ชนิดคือ การเกิดที่เรียกในภาษาบาลีว่า “อภินิพัตติ” จึงเป็น “สัจจะ ย้อนสภาพ” ว่า “ชาติ” ไม่มีแล้ว แต่ “ชาติก็ยังมีอยู่”

มันจึงเหมือนคนพูดกลับกลอก พูดตอบตตะแลง แต่ แท้จริง เป็นคนมี “ความจริง” ที่เป็น “สัจจะย้อนสภาพ” แท้ หรือแม้การแสดงออกทางท่าทางลีลา(นัจจะ) กายกรรม ใช้ สัมเลียง(คีตະ) ใช้คำพูด(วาท) วจีกรรม ซึ่งมาจากการอนุโลม

ปฏิโลมยีดหยุ่นอย่างยืนหยัดของ“มโนกรรม” ที่ดูเหมือนใช้อารมณ์ มีโลภ มีกรธ แสดงอาการออกมาดูเรց ดูจัดจ้านปานได ก็เป็น“สัจจะย้อนสภาพ”ตามนัยเดียวกัน ดังนั้น เม้มแต่ชีวิตก็ยังไม่ตาย จึงยังคือ“เกิด”อยู่ นี่แล

คือ“การเกิด”หรือ“ชาติ” อันเป็นภาวะ“การเกิดอย่างพิเศษ” ยิ่ง ที่พระพุทธเจ้าทรงใช้คัพท์ว่า“อภินิพัตติ”นั้นเอง

เมื่อ“ชาติ”ตามสัจจะของความยังมีชีวิตที่ดำรงอยู่ ความเป็น“gap”ท่านจึงยังมีอยู่ ทั้งๆที่ท่าน“ดับgap”ที่จะต้อง“ดับ”ได้ หมดลิ้นแล้ว แต่“gap”ที่ท่านยังอาศัยนี้ เป็น“เป็นgap”ที่“ปราศจากgap”(วิภาวนหรือวิภพ) ที่เรารอยากได อันเป็นหนึ่งในตัณหา ๓ นั้นเองคือ“วิภาตัณหา”

หมายความว่า “gapที่ไม่มีgap” ซึ่งได้ปฏิบัติ“ดับgap” จาก“ต้น”ตามลำดับไปหา“ปลาย”จนหมดลิ้น“gap”ไป ตั้งแต่“gap”ที่ได้“ดับเหตุ”ให้เกิด“กาม”จนสิ้น“กามาณุสัย”

แล้วก็ໄล่ปฏิบัติต่อกำจัด“gap”ที่เหลือเก็บต่อไปกระทั่งลิ้น“ภาวนานุสัย”ของ“รูปgap-อรูปgap”แล้วก็ตรวจเก็บละเอียด เศษเหลือด้วย“อรูป凡ণ”หรือสัมผัสวิโมกข์๔ ด้วยกาย กระทั้ง“จิตตั้งมั่น”แน่แล้ว

จนแม่นจริงมั่นใจในผลที่ได้ที่มีจริงเป็นเครื่องชี้วัด “ความจริงสูงสุด”(ประมัณสัจจะ)ของตน กระทั้งยืนยันได้ว่า ผลธรรมที่ได้ที่มีนั้นเมื่อดูสภาพถึงขั้น..เที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน(ธัมม) ตลอดกาล(สัสสัต) ไม่แปรเปลี่ยนอีกด้วยขาด(อวิปรินามรัมมัง)

ไม่มีอะไรมากหักล้างได้(อสังหาริม) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

จึงปฏิญาณการ “จบกิจ” ของตนตัวยความมั่นใจเม่นจริง
ว่า สิ้นเกลี้ยง “อวิชชานุสัย” สนิทภาร ทึ้งในการภาพท่าน
ก็ได้ดับกามาสุสัยแล้ว ทึ้งในรูปภาพ ในรูปภาพ ก็นัยเดียวกัน
ท่านได้ “ดับสิ้นเกลี้ยงสนิทแม่นมั่นแล้ว” จึงเป็นผู้ “ไม่มีภาพ” แล้ว
นั่นคือ “ส่วนของภาพ” ที่ต้องดับก์ดับสนิทแล้วไม่เหลือ
ภาษาหากเรียกว่า “ปราศจากภาพ” บาลีว่า “วิภา

แต่ท่านผู้นี้ยังไม่ตาย ร่างกายก็ยังมี จิตวิญญาณก็ยัง
มี ยังอาศัย “ภาพ” หรือยังอาศัย “ความมีอยู่-ความเป็นอยู่”
ผู้ปราศจากภาพแล้วคนนี้ แต่ก็ยังเป็นคนมีภาพอยู่
นั่นคือ “สัจจะย้อนสภาพ”

๖๙) “สูงสุดคืนสู่สามัญ” คือ อย่างไร?

แม้แต่ “อุปทาน” หรือ “การยึดถือ” ของท่านก็ “ไม่มีแล้ว”
แต่ท่านก็ยังมี “การยึดถือ” (อาหาร) อยู่ นั่นคือยัง “สามารถ” ยัง
ยึดชนิดที่เรียกว่า “สม” คือ ยึดอย่างคนที่ “มีอาการสงบในจิต-
มีความราบรื่น-ทำให้สมอสมาน-ยังเป็นผู้ที่ยอมยึด (อาหาร) อยู่
ไม่ได้ปล่อยให้หายสูญไปลืนทุกลิ่งอย่าง เท่านั้นเอง

อาการก็เป็นคนเหมือนคนสามัญธรรมดากัน อนุโลม-
ปฏิโลมอยู่กับสังคมที่ตนอยู่ด้วย ซึ่งไม่ได้ทำอะไรมากย่างคน
บำเรอกิเลสเท่านั้นเอง ทำแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ผู้อื่นเป็นหลัก
สำหรับประโยชน์ตนอันสำคัญยิ่งของมนุษย์ (ประมัตต์) ตนก็ได้

“จับกิจ”แล้ว ไม่ต้องทำให้ตนอึกแล้วถาวรแล้ว
สิ่งที่ตนต้องอาศัย ไม่ว่าจะไรต่ออะไรก็ได้ อันเป็นรูป
หรือนามในชีวิตที่ยังดำเนินอยู่ สำคัญสำหรับคนก็แค่ปัจจัย ๔
เท่านั้น นอกนั้นก็เป็นบริขารหรือเครื่องประภากบการทำงาน
ซึ่งเป็นการทำงานเพื่อแผ่เผยแพร่ให้แก่ผู้อื่นเท่าๆอยู่นั้นเอง
นั้นแหล่คืองานของชีวิตที่เหลืออยู่ของท่าน

นี่คือ “สูงสุดคืนสู่สามัญ” เป็นคนสามัญ ที่มี“สัจจะ^๑
ย้อนลspaP” เห็นพัฒนาพของท่านแล้วเดาใจท่านไม่ง่ายเลย
แม้แต่“ตัณหา”(ความต้องการปรารถนา,ความอยาก)อันเป็น^๒
“มโนสัญเจตนา”(จิตที่ท่านสำคัญมั่นหมายมุ่งหมาย)ท่านก็ยังมีอยู่
เป็น“วิภาวะตัณหา” เป็นจันทะ(ความต้องการ) เป็นอาภัgang(ความ
ต้องการ) เป็นอิจชา(ความต้องการ) ดำเนินไปเป็น“ตัณหาที่ไม่มีสภาพ
แม้“เวทนา”(ความรู้สึกหรืออารมณ์)ท่านก็ยังรับรู้ ยังมี
ตามแต่ท่านจะ“อภิสัنجารหรือวิสัنجาร” คือ “ปรุ่งแต่ง”^๓ได้ตาม
วิสัย เท่าที่ท่านสามารถด้วย“วิชชา”ของท่าน

ท่านยังคงมี“ผัสสะ-ฉพ้ายဏะ-นามรูป-วิญญาณ”
เหมือนมนุษย์สามัญที่มีทุกคน อยู่กับสังคม ไม่หลบ ไม่ปิด
หูปิดตา เปิดหูเปิดตาเรียนรู้สังคมด้วยช้ำ สร้าง“โลกวิทู”ที่
พัฒนาไปตามบำรุงภูมิปัญญาและจิตวิญญาณ

แม้ที่สุดมี“สังขาร”ที่เป็น“อภิสัنجาร”หรือ“วิสัنجาร”
(วิ=ไม่มีกิเลสาสภาวะ,ปราศจากอนุสัย หรือวิ=วิเศษ) ที่เป็น“อสังขาริก” คือ^๔
ไม่มีกิเลสาสภาวะใดเป็นเหตุซึ่งนำไปให้เกิดทุจริต-อกุศลใดอีกเลย

มีแต่ “สังฆาริก” ที่เกิดจาก “กุศลจิต” เป็นตัวชักนำให้ทำ
 เพราะ “อกุศลจิต” ดับลิ่นหมดสนิทแล้ว ไม่มีเกิดขึ้น
 อีกได้อีกเป็น “นิจจัง-ธุรัง-ลัสรัตต์-อวิปรินามธัมมัง-อลงกรณ์
 -อลงกุปปัง” เด็ขาดจรงฯ

เพราะสัมบูรณ์ด้วย “วิชชา” สิ่ง “อวิชชา” แล้วสนิท
 ชนนี้เองคือ “อมตบุคคล” ที่ไม่มีเกิด-ไม่มีตาย

เพราะสัมบูรณ์ด้วย “อตัมมายตา” เรียบร้อยแล้ว

เพราะเป็นคน “ไม่ต้องตาย” อีกแล้ว

จะมีก็แต่ “กาย” อันเป็น “องค์ประชุมของรูปและนาม”
 ที่ยังมุนเวยโนอยู่ในวัฏสงสารนี้ ตามแต่ท่านเจ้าของขันธ์ ๕
 นี้จะยอมจบ ทำ “การตายปลายสุดของทุกสิ่งอย่าง” จะเป็น^๑
 “นิพพาน” ท้ายสุดขั้น “ปริโยสถาน” ที่เรียกว่า “ปรินิพพาน” ท่านนั้น

เพราะฉะนั้น จึงอย่าเพิ่งตัดสินอะไรด้วยความเร็วด่วน

เมื่อขันธ์ ๕ ของท่านยังมี ยังเกิดอยู่ ยังทรงอยู่ ยังไม่
 ดับสูญเป็น “ปรินิพพาน” สิ่งสูญไปจากวัฏสงสารนี้ ยังมี
 ชีวิตด้วยแค่กิเลสเท่านั้น “ไม่มีเกิด” อีกแล้ว

จึงยังคือ คนผู้ “มี” (โหติ) แต่มีส่วนที่ “ไม่มี” (น โหติ) แล้ว
 สัมบูรณ์ คือ “ไม่มี” “อาสวะ, อนุสัย” สนิทยังยืนตลอดกาล
 ไม่กลับกำเริบอีกแล้วเด็ขาด

แต่ยังมีอะไร “เกิด” ในตนได้อยู่ “การเกิด” ชนิดคือ
 การเกิดที่เรียกในภาษาบาลีว่า “อภินิพพัตติ”

แปลว่า “การเกิดของการตาย”

ឧបន៍គីឡូ ត្រូវបានលាងរាយ ទាំងពីរក្នុងភាគី

៧០) សរុប“វិគាយ វិសាខ វិគុណ វិគុណទៀវ វិគុណ វិគុណសិរិច”

ខាងលំដាប់នេះត្រូវបានលាងរាយ ទាំងពីរក្នុងភាគី នៅពេលពួកគេទទួលយកភាគី។ ក្នុងភាគីត្រូវបានលាងរាយជាអតិថជនដើម្បីអាសយដ្ឋាន និងតម្លៃផ្ទាល់ពាក្យ។ ទៀតឱ្យត្រូវបានលាងរាយជាអតិថជនដើម្បីជួយជំនាញ។ តាមការស្វែងរក ទទួលយកភាគីជាអតិថជនដើម្បីអាសយដ្ឋាន និងតម្លៃផ្ទាល់ពាក្យ។

អាមេរិកសារណ៍ នឹងបង្កើតឡើងនៅក្នុងការប្រើប្រាស់ភាគី ដើម្បីបញ្ជាក់ថារឿងនេះមានសំណង់ចំណែកថាពួកគេទទួលយកភាគី។

វិគុណនេះមិនត្រូវបានលាងរាយ។ ទៅលើស្ថាបនីអាមេរិកសារណ៍ ក្នុងការប្រើប្រាស់ភាគី និងការប្រើប្រាស់ការងារ។

វិគុណនេះមិនត្រូវបានលាងរាយ។ ទៅលើស្ថាបនីអាមេរិកសារណ៍ ក្នុងការប្រើប្រាស់ភាគី និងការប្រើប្រាស់ការងារ។

អាមេរិកសារណ៍ នឹងបង្កើតឡើងនៅក្នុងការប្រើប្រាស់ភាគី ដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេទទួលយកភាគី។

អាមេរិកសារណ៍ នឹងបង្កើតឡើងនៅក្នុងការប្រើប្រាស់ភាគី ដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេទទួលយកភាគី។

៧១) ខាងលំដាប់នេះត្រូវបានលាងរាយ ទាំងពីរក្នុងភាគី

ខាងលំដាប់នេះត្រូវបានលាងរាយ ទាំងពីរក្នុងភាគី ដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេទទួលយកភាគី។ ទៀតឱ្យត្រូវបានលាងរាយជាអតិថជនដើម្បីជួយជំនាញ។ តាមការស្វែងរក ទទួលយកភាគីជាអតិថជនដើម្បីជួយជំនាញ។

ខាងលំដាប់នេះត្រូវបានលាងរាយ ទាំងពីរក្នុងភាគី ដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេទទួលយកភាគី។

ខាងលំដាប់នេះត្រូវបានលាងរាយ ទាំងពីរក្នុងភាគី ដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេទទួលយកភាគី។

กิเลสในตนของนี่แหลก สำคัญที่สุดในชีวิตที่เกิดมาแต่ละชาติ ถ้าแต่ละชาติที่ได้เกิดมาเป็น“คน”แล้วตายไป โดยไม่ได้“รู้จัก”กิเลสในตัวเอง อย่างล้มมาทิภูมิ และได้กำจัดกิเลส ในตัวเองบ้างเลยลักษณะ อย่างรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง ว่าได้ชั่วมัน จนกระหั่งมันดับสนิทจริงๆลักษณะตัวเลย

ก็ถือว่า คนผู้นั้น เกิดมาเสีย“ชาติเกิด”ไปหนึ่งชาติ อย่างน่าเสียดายอย่างยิ่ง อย่างน้อยที่สุดแต่ละชาติ เมื่จะชั่ว กิเลสไม่ได้ลักษณะเดียว แต่ก็สามารถเข้าใจทิศทางแห่งโลกุตระ และพอใจยินดี แล้วได้เข้าร่วมอุปกรณ์กิจกรรมบ้างจริงๆก่อนตาย ไปจนตายไปในชาตินั้น ก็ยังนับว่า ได้ล้มพันธ์เชื่อมต่อไว้แล้ว แต่ในวิบากของคุณที่จะตกรอบหกรอบเห็นไปเกิดรับใช้ “หนี้วิบาก”อีกหลายชาติ ก็เป็นจริงตามวิบากของแต่ละคน จนกว่าจะใช้“หนี้วิบาก”ลดแรงบ้าปrophที่จะได้เข้ามาเกิดต่อ เป็น“ชาติ”ใหม่ สืบโลกุตระ ในชาติใดชาติหนึ่งอีกตามที่ได้ สืบท่องความเป็น“โลกุตระภูมิ”ไว้ให้ได้มากที่สุดจริง

พระพุทธเจ้าทรงเรียกคนที่เกิดมา“เสียชาติเกิด”นี้ ว่า “โมฆบุรุษ” หมายความว่า คนผู้เกิดมาเสียชาติเกิดสูญเปล่า ไม่ได้สิ่งที่คนควรได้ให้แก่ความเป็นชีวิต ที่อุตสาห์ได้เกิดมา เป็นคนทั้ง“ชาติ”แล้วตายไป

แม้ว่า คนผู้นั้นจะมี“ความรู้”มากมายสูงส่งขนาดไหน ปานไดก์ตาม ไดรับการยกย่องว่าเป็นผู้รู้ยิ่งรู้ยอดในสังคม ปานไดก์ตาม ยอมรับกันว่าเป็นอัจฉริยะก์ตาม เก่งกาจ

เรียนจบปริญญาเอกหลายใบก็ตาม เลิศยอดได้รับรางวัลต่างๆที่ชาวโลกยอมรับ เช่น รางวัลโนเบลที่โลกปัจจุบันนี้ยกย่องที่สุดกันกีร่วงวัลก์ตาม

ถ้าไม่ได้รู้จัก"กิเลส"ในตัวเอง อย่างล้มมาทิภูมิ และได้กำจัดกิเลสในตัวเองบ้างเลยสักตัว อย่างรู้แจ้งเห็นจริงว่า ได้ช่วยคนเจนคนเดบสโนใจจริงๆสักตัวเลย

ก็ยังเชื่อว่า ไม่ได้สิ่งที่ควรได้ในความเป็น"คน" ก็นับว่า"เสียชาติเกิด"อยู่ดี ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นคนโมฆะ" หรือ"คนที่เกิดมาสูญเปล่า"อยู่นั่นเอง

๗๒) "รู้กิเลส"นั้น "รู้"อย่างไร?

"ตัวกิเลส"(สักภายในตัว, อัตตา, อาสา) จึงเป็น"ตัวสำคัญมากที่ได้เกิดเป็นคน"แล้วจะต้องพากเพียรรู้แจ้งรู้จริงให้ได้

แล้วจะต้องคึกข咤ว่า"รู้กิเลส"นั้น "รู้"อย่างไร?

บางคน พังแล้วก้ออาจจะนึกว่า โอ้เออ! พูดไปได้ หละตนของเกินไปแล้ว ดูถูกคนอื่นมากไปแล้ว

พูดออกมากได้ กิහล่ง กิเลส มันจะสำคัญอะไรกันนัก กันหนาเชียว จะกระหั้นถึงขนาดกล่าว gwad ไปหมดว่า ถ้าในชาตินี้ได้ ไม่ได้รู้กิเลส ได้รู้กิเลส แล้วเป็นคน"เสียชาติ"เกิดพูดเว่อร์เกินไปแล้ว!!!!

เข้าใจ...นี่เป็นความเห็นของอาทما ซึ่งอาทมาอาจจะหลงตนเองไว้ว่า อาทมา มีความเห็นสอดคล้องกับพระพุทธเจ้าที่

ท่านตรัสร่วม “โมฆบูรุษ” นั้นหมายความว่าอย่างนี้จริงๆ

ก็ขออภัยล้ำหัวบผู้ที่ได้อ่านได้ฟังแล้ว จะรู้สึกไปในเชิง
ไม่ดี ว่า อาทิตย์พูดช่ม หรือพูดคาดเดี๊ยงไป

เมื่อความเห็นมันเห็นต่างกันเช่นนี้ ก็ขออภัยอย่างยิ่ง
จริงๆ ถือเป็นความเห็นที่ต่างกันเช่นนี้ ก็แล้วกัน
สำหรับอาทิตย์นั้น เห็นจริงเช่นที่ว่ามีด้วยใจเชื่อสนิทจริง
ก็ขออนุญาตอาทิตย์เชื่อตามนี้เกิด

ขออธิบายไว้กันนิดว่า “ตัวกิเลส” นี้คือ เหตุแห่งทุกข์ ที่
เป็นตัวการแห่งทุกข์แท้ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า การจะได้เม
డค “รู้ทุกข์” ก็ยังยาก เปรียบได้ถึงขั้น จะจักเส้นผมออก
ให้เป็นเสลี่วน และแต่ละเสลี่วนต้องเท่ากันด้วย ยกขนาดใหญ่
การ “รู้ทุกข์” ยากกว่านั้น ยิ่งจะต้องรู้วิธีจะปฏิบัติเข้าไปสัมผัส
รู้จักรู้เจ็บรู้จริง “ตัวตนของกิเลส” อีก อันเป็น “เหตุ” ให้เกิดทุกข์
ก็ยังยากตามไปด้วยแน่นอน

และต้อง “รู้จัก” โดยสัมผัสตัวมันโน่นให้อยู่หลัดๆ ให้ได
จริงๆ ว่า นี่แหล่ะคือ “ตัวกิเลส” แท้ๆ จึงจะเป็นวิทยาศาสตร์
ที่เป็นการพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง และคนอื่นปฏิบัติเช่นเดียวกัน
สัมมาทิภูมิตรงกัน ก็จะพบความจริงได้เช่นกันทุกคนไป

-รู้อย่างไร?-แคร์ไหน? รู้แล้วจะเป็นใจ?

คำว่า คน ความรู้พื้นๆ ขันตัน ก็รู้กันตามความรู้
สามัญโดยทั่วไปอยู่แล้ว ว่าหมายถึง สัตว์โลกชนิดหนึ่ง

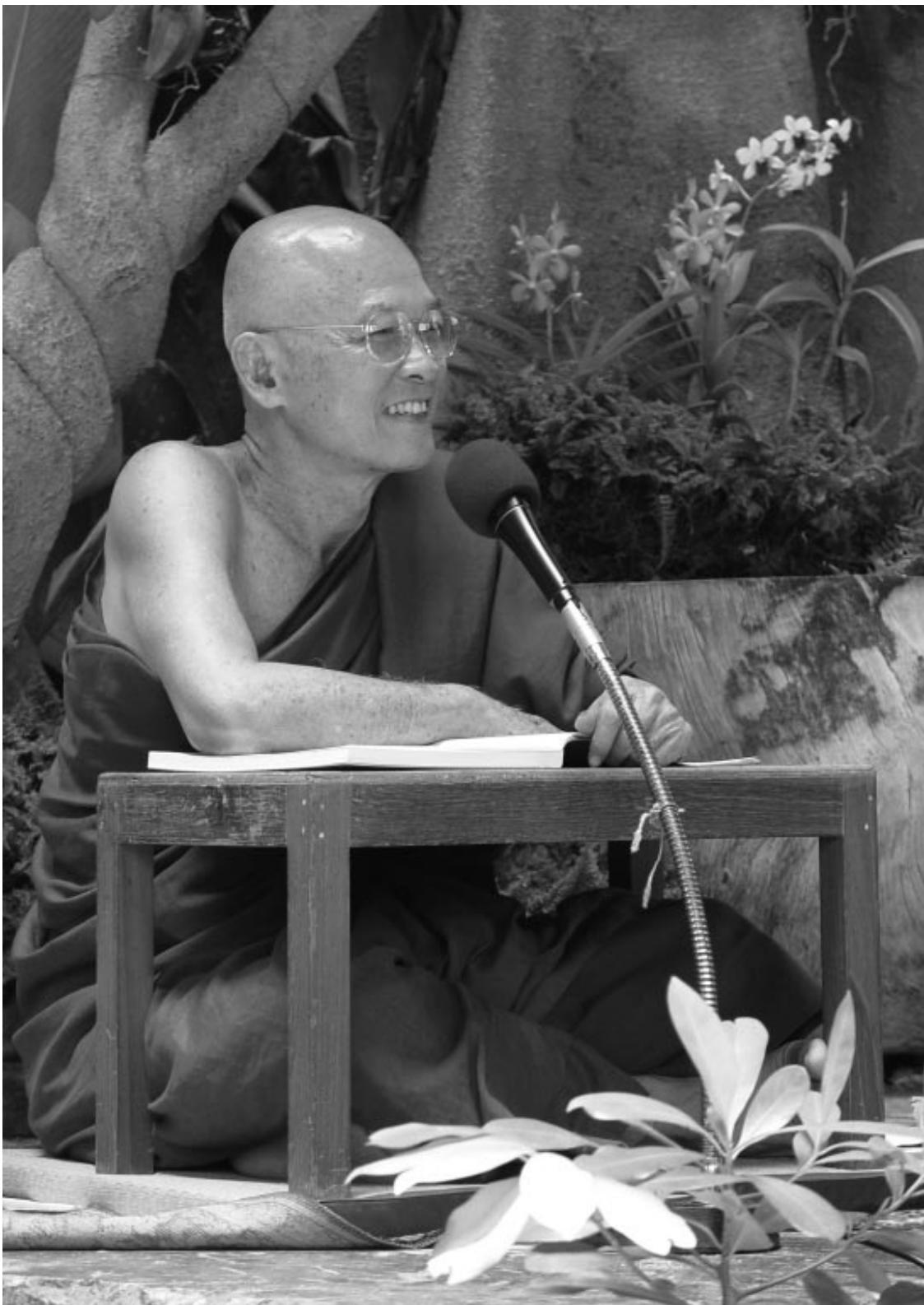
เมื่อได้รู้อะไร?-กันพอสมควรแล้ว เรา ก็มารู้อย่างไร?-

វីគេទៅនេះ? វីឡ៉វាទេបើនិង? កាន់តែទៅបេ

ការរំលែកវីយោរោះទេ?-វីគេទៅនេះ? វីឡ៉វាទេបើនិង? នេះបើនិងរួចរាល់ទៀតែតុកដាយការណាយវាត្រូវបានបង្ហាញជាប្រព័ន្ធដែលមានភាពសាស្ត្របានល្អឥតខ្ចោះ

សមបតិករមនុញ្ញនៃពេលការបើកប្រើប្រាស់បាន និងបានបង្ហាញជាប្រព័ន្ធ និងបានបង្ហាញជាប្រព័ន្ធដែលមានភាពសាស្ត្របានល្អឥតខ្ចោះ
ពេលការបើកប្រើប្រាស់បាន និងបានបង្ហាញជាប្រព័ន្ធដែលមានភាពសាស្ត្របានល្អឥតខ្ចោះ

บทที่ ๓

“คุกขังสัตว์”คือ“ทีขังสุบ” ของคนผู้อิจฉา

เมื่ออ่านความว่า “รู้คนบังสุบ รู้คุกขังสัตว์” ซึ่งเป็นชื่อของหนังเลือเล่นนี้ก็ดี ความว่า “คุกบังสัตว์” คือ “ทีบังสุบ” ของคนผู้อิจฉาก็ดี บางท่านอาจจะมีอะไรติงๆอยู่ในใจ “พุดยะไร ให้มันแปลกลๆ พิลึกๆ!”

อาทิตย์ต้องขอภัยอย่างมากยิ่ง อาทิตย์ด้วยความจริงใจที่เชื่อมั่น ว่า มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ไม่ใช่เรื่องตัดจริตพูด ให้มันแปลกล อาทิตย์มั่นใจในท่านที่มีปัญญา

แม้อาตามาจะอธิบายไม่ได้เดาไว้ให้ อาทิตย์เชื่อว่า ท่านเข้าใจได้ และเห็นจริง เพาะภาษาไทยมันมีจำกัด นำมาใช้อธิบายเรื่องที่ยากแสนยากเหล่านี้ มันจะเอียงไม่เท่าบาลี

บาลีเป็นภาษาที่มีคำแต่ละคำ ตั้งแต่พยัญชนะแต่ละตัว ก็เริ่มซึ้งสภาราชธรรมเรื่อยไป จนกระทั่งเป็นคำแต่ละคำ ก็เป็นบัญญัติซึ้งธรรมะแต่ละภาระต่างๆของธรรม ที่เป็น “ปรัมัตถธรรม” ของพระพุทธเจ้าได้ละเอียดสุดยอด

อาทิตย์ “ความจริง” นี้ แต่ชาตินี้อาทิตย์เกิดมาเป็นผู้ด้อย “การศึกษา” เพราะลืม “ความรู้” ภาษาบาลีเก่าที่เคยมี และไม่ได้เรียนรู้ตามบาลีใหม่ที่ท่านผู้รู้เรียนกันด้วยอาทิตย์อาจจะพอธิรำណเรืองในบาลีดีก็ตามรพ ซึ่งก็ยังอยู่ลึกมาก ยกที่อาทิตย์จะดึงออกมายใช้ได้ในชาตินี้ แต่ก็พยายามอยู่อย่างหนัก

๗๓) มนุษย์ทุกคนเกิดมาเมื่อข้อจำกัดตามวิบากของตน

มนุษย์ทุกคนในโลก เกิดมาแต่ละชาติ ไม่ได้นำเอา “ความจำ” หรือ “สัญญา” มาใช้ได้ทันทีที่ยังไม่ถึงวาระ หรือไม่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งหมดหรอก

แต่ละคน แต่ละชาติ จะใช้ได้เฉพาะเหตุปัจจัยที่มีแต่ละชาติ ตามบารมีของแต่ละคน

แต่ละชาติจะใช้ได้เพียงเท่าที่มีเหตุปัจจัยตามวิบากที่สร้างไว้ ได้มาก็ใช้เป็นลัณญาณแห่งชีพแต่ละชาติ บางชาติได้สรีระเป็นคน ฐานะอย่างนั้นอย่างนี้ไปตามวิบากอันเป็นอ Jin เตiy บางชาติได้สรีระสัตว์ เครื่องจานชนวนนั้นชนิดนี้ ก็ต้องใช้ “จิตวิญญาณ” ไปตามสรีระที่ตนเองได้แต่ละชาติ

ซึ่งแต่ละสตรีจะมีข้อจำกัดของ “สมอง” ของแต่ละชนิด สัตว์ แต่ละวัยจะแห่งสิริที่สัตว์แต่ละชนิดจะใช้

และ “ปัญญา” ที่ได้มามาใช้ในแต่ละชาติ ที่เหมาะสมตาม บารมีด้วย แต่ละชาติแห่งสัตว์ก็ไปตามลัญชาตัญานด้วย

สัตว์โลกทั้งหลายทั้งคน มีผลของกรรมเป็นสิ่งสม ลงเป็นวิบากของแต่ละสัตว์ สมบัติกรรมของแต่ละคนจะ เจริญขึ้นก็ได้ เสื่อมลงก็ได้ เท่าที่กรรมปัจจุบันของแต่ละคน แต่ละสัตว์จะทำให้ล่องไปให้แก่ตน แต่ละคนแต่ละสัตว์ที่ทำ จริง ก็จะเป็นตัวแปรให้เกิดเปลี่ยนไปตามลำดับที่ทำจริง

๗๔) “สัญญา” เป็น “สมบัติ” ติดตน และให้ตนได้ใช้

อาทมาอุบัติมาในชาตินี้ปางนี้ ก็ใช้ “สัญญา” ตาม บารมี แต่ไม่ได้เกิดมาพร้อมกับ “ความจำ” ทั้งหมดดอกนະ อัตมาก็พยายามสร้างทั้งตัวแปรใหม่ให้ได้ขึ้นๆ และระลึกดึง เอาสัญญาเก่าอุบากมาใช้อยู่ ก็พอได้บ้าง ยังไม่มากนัก

อาทมาทุกวันนี้อาศัย “ความจำเก่า” มาใช้กับสังคมมาก ด้วย “ความจำใหม่” เพราะไม่ค่อยได้สะสม “ความรู้ใหม่” ให้แก่ ตนเองเท่าไหร่ และ “ความจำใหม่” ก็ไม่ค่อยดี

อย่างไรก็ได้ อาทมา ก็จะพยายามทำงานรับใช้มนุษย์ เท่าที่จะสามารถ การเขียนนี้ก็คืองานที่อาทมารับใช้มนุษย์ ชาตินี้อาทมาได้ค่าแรงในการเขียนหนังสือน้อยมาก ไม่เคย ได้ค่าลิขสิทธิ์หนังสือเป็นกอบเป็นกำเลย ถูกโกงก็ไม่น้อย

เขียนฟรีไม่ได้เงินตอบแทนนี้เหละเป็นหลักจริงๆ แม้เป็น
คอลัมนิสต์แท็กเป็นมาไม่น้อย ส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้เงิน

๗๔) “สมบัติ”ของคนคือ“สัญญา”ที่คนหลงสะสม

แต่ก่อนอาทิตย์นี้กว่าเราด้อย ที่ทำงานแล้วได้ค่าตอบแทนน้อย ได้ค่าตอบแทนถูก ได้ค่าแรงหรือค่าตัวไม่เท่าเพื่อนๆ ก็รู้สึกว่า “เราด้อย” เรายังไม่สูง ค่าตัวไม่แพง ก็รู้สึกว่า ตัวเองไม่เลิศลอย ไม่สูงส่งในสังคม ไม่ประสบผลลัพธ์เจตนา แต่ทุกวันนี้เข้าใจดียิ่งแล้ว ว่า การเอาค่าตอบแทนคืนมา มากเท่าไหร่ ยิ่งมากเกินเท่าไหร่ เราจึงโภภากเราอามาก เรายิ่งไม่ได้ให้เขา คือ เราอา เราไม่ได้ให้โว!!!!!!...ชัด

แต่ถ้าเราไม่เอาค่าตอบแทน นั่นเราได้ให้แก่ผู้อื่นจริงๆ เราได้รับใช้ผู้อื่น เราได้ช่วยผู้อื่น เราเมียประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่างหาก แท้ชัดๆจริงๆ หมดลงลัย นี่มันความจริงนี่หว่า!

อาทิตย์เข้าใจชัดแล้วจริงๆ ทุกวันนี้จึงไม่เอาคืนแล้ว แม้แต่ใจยังหวงอยู่ ยังอยากได้คืน ยังอยากได้ตอบแทนอยู่ มันก็คือ ยัง “อา”อยู่นั่นเอง เป็นแต่ว่า มันยังไม่ได้สิ่งที่หวงสิ่งที่อยากได้คืนนานนั้น เป็นชิ้นเป็นอันโต้งๆเท่านั้นเอง แต่ใน “สัญญา” ใน “จิตลึกที่ผนึกไว้” นั้น มันคือ “สมบัติ” แท้ที่เรายังคงไว้เจตตน์เอง

มันคือ “ของกฎ” มันคือ “กฎ” (อัตตา)

๗๖) “คุกชั้งสัตว์”คือ“อัตตา”ที่เป็น“หนี้ใจ”ตนเอง
“ของกฎ” ก็คือ“ตัวกฎ”ที่ยึดไว้เองเป็น“ตนของตน”เอง
ซึ่งมันเป็นการ“จองไว้-ผูกไว้” พรากไปหน่อยก็จะต้อง^{น้ำ}
“เอาคืน” หรือยิ่งหอบภาระนั้น หรือของนั้น หอบลิงนั้นไว้
กับตนจริงๆว่า เป็น“ของตน” ก็ยิ่ง“ยึดเป็นของตน”แน่นหนัก
เข้าไปอีกແนี่ยิ่งกว่าແน

นี่คือ “หนี้ใจ”ที่คนหลงสร้างสะสมใส่ตน จึงมี“ตน”
ไม่หมด“ตน”ไปได้

เรียกว่า สิ่งที่ยังผูกไว้ในใจ“ไม่ปล่อย-ไม่วาง”

แล้วจะต้องเกิดมา“จองเรื่องกรรม”ໄล่ล่า“หนี้ใจ”ของ
ตนเอง ที่คุณคนใดสะสมมากเท่าไหร่ ก็ต้องดิ้นรนแสวงหา
ໄล่ล่าแสวงหา“ตน”มาให้แก่“ตน”(ลงมาแล้งๆ) ทั้งๆที่มันไม่เคย
เป็น“ของใคร”เลย

“ตน”ที่เกิดที่มีอยู่นี้ ก็คือ ตนสร้างเอง หวงเอง
“ยึดเอง”(อุปahan)

บ้าเอง! จึงต้องหนักหนาเห็นด้วยทรมาทรกรรม
ไปชาติแล้วชาติเล่า คนไม่รู้ว่าตนหอบห่วง habham ใส่ตน
ยิ่งสะสมยิ่งมีเรื่อง เป็นการ“จองเรื่อง”เอง ที่ต้องเกิดมา“อยู่เรื่อง-
ทำเรื่อง” เรเวที่ๆ!!!!

สร้าง“ตัวกฎ”ไว้เอง “กฎกํไม่รู้”(อวิชา)ไม่เข้าใจความจริงนี้
แล้ว“กฎกํหลงมาໄล่ล่ากฎเอง”อีกๆๆ ไม่รู้กี่ชาติต่อ กี่ชาติ
ถ้าได้มาคืนก็หลง“สุขใจ”ไม่ว่าชาติใดก็“สุข”อยู่อย่างนี้

นี่คือ “คุกขังสัตว์” ผู้วิชาจะสร้าง“ที่ขังสุข”อย่างนี้

๗๗) “กรรมใหม่”คือตัวแปร ที่จะทำลาย“คุก”ได้
หากผู้ใดได้คึกข่า“ความจริง”นี้อย่างสัมมาทิฏฐิ แล้ว
สร้าง“กรรมใหม่”

นั้นคือ “การทำ”อัลตราต่อไป ไม่ว่า การทำ: กายกรรม
-วจกรรม โดยเฉพาะ“มโนกรรม” ต้องเรียนรู้การ“อ่านใจ
ตนเอง”ให้เป็น แล้วอย่าให้“ใจตน”มันกระทำการหง-การจะ^{จะ}
เอาคืน-การจะเอาค่าตอบแทน-การจะเอาแต่โลภ

มาทัดเรียนรู้“การทำใจในใจให้ถ่องแท้”(โยนิสมนลิการ)
แล้วทำ“กรรม”ใหม่ให้ดี ให้พยายามอ่านใจรู้ใจตนเอง
ให้ได้ทุกขณะว่า ตนเองทำ“ใจ”อย่างไร ในขณะที่ทำ“กรรม”
กายกรรม-วจกรรม โดยเฉพาะ“มโนกรรม”อันคือ“ใจ”
ต้องพยายาม“ทำใจ”อย่างให้มันเป็น“ใจ”ที่มีลักษณะ
หรือมีอาการ“หง” ก็ตี “เอาคืน” ก็ตี “เอาค่าตอบแทน” ก็ตี
“เอาแต่โลภ” ก็ตี อย่าให้เป็นอาการลักษณะอย่างนี้ให้ได้เสมอ
ถ้าทำได้ “คุณก็จะแก่ไข“ใจ”ของคุณ” ให้มัน“เป็น^{จะ}
ใจใหม่”ได้เปรื่อยๆ

เมื่อสำเร็jmันก็“ไม่ทำใจตนเอง” ที่เป็น“ใจหง-ใจจะ^{จะ}
เอาคืน-ใจจะเอาค่าตอบแทน-ใจจะเอาแต่โลภ”

ปัญญาของคุณก็จะเห็น จะรู้“ใจ”ตนเองได้ชัดๆว่า
“ใจ”ของคุณได้“เปลี่ยนแปลงไปแล้ว”

ไม่มี “ใจห่วง-ใจจะเอาคืน-ใจจะเอาค่าตอบแทน-ใจจะเอาแต่โลก” ในขณะที่มั่นสัมผัสอยู่กับสิ่งที่เราเคยหลง “ไอล่า” มาเป็น “ตัวกฎ-ของกฎ” อย่างนับชาติไม่ถ้วนเนื่น จริงแล้วอย่างเห็นๆ ใจคุณจะเฉยๆ กลางๆ (อุบекษา) สัมผัสมั่นอยู่ก็เฉยๆ กลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ไม่ฝืน ไม่ต้องทนเลยแต่อย่างใด เม้มแต่บางครั้ง จะต้องเอามาบังถ้าจำเป็นที่จะต้องรับต้องเอามาพอใช้สอยทำประโยชน์ลำดัญจริง แต่ “ใจ” ก็ยังเฉยไม่ยินดียินร้าย ใจไม่มีอารมณ์ “สุข” มีแต่ “รู้” ชัดด้วยปัญญา ที่ซื่อสัตย์ว่าจำเป็นต้องรับมาบังเท่านั้น ไม่มีสัตว์ที่ทุกข์ที่สุข นี่คือ อาการของ “สุข” ไม่ได้ถูก “ขัง” ไว้ในใจแล้ว

๗๔) “เหตุวิเศษ” ที่ทำให้เกิด “เศรษฐกิจพอเพียง”

คนที่มี “ผลิต” เช่นนี้ เกิดจริง ก็จะเกิดพัฒนารมที่ เป็น “เหตุวิเศษ” (กุศลจิตเป็นประชานได้แล้ว = มโนปุพพังฯ) ของการมี “เศรษฐกิจพอเพียง” แท้ที่ยั่งยืนถาวรและเป็นมหัพภาค

และจะสืบสานเอื้อมเอื้องเกือกว้างสังคมมนุษย์ขึ้นเป็น “เครื่องแท่ง” (pyramidal waves) ถักทอ “มหาภาค” จึงจะเป็นสังคมเจริญ “เศรษฐกิจพอเพียง” ที่ขยายผลมั่นคงแท้จริง

“กรรมใหม่” ของใจ (มโนกรรม) นี้ คือ “ใจใหม่” ที่ฝึกได้ใหม่ เป็น “ใจ” ที่ถูกแก้ไข ไม่ให้ “ใจ” สร้าง “คุก” ให้ตน ไม่สร้าง “สัตว์ใหม่” ให้เกิดขึ้นใน “ใจ” อีก “สัตว์เก่า” ก็ตายสนิทไม่ฟื้นแล้ว ต้องศึกษาความเป็น “สัตว์” ทางจิตวิญญาณ (โอปปิติก

สัตว์) ดังว่า “นี่ให้ได้แล้ว” กำจัด “สัตว์” ตามนัยนี้ให้หมดไปจากจิต
“กรรม” ที่ทำต่อไปอีกในอนาคต ก็จะไม่สร้าง “ดุก” ก็
เลิก “ขัง” ได้แล้ว ไม่เกิด “สัตว์” ใหม่ขึ้นอีก เพราะแม้จะได้จะมี
จะเป็น “ลากยศลักษณะ” ก็ไม่มีอารมณ์ “สุข” แล้ว ใจเฉยๆ
กลางๆ (อุเบกษาเหวน) ถาวรยังยืนมั่นคงตลอดกาล

“กรรมใหม่” นี้แลเป็นการแก้ไข “ใจ” ให้มี “ใจใหม่” สำเร็จ
ได้อย่างสมบูรณ์แบบ สำเร็จเป็น “ใจ” แท้ของ “อาริยบุคคล”

“กรรมปัจจุบัน” จึงเป็นตัวแปรสำคัญ ให้คนหมด
“ดุก” ไปจาก “ใจเก่า” ได้เด็ดขาดอย่างเห็นๆ ของจริงนั้น
โหนที่

ซึ่งเป็น “คนสงบ” ที่จะสร้าง “สังคมสงบ” ด้วยเศรษฐกิจ
พอเพียงที่สุขลั่นติوبอุ่นเต็มไปด้วยความรู้ความเปึกบาน (พุทธ)

ไม่ใช่ “จิตสงบ” แบบหลับตาปฏิบัติและได้ “สงบ” แบบนั้น
แต่ “สงบ” แบบนี้มี “จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”
จึงทั้งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเห็น “สังคม” เห็น “โลก” ด้วยสองตาเปิด
มี “โลกวิทู” เพราะมี “โลกตรรじต” จึงสามารถ “โลกานุกัมปा”

“กรรมใหม่” ทำลาย “ดุก” ได้จริงจะนี้เอง

๗๙) “กรรม” ของตนคือ “ตนเป็นเจ้ากรรมนายเรว”

“กรรม” คือ “สมบัติ” ของตนาๆ ทุกคน (กัมมัลสภะ)

ไม่ว่า “กรรมเก่า” หรือ “กรรมใหม่” ทำปุญญาเป็นของตนเป็น
“กรรมอดีต” ที่ได้ทำไปแล้ว สังสมลงเป็น “สมบัติ” ของ

ผู้ทำเองเท่านั้น(ก้มมัสสาก,ก้มมัสกตา)

เราเองก็ตาม ผู้อื่นได อำนาจอื่นไดยิ่งใหญ่แค่ไหน ก็ตาม ไม่สามารถจะไปแบ่ง จะไปลดไปทอน ไปเพิ่ม “กรรม” ที่เป็น “บ้าป” หรือ “บุญ” เป็น “วิบากบ้าป-วิบากบุญ” ให้ใคร คนอื่นได ยอมทำไม่ได จะเป็น “พระเจ้า” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ วิเศษเก่งกาจขนาดไหน ก็ทำไม่ได

ต้องทำความเข้าใจกับคำว่า “กรรม” กับ “วิบาก” หรือ “ผล ของกรรมที่ทำแล้ว” ให้แม่นคอมชัดลึกตรงละเอียดให้พอ “กรรม” คือ “การกระทำ” ใครทำ คนนั้นก็ต้องเป็น “เจ้าของการกระทำ” นั้น ใช่ไหม?

เราเป็น “เจ้าของการกรรม-เจ้าของการเร” นั้นๆ แท้ๆ

ชัดๆ ไหมว่า “เรานี่แหล่ะคือ “เจ้ากรรมนายเร” ตัวจริง

๔๐) คนที่แบ่ง “บุญ” หรือ “กุศลกรรม” ได คือ คนอุตริ

“กรรม” ที่ใครทำ ก็ต้องของคนนั้น

แล้วจะ “แบ่งกิริยา” ที่เรา “ทำ” ไปให้ “คนที่ไม่ได้ทำ”

“กิริยาอาการ” ของใคร ก็ของคนนั้น แบ่งกันได้หรือ แบ่งยังไง? ในเมื่อ “ใคร” ทำ “กิริยา” ก็อยู่ที่คนนั้น!!

“กิริยา” ของคนไหน ก็คือ “กรรม” ของคนนั้น “ทำ”

“ทำแล้ว” กิริยาของ “การกระทำ” ก็หายไป หมดไป หยุดไป ผู้ “ทำกิริยา” นั้นก็จบ “การทำ” ลง ซึ่งเป็น “เจ้าของกิริยานั้น” ก็คือ “กรรม” นั้น มันก็เป็นของ “ผู้ทำ” นั้นเท่านั้น

جبไปแล้ว ไม่มีอีกแล้ว “กรรม”หายไป “กิริยา”ที่ทำนั้นก็“ไม่มีในอดีต”ด้วย

ไม่มี“กิริยา”นั้นอีกแล้ว ไม่มี“ตัวตน”หรือภาวะนั้นอีก จะมี“กิริยาใหม่”ก็เป็น“กรรมใหม่”ที่จะเกิดขึ้นมาใหม่แล้วก็จะ“จบ”ลงใหม่ เป็นของ“ผู้ทำ”นั้นใหม่

“กรรมปัจจุบัน”จบไป ตกเป็น“ความจำคืออดีต”

“กรรมปัจจุบัน” เปลี่ยนไปเป็น“กรรมอดีต”มันก็คนละอัน คนละภาวะ คนละส่วนแล้ว มันขาดกันไปแล้ว

แค่“การเป็นกรรมปัจจุบัน”กับ“การเป็นกรรมอดีต”แค่นี้ก็ไม่ใช่“หนึ่งเดียวกัน”แล้ว คนละส่วน คนละภาวะแล้วแต่ใครทำ ของใครก็เป็นเฉพาะ“ความจำ”ของคนนั้น จึงเป็น“กรรมที่ตนทำของตน”เท่านั้น

ก็นี่แหล่ะคือ “กรรมเป็นของของตน”(กัมมัสดก)

เกิดเป็น“ผลวิบาก”คือปาป คือบุญ ล้วนเป็น“นามธรรม”แล้วจะแบ่งอะไร? แบ่งกันอย่างไร? แบ่ง“กิริยา”หรือ“กรรม”ที่ใครทำ มันก็เป็น“ผลกรรม”(วิบาก)ของคนนั้นๆ

แม้“ความจำ”(สัญญา)ก็เป็นนามธรรมที่เป็นสมบัติของแต่ละคน เราจะแบ่ง“ความจำ”ไปยังได้ส่องคนอื่นอย่างไร?

ถ้าแบ่ง“ความจำ”ของเราออกไปให้คนอื่น “ความจำ”ส่วนที่แบ่งออกไปนั้นของเราก็ต้องเลี้ยง เราก็เลี้ยง“จำ”ส่วนที่แบ่งให้ไปนั้นไม่ได้ เพราะแบ่งให้คนอื่นไปแล้ว ก็จะเหลือ?

มันยังไง? แบ่งส่วน“บุญ”ของเราไปให้คนอื่น โดยนัย

เดียวกัน “บุญ”ที่เราทำมา(อันเป็นนามธรรม) ก็ต้องแห่งไป

“บุญ”คือ“การชั่วร้ายกิเลส”ที่เราทำได้ ชั่วร้ายได้ของเรา ถ้าเราเป็น“ผลธรรม”ที่เป็น“บุญ”(บุญคือกิเลสของเราที่ลดได้)ซึ่ง เป็นภาวะ“กิเลสที่เราลดได้”นี้ โดยหันแบ่ง“ส่วนบุญ”ของเรา ให้คนอื่น ที่เขามีไม่เคยทำ ทำไม่ได้ หรือเขามีได้ทำเอง เขาก็อยรับเอา“ผลบุญ” คือ“ผลที่เป็นการชั่วร้ายกิเลสได้”ของคน อื่น มาเป็นของตน มันจะแบ่งกันยังไง?

ดังที่เรากำลังยกตัวอย่างกันอยู่ ว่า เป็นภาวะ“นาม ธรรม”เหมือนกัน ซึ่งเป็น“ความจำ”(ลัญญา)นี้เป็นต้น ใน เมื่อ“ความจำของใคร”ก็ของคนนั้นเขาจำของเขายู่ จะได้ อย่างไรก็ของเข้า จำได้มากได้น้อยก็เท่าที่เขามี

ถ้าลืมเอาระบบ“ความจำของตน”ออกมาก็ให้คนอื่นฟัง ใคร “จำ”ตามไป ก็จะเป็น“ความจำ”ของคนนั้น ที่“จำของตนเอง” จาก“การถ่ายทอด” ซึ่งคนนั้นจะรับได้ก็ต้องมี“การต่อ เชื่อม”(ลัณฑติ) มี“เครื่องเชื่อม”(อายตนะ) โดย“การล้มผัล”ด้วย ทวารทั้ง ๖ ทั้งภายนอกภายนในของแต่ละคน

ถ้าเป็นลัตต์หรือคนก็ต้อง“ล้มผัล”ด้วยทวารภายนอก “อายตนะ”ก็มีขึ้นในปัจจุบันนั้น เมื่อ“หมวดปัจจุบัน”อายตนะ ก็หายไป ไม่เหลืออยู่ ไม่มีอายตนะในที่ไหน

“อายตนะ”จึงเป็นภาวะที่คนได้อศัยในปัจจุบันเท่านั้น

ปัจจุบันนั้น“ไม่มีตัวตน” แต่ก็มี“ปัจจุบัน”ทุกปัจจุบัน สำหรับผู้“มีอายตนะ” มีนามรูป มีวิญญาณ ที่“ผัสสะ”

ด้วยเหตุและปัจจัย ๒ ภาวะ ร่วมกัน หรือปัจจันท์นี้เมื่อใด ก็จะเกิด“สังขารธรรม”ขึ้นมา เป็นสุข(คือเวทนา) เป็นทุกข์(คือเวทนา) หรือไม่สุขไม่ทุกข์(คือเวทนา) ตามที่คนผู้ยังมี“อวิชชา” ก็เป็นเรื่องของ“โลภีรล”

ส่วนผู้ไม่มี“อวิชชา”แล้ว ท่านมี“วิชชา”ท่านก็“ไม่สุข ไม่ทุกข์” หรือ“ไม่มีเวทนาอันเป็นโลภีรล”

คนที่จะมี“ธรรมรล”เป็น“โลภีรล” หรือ“โลภตวรล”ก็ เป็นของแต่ละคนตามภูมิ แบ่งกันไม่ได้ “รล”ของใครของมัน “สุข”หรือ“ทุกข์”หรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”คนที่มีในตน เกิด ที่ตน จะเป็นของคนอื่น หรือแบ่งให้คนอื่นได้อย่างไร?

ของใครก็ของมัน แทนกันก็ไม่ได้ แบ่งกันก็ไม่ได้ ดังนั้น สุขของใครก็ได้ ทุกข์ของใครก็ได้ หรือไม่สุข ไม่ทุกข์ก็ตาม เมمแต่“บ้าป”ก็ตาม “บุญ”ก็ตาม ล้วนเป็น“นาม ธรรม”ทั้งสิ้น มันจะแบ่งให้กันได้ยังไง?

แค่“คิด”ก็“อุตริ”(วิตถารคิดแพลงๆ)เต็มที่แล้ว เพ้อเจ้อไป เปล่าๆ ยิ่งถึงขั้น“กระทำ”ให้เป็นจริงนั้น ยิ่งเป็นไปไม่ได้เลย

๔๑) “อายตนะ”หรือ“สันตติ”คือ อะไรกันแท้?

ขอชี้ชัดในความเป็น“อายตนะ”อีกลีกลงไปให้ชัดๆ อายตนะไม่ใช่“ความจำ” ไม่ใช่“ชาติ” ไม่ใช่“ขันธ์” เมม แต่จะจดว่าเป็น“รูป”หรือเป็น“นาม”ก็จัดให้“อายตนะ”ไม่ได้ เช่นเดียวกันกับ“สันตติ”(ความเชื่อมต่อ) ที่เป็นจุดเชื่อม

ให้แก่สิ่ง ๒ สิ่ง หรือภาวะ ๒ ภาวะ ซึ่งเป็นแค่ “ปัจจุบัน”

จบ “ปัจจุบัน” ลง ภาวะ “อายตนะหรือสันตติ” ก็หายไป
ไม่มีอยู่ในที่ “ไหนๆ อีกเลย ไม่ว่าในอดีต หรือในอนาคต

“อายตนะหรือสันตติ” คือ ภาวะของ “ปัจจุบัน” เท่านั้น
แม้แต่ใน “ปัจจุบัน” เอง อายตนะหรือสันตตินี้ ก็เป็น
เพียง “ภาวะที่ทำหน้าที่ให้แก่ปัจจุบัน” แค่นั้น มันไม่ใช่ “ตัว
ปัจจุบันเอง” มันเป็นหน้าที่หนึ่ง คือ “ปัจจัยของนามรูป”
อายตนะหรือสันตติมันก็ไม่ใช่ “ตัวปัจจุบัน” มันเป็นภาวะทำ
หน้าที่เพียงแค่ “ทำหน้าที่” ของมัน พอบจับปัจจุบัน มันก็ไม่มี
หมวดหน้าที่ก็ไม่เหลืออยู่ ไม่ “ตั้งอยู่” (ฐาน) ในที่ “ไหนๆ”
จะว่ามันเป็น “สิ่งมี” มันก็ “มีเพียงในปัจจุบัน” เท่านั้น
ผ่านการทำหน้าที่ในปัจจุบันแล้ว “อายตนะ” นั้นก็ “ไม่มี” ใน
ที่ “ไหนๆ อีกเลย

“อายตนะ” มีได้ เมื่อในขั้นตอนนี้ ยังไม่ “เป็น” แต่ “ไม่เป็น”
เช่น ภายนอกยังมี “ใจ” (มนะ) ที่ยัง “ทรงอยู่” (ธรรม) ภายนอก
นั้น ก็คือส่วนของที่เหลือซึ่งชื่อว่า “มี” (เหตุ) “ธรรม” กับ “มนะ”
หาก ๒ ภายนี้จะทำปฏิกิริยาต่อกัน ก็สามารถทำปฏิกิริยากัน
ได้ เรียกปฏิกิริยาของ ๒ ภายนี้ว่า “ภาวะ” ภายนี้ “มานะ”
กับ “ธัมมายตนะ” ซึ่งเป็นเหตุ เป็นปัจจัยแก่กันและกัน แล้ว
เกิด “ลั่งชา” (การปูรุณแต่งกัน) ได้

[หมายเหตุ : “อายตนะ” คือ เครื่องเชื่อมต่อที่ทำหน้าที่ เมื่อว่าเหตุ
ปัจจัยล้มผัลกันเท่านั้น “อายตนะ” ไม่มีในที่ใด ไม่ตั้งอยู่ในที่ใด ไม่มีใน

ที่ฯ ให้เลย ไม่ว่าในภาวะของรูปหรือนาม มีเฉพาะทำหน้าที่เมื่อมีเหตุปัจจัย
ของ“สิ่ง ๒ สิ่ง”แต่กัน ทำหน้าที่เป็น“เครื่องต่อ-เครื่องเชื่อม”ในปัจจุบัน
เท่านั้น จบทะนะของ“ภาวะ ๒ ภาวะ”เมื่อใด “อายตนะ”ก็หายไป
เมื่อนั้น ไม่มี“อายตนะ”อยู่ในที่ใด “อายตนะ”ไม่ใช่อาการที่เกิดขึ้นมาทำงาน
แล้วจะสมภาวะ ตกผลึก“ตั้งอยู่”ในจุดเดียว อยู่ในที่ๆ เท่าน]

๔๒) “อายตนะ”แตกต่างจาก“รูปนาม”ทั้งหลาย

ดังนั้น เมื่อมี“การสัมผัส” อายตนะคือภาวะที่ดูเหมือน
เป็น“รูป”หรือ“นาม”อย่างหนึ่ง มันเกิดขึ้นมาทำหน้าที่
เชื่อมต่อ เมื่อหมดหรือขาด“สัมผัส”ลง สันตติ(ความเชื่อมต่อ)
ก็ขาด “อายตนะ”ก็หายไป และไม่ตกลดค้างเป็น“ภาวะ”อยู่ที่ไหน
เป็นอะไร มีอะไรอยู่ในที่ๆ เท่าน ก็ไม่มีเลย

“อายตนะ”(เครื่องเชื่อมต่อ)นี้ต่างจาก“ความจำ”(สัญญา)
เป็นเด่น “ความจำ”หรือสัญญา เป็นสภาพรวมภาวะขึ้นได้
หากสะสมรวมภาวะขึ้น ก็เป็นสิ่ง“มี” เป็น“ความตั้งอยู่” เรียก
ว่า“หมู่”(ขันธ์)หรือ“กอง”(ขันธ์) เรียกเต็มชื่อว่า“สัญญาขันธ์”

“กลุ่ม กอง หรือ หมู่” ของความจำ หรือ“สัญญาขันธ์” ก็จะ
“มีขึ้น”ตามอวิชชาของผู้“มีการยึดเอาภาวะนั้น”(อุปทาน)

“การยึด”(อุปทาน) สัญญาไว้ด้วยอวิชชา เกิดในคร
กของคนนั้น “สัญญา”ของใคร ก็ของมัน ต่างก็เป็น“คนละ
ความจำ” ใครจำไว้ของใคร ก็ของคนนั้น

อาจจะเป็น“ความรู้ที่จำเรื่องเดียวกัน-ตรงกัน” แต่ก็

“คนละความจำ” ก็เท่านั้น แต่ของใครก็ของมัน

“ลัญญา”กับ“อายตนะ”จึงแตกต่างกันมาก แต่ก็เป็น
ภาวะที่ไม่มี“รูปร่าง”(อสีรัง)ไม่มี“ตัวตน”(อนัตตา)ด้วยกันทั้งคู่
ทว่ามันยังสำคัญต่างกันเล็กๆ

“อายตนะ”ของใครก็มีแค่ปัจจุบัน แล้วก็หายไป จึงนำ
ไปแบ่งกันไม่ได้เลยเน่า臭ยังเหลว

แม้“ลัญญา”หรือความจำ”จะยังเป็น“นามธรรม” มันก็
ไม่สามารถจะแยกส่วนใดแบ่งเป็นส่วนอื่นไป ให้ใครได้
 เพราะมันไม่มีรูปร่าง(อสีรัง) ไม่มีตัวตน(อนัตตา) มันเป็นแค่
 “นามธรรม”อาศัยอยู่ในตนเท่านั้น

ส่งไปให้กันยังไง? ถึงจะเอาออกไปให้กันได้
 เรื่องของ“นามธรรม”ที่เป็น“ประมัตถ์”จึงมีนัยสำคัญยิ่ง
 เอาให้แน่ เอาให้ชัด คมๆแม่นๆนะ!

ใคร“ทำ” มันก็ต้อง“ของคนนั้น”

“กรรม”หรือ“การกระทำ”เป็น“มรดก”ที่ตกทอดให้แก่
 “ตน”เท่านั้น แบ่งกันไม่ได้

เรื่องของ“กรรม”นี้ เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่สำคัญยิ่ง
 พุทธที่จะต้องพุดกันแล้วกันอีก อย่างสำคัญ

จะต้องย้ำ ต้องซ้ำ ต้องแยก ต้องแทรก ต้องซ่อน
 ซ่อนใช่ เข้าไปรู้เรื่อง“กรรม”กันอีกนักกว่านัก

๔๗) ขออภัยยังว่า“กรรม”หรือ“วิบาก”ແມ່ນກັນໄມ້ໄດ້

“การกระทำ”(กรรม)ของไดร์กິຕາມ ມັນຈຶງແດ່ “ກົດຍາ”
ຂອງກາຍ-ວາຈາ-ໄຈ ຂອງຜູ້ທຳ ທີ່ສັ່ງສມລົງເປັນ“ສັນນູາ”ໄດ້ ແຕ່ກີ່
ໄມ້ໃຊ້“ຕັ້ງຕານ”(ອັນຕາ) ໄນມີ“ຮູບປ່ວ່າງ”(ອລຣິ່ງ) ຜຶ່ງເກີດແຕ່ກົດຍາ
ແລ້ວຈະແປ່ງ“ກົດຍາ”ທີ່ເຫັນໄປໃຫ້ຄູນຜູ້ໄມ້ໄດ້ມີກົດຍານັ້ນ
“ກົດຍາ”ເປັນວັດຖຸກ້ອນໆແທ່ງໆເຊື້ນໆອັນໆ ອຍ່າງນັ້ນຫຼືວ່າ?
“กรรม”ເປັນກ້ອນໆແທ່ງໆເປັນເຊື້ນໆອັນໆ ອຍ່າງນັ້ນຫຼືວ່າ?
ໄດຮະທັນແປ່ງກັນ ເປັນເຊື່ນ ເປັນແທ່ງ ກີ່ທັນແປ່ງກັນໄດ້
“กรรม”ມັນໄມ້ໃຊ້ຂໍ້ນມປັນນະ!!!

ມັນໄມ້ໃຊ້“ມາກູດຮູບ ແລ້ວ”ເພີ່ຍແຕ່ອາຄີຍ“ມາກູດຮູບ ແລ້ວ”
ເກີດ ແຕ່ເປັນ“ອຽບ”ທີ່“ສັນຟສູ່”ແລະປົງປັບຕິເພື່ອຄືກ່າວ້າເຈິ້ງໄດ້
ຈາກ“ອຸປະກາຍຮູບ ແລ້ວ”

“ຮູບ”ທັງ ແລ້ວ ນັ້ນສາມາຮັດ“ຮູ້”ໄດ້ດ້ວຍ“ໝາດ”ອັນເປັນ
“ອົບປ່ວ່າສູ່ລືກຂາ”ທີ່ເປັນ“ນາມ”ຂອງເຮົາເອງ

“ຮູບ”ນັ້ນຄືອ ສປາວະຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄືກ່າວສັມມາທິກູ້ຈະ
ສາມາຮັດ“ຮູ້ຈັກຮູ້ເຈິ້ງຮູ້ຈິງ”ໄດ້ດ້ວຍ“ໝາດ”

ແນ່້“กรรม”ຈະໄມ້ເປັນເຊື່ນເປັນແທ່ງແລ້ວ ແຕ່“ນາມ”ທີ່
ເປັນ“ອົບປ່ວ່າສູ່ລືກຂາ”ກີ່ສາມາຮັດຄືກ່າວຮູ້ຈັກຮູ້ເຈິ້ງຮູ້ຈິງໄດ້

ແນ່ຈະຮູ້ກັນໄດ້ຢາກຍິ່ງ(ຫຼານຸໂພທາ) ແຕ່ກີ່ສາມາຮັດຮູ້ເຈິ້ງ
ເທິ່ນຈິງໄດ້ຕາມທີ່ພຣະພຸທທເຈົ້າຮຽນຄັ້ນພບແລ້ວ

๔๔) กรรมของผู้ยังไม่ปรินิพพานก็ยังอยู่กับกาล

ดังที่ได้สาธยายมาให้ฟังบ้างแล้ว ว่า “กรรม”หรือ การกระทำ..ไม่ว่าทางกาย-วาจา-ใจนั้นเป็นเพียง“กิริยาของมนุษย์” มีอาการปราภูชี้นแล้วก็หายไป หยุดไป ผ่านไป

แต่คนผู้ยังอวิชาสั่งสมลงเป็น“วิบาก”แล้ว เพราะ มี“จิต”เป็นกลุ่มพลังงาน“นามธรรม”ของคนผู้ยังอวิชา “ยึดไว้”อยู่จริงเรียกว่า“อุปทาน”

หรือสั่งสมลงเป็น“ความจำ”(สัญญา)ซึ่งผู้ยังอวิชา ก็บันทึกเป็น“อัตตา ๓”ด้วย“ความไม่รู้เท่าทัน”(อวิชา)

เมื่อผู้นั้นยังไม่“ปรินิพพาน”ก็จะยัง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” วนเวียนอยู่ในวัฏสงสารนี้ให้เราได้คึกข่าอยู่นี่เอง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สุกตทุกภวันนั้น ก้มมานั้ง ผลั้ง วิปาก” หมายถึง ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้ว นั่นแหล่ะที่ต้องคึกข่า(สิกขา)ด้วย“ไตรลิขิชา”

คึกข่าจาก“กรรม”ที่ยัง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”กับ “กาล”ที่เป็นวัฏสงสารของสัตว์โลก

๔๕) แจก“กรรม”ที่เป็น“บุญ-บาป”ย้ำช้ำอีกที

ได้สาธยายมาแล้วว่า “กรรม” ถ้าใคร“ทำ” เมื่อทำ เสร์จะจบ มันก็“ทำแล้ว” “เป็นของผู้ทำนั้นแล้ว”(กัมมมัสสกะ)

แม้จะเป็น“กำลังทำ”ขณะปัจจุบัน หรือเป็น“การกระทำ ที่ทำแล้ว”(อดีต) หรือเป็น“การกระทำที่ยังไม่เกิดคืออนาคต”

ก็ดี ใครทำ มันก็ต้อง“คนผู้ทำ”นั้นคือ“เจ้าของ” ใช่หรือไม่?

“ทำดี-ทำถูก”นั้นลงไป ก็เรียกว่า“กุศล”หรือ“บุญ”

“ทำชั่ว-ทำผิด”นั้นลงไป ก็เรียกว่า“อกุศล”หรือ“บาป”

กุศล-อกุศล บุญ-บาป มันก็ต้องเป็นของคนทำเท่านั้น

ยิ่งใคร“ทำ”เสร็จแล้ว จะไปแล้ว “ผลของการกระทำ”

นั้นที่คำศัพท์คือ“วิบาก”นี้ ก็ยิ่งแน่นอนว่า เป็นของ“ผู้ทำ”
นั้นแต่เพียงผู้เดียว จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร?

ยิ่งเป็น“วิบาก” คือ“กรรมที่เสร็จแล้ว” ยิ่งเป็นของผู้
ทำนั้นแล้ว ยิ่งแบ่งไม่ได้ให้ เพราะ“การกระทำ”จะไปแล้ว
ยอมแบ่งไม่ได้ ใช่ไหม? ในเมื่อคนอื่นไม่ได้ทำด้วยเลย
หรือแม้จะมีใครไปทำ“กรรม”ชั่วนั้นด้วยพร้อมกัน ใน
เวลาเดียวกัน แม้จะ“ทำ”ต่อวัตถุเดียวกัน

มันก็ต่างคนต่าง“ทำ” ต่างคนต่างได้“กรรม”นั้น
เช่น ฆ่าสัตว์ตัวเดียวกัน แต่ละคนทำ ลักษณะยังนั้น
อันเดียวกัน แต่ก็ต่างคนต่างทำ ต่างก็มี“กรรม”ทั้งคู่ ใช่ไหม?

หรือกรรมอื่นๆ ฯลฯ ก็ทั้งนั้น เช่นกัน

“ครการะทำ”มันก็ต้องตามเอง“ทำ”ใช่ไหม ต่างคนต่าง^{ได้}“กระทำชั่ว” แม้ทำต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยกัน แต่ต่างคนต่าง^{ทำชั่ว}เดียวกัน ต่างคนก็มีบาปหรืออกุศล ของใครของมัน
 เพราะ“กรรม”ใคร หรือ“คร่องมือกระทำจริง” เขาก็
 เป็น“เจ้าของ การกระทำนั้นเอง”(กัมมัสสະ) “รับมรดกกรรม
 นั้นของตนเอง หรือเป็นทายาทกรรมนั้นเอง”(กัมมาทายาท)

ใช่มั้ย? จะเดียงพระพุทธเจ้าที่ท่านทรงสอนไว้มั้ยล่ะ
“กรรม”คือ“การกระทำ” มันจะเป็นของคนอื่น หรือ
จะแบ่ง“กรรม” แบ่ง“กิริยาการกระทำ”ที่เขามีได้กระทำ
 เพราะเขา“ไม่ได้ทำ” ไม่ว่า“ทำร่วม”หรือ“ทำเอง” แม้จะ“ทำ
 คนละที”ก็ตาม เขายังไม่ได้ทำ “กรรม”คือ“การกระทำ”ใช่มั้ย?
แล้วจะแบ่ง“การกระทำ”ของใครของมันนั้น ยังไง?
จะแบ่ง“กิริยา”ที่เขามีเมื่อไม่ได้ทำ กันตรงไหน?
แบ่ง“กรรม” ไม่ว่าดีหรือชั่ว บุญหรือบาป แบ่งไม่ได้
“กรรมบุญ” ก็แบ่งไม่ได้ “กรรมบาป”ก็แบ่งไม่ได้
บุญหรือบาป แบ่งไม่ได้อย่างนี้
อย่ามัวหลงผิด แบ่ง“บุญ”เป็นส่วนๆ ไปให้คนนั้นคน
นี้กันนักเลย หยุดทำให้อิทธิ์ที่มันสูญเปล่า ไม่จริง เป็นไปไม่ได้
กันเสียบ้าง “กรรมเป็นของของตน”(กัมมัสสิกะ) “ตนเป็น^{๑๙)}
ทายาทของกรรมของตน”(กัมมายาท) ทำความเข้าใจกันดีๆ
ทำความเข้าใจประเด็นนี้ให้ได้ ให้ชัดๆ แม่นๆ

๔๙) “กรรม”คือ อะไร? ใช้ปัญญาให้ดีๆแม่นๆชัดๆ

จะเป็น“กรรมบุญหรือกรรมบาป”ก็แล้วแต่ “กรรม”คือ^{๒๐)}
อริยาบทหรือ“กิริยา”ของกาย-วาจา-ใจ ที่แต่ละคนเขา“ทำ”
ได้ “ทำ”มันก็คนนั้น“ทำ” เขายกให้มันก็“ไม่มีกิริยา”นั้น
แล้ว จะมีก็“ผลสำเร็จของกิริยา”นั้น ซึ่งเรียกว่า“วิบาก”ไป คือ^{๒๑)}
“กิริยา”นั้นเสร็จลงแล้ว ตกเป็นของคนที่“ทำไปแล้ว”เมื่อกี้นี้

นั้นแหลก มันก็เป็น“สิ่งที่ทำแล้วจริง ของคนที่ทำนั้นแล้ว”
จะไปเอา“กิริยา”นั่นๆ มา“แบ่ง”ให้กัน
“แบ่ง”ยังไง? “แบ่ง”ตรงไหน? “แบ่ง”ด้วยวิธีใด?
จับเนื้อแท้ของ“ความเป็นกรรม”แท้ๆให้ชัดๆแม่นๆ
ยิ่ง“กรรม”ที่ทำแล้ว เป็นอดีตแล้ว ยิ่ง“แล้ว”ไปแล้วใหญ่
“ของใคร”ที่สร้างแล้ว มันก็เป็น“ของเขามาแล้ว” หมวดกิริยาแล้ว
จะไปแบ่งมาเป็น“กิริยา”ของเรา ...ยังไง?
เอากิริยา”ที่แล้วไปแล้วนั้น ของคนอื่น“เขาทำ”แท้ๆ
แล้วเราจะเอากิริยา”ของเข้า ที่ตนไม่ได้ทำ มาให้เรา
ถ้าตนทำแบบนั้นบ้าง ออย่างที่เขาทำ มันก็โ้อ“ตน”
นั้นแหลก“ทำ” มันก็เป็น“กรรม”ขึ้นมา“ใหม่” เป็น“กิริยา”ที่
ตนทำ ก็“กรรม”ของตน ใช่ไหม? ก็แค่เลียนแบบเขาเท่านั้น
ตนก็มี“ของตน”ขึ้นมา เป็น“กรรมของตน”
หากคุณจะ“ทำ”อย่างเดียวกับที่เขา“ทำ” ถ้าทำได้ เอา
“กิริยา”อย่างนั้น มา“ทำ”บ้าง แต่มันก็เป็น“ของคุณ”ใช่มั้ย?
จะเหมือนกันขนาดไหน มันก็คุณ“ทำ” เป็น“ของคุณ”
แค่มันแบบเดียวกัน เมื่อันกัน ก็เท่านั้น
มันก็“ของใครของมัน”อยู่ดี!!!!!! ใช่ไหม?
เอาก็ได้นะๆ เอาให้แม่นๆ คุณ ชัดๆ ลึกๆละเอียดให้ดี

๔๗) “กรรม”นี้แหลกสำคัญยิ่งนัก ในความเป็นมนุษย์
ดังนั้น ใครบังอาจไปแบ่ง“กรรม”ที่เป็น“การกระทำ”

อันสำเร็จลง ซึ่งไดร์“ทำ” คนนั้นก็ต้องเป็น“เจ้าของกรรม”นั้น จะเป็น“ปัจจุบันหรืออดีตหรืออนาคต” ไดร์“ทำ”มันก็ต้อง เป็นของ“ผู้นั้น” “อดีต”ก็สำเร็จเป็น“วิบาก”ของผู้ทำแล้วนั้น ล้มเลิกไม่ได้ด้วย ทำแล้ว“เรา”จะไม่เอกสารไม่ได้ เพราะทำแล้ว เป็นแล้ว ก็ต้องเป็นของตนแล้ว ไดร์“ทำ”ก็ของคนนั้น(กัมมัสสก) แน่ยิ่งกว่าแน่ “กรรม”นี่แหล่ะ สำคัญยิ่งกว่ายิ่งใดๆ ในความเป็นมนุษย์ โดยเฉพาะในศาสนาพุทธ

เพราะ“มนุษย์”จะเจริญหรือเสื่อม จะสุขหรือทุกข์ จะดีหรือชั่ว จะมีประโยชน์หรือโทษ จะเป็นไปอย่างไรๆทั้งนั้นๆ ขึ้นอยู่กับ“กรรม”และ“กาล”

๔๔) กรรมคือตัวแปรที่แท้ กรรมสร้างมนุษย์โดยตรง

“ตัวแปร”ที่จะทำให้“วิบาก”ของคนลดลงได้ จึงมีแต่ “กรรมใหม่”ของตนๆเท่านั้น ที่จะทำให้“กรรม”และ“วิบาก” ใน“อนาคต”ของตนเองเปลี่ยนแปลงไปสู่ร้ายหรือดีได้

ไม่มีอำนาจจัดทำที่เดชวิเศษขนาดไหน หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ยิ่งใหญ่ใด ของใครจะไปเปลี่ยนแปลง“กรรม”ของใครๆได้

“กรรม”ที่ตนจะ“ทำใหม่”ในปัจจุบันของตนเท่านั้นที่ จะทำให้ตนดีขึ้น โดย“ตนเองหยุดทำไม่ได้อย่างเก่า”เลี้ยง “ใจ”หรือ“จิต”ที่ทำได้ใหม่ ในปัจจุบันใหม่ ยิ่งใหญ่ที่สุด จำไว้ให้ดี ทำความเข้าใจให้ได้อย่างสำคัญเติดว่า

“กรรมปัจจุบัน”นี้เหละสำคัญนัก ที่จะสร้าง“สมบัติแท้-สมบัติจริงของเต่าละคน”

ศาสนาพุทธนี้พระพุทธเจ้าทรงค้นพบเรื่อง“กรรม”ของตนฯ นี่เหลือคือ อำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด สำคัญที่สุด

๔๙) คนยิ่งไกลักษณ์ คนยิ่งไม่รู้จักคำสอนของพุทธ

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ว่า ยิ่งโลกไกลักษณ์เข้าไปยิ่งเป็นโลภีຍໍที่จัดล้าน มอมแม หຽหารູ່ຝ້າ ร່າງรายมีอำนาจ คนก็จะยิ่งไปสนใจกับคำสอนที่เพี้ยนไปจากคำสอนของพระพุทธองค์ พังคำสอนของพระบรมศาสดาไม่รู้เรื่อง

เพราะไปหลงคำสอนที่แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ จะไปชอบคำสอนใหม่ อันเป็นคำสอนที่ไม่ขัดใจ ไม่ขัดเกลา กิเลส แต่ยิ่งเป็นคำสอนที่เพิ่มกิเลสด้วยอวิชชานั่นเอง

ซึ่งเป็นคำสอนของอาจารย์รุ่นหลัง ที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ ไฟเราะ ประเจ้าประโลม เอกใจ พุดตามใจกิเลส ไม่ผ่านกราแรสใจ โดยเฉพาะไม่เป็นไปเพื่อความละหน่ายคลาย มีแต่เพิ่มกิเลสอย่างได้อย่างราย เพิ่ม“ความอยาก”สารพัด

๕๐) คนมีกิเลสมากขึ้น จึงตกอยู่ในภาพโลกีย์หนักขึ้น

อย่างได้ลากยศสรรเสริฐสุข อันเป็นการยิ่งหลง เพิ่มกิเลสให้หนักขึ้นๆ เข้าสู่“ความเป็นโลกียะ” อันเป็นทิศทางสั่งสม“กาม”หนักขึ้นๆ เข้าไปติดไปยึด แข่งกัน

รำรวยลากยศสรรเสริญ ซึ่งไม่เคยเพลา ไม่เคยน้ออยลงเลย
จึงไม่มีพอ ไม่มีหยุด มีแต่เพิ่มๆๆๆ

เท่านั้นไม่พอ ยังหันมาเพิ่มความหลง“สุข” ข้างต้นเอง
ให้ติด“สุข”บวกเข้าไป เป็น“สุข”ติดหนักเข้าไปอีก อันเป็น
ทิศทางสายลังสม“อัตตา”ให้หนาให้มากขึ้นไปทับทวี

“กรรม”ของตน หรือการกระทำของตน ความประพฤติ
ของตน จึงแปรเปลี่ยนไปด้วยความโง่หลง“ความเป็นโลภกียะ”

เป็นการสร้างชาติ สร้างภาพ ไล่จิตตนแท้ๆ เพราะไม่
เข้าใจเรื่องภาพเรื่องชาติ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนกันแล้ว
เนื่องจากความเป็น“ภาพ-ชาติ”มันมีทั้งในภาวะที่เป็น
โลภกียภูมิ ซึ่งก็ยากที่จะรู้จะตับหนึ่งแล้ว ยังมีขั้นโลภุตภูมิ
ที่ไม่ใช่สามัญ เพราะมันยังมีเห็นอสามัญขึ้นไปอีก ตั้งแต่
“การแสดง”ลึกเข้าไปถึง“รูปภาพ” แล้วจึงจะ“อรูปภาพ” แต่ยังมี
“อบายภาพ”ของแต่ละ“ภาพ”ซับซ้อนเป็น“ปฏิภาคนลัมพธ์”
กันอยู่อีก จึงรักันไม่่ายนกหรอก

แต่..ถึงอย่างไร ก็มันนุชย์เท่านั้นแหล่ะจะรู้ได้ สัตว์อื่น
ที่ไม่ใช่มนุษย์ รู้ไม่ได้เด็ดขาด อย่าท้อแท้ที่จะรู้เป็นอันขาด

๙๑) แด่ผู้ยังหลงอยู่กับ“ภาพ” อันเป็นแค่“ภวังค์”

“สุข”ที่“ขังคน”ให้มออยู่เป็น“ภาพ” มีหลายประเภท
ที่เล็กซึ้งมากๆ ครนรู้ยกยิ่งก็คือ คำสอน ที่สอนให้
ไป“ติดสุขลงบ”ในพนั่งหลับตา ซึ่งเป็นสมาชิกิย์ อัน

ยังเป็นโลกิยสุข ที่ “คนขังสุข” นี้ ไว้สภาพด้อยกว่าลุ่มหลงกัน ก็อวิชชาแฉมเข้าไปอีก และแพร่หลายหนักหนาขึ้นเรื่อยๆ ผลงานร้าง “คุก” ให้แก่ตนอีกชนิดหนึ่ง “ขังสุข” ใส่ตน อาทิตย์ไม่ได้มีอกุศลเจตนาจะว่า “สามัคชิ”แบบหลับตา เข้าไปอยู่ใน “ภังค์” นะ! ไม่ได้ชั่ม ไม่ได้ทำลาย พังดีๆ แต่อาทิตยาเจตนาแจกแจง “ความจริง” ให้เข้าใจชัดๆ อาทิตยว่าใช้ในการทำสามัคชิแบบหลับตา และได้ใช้ สามัคชิหลับตาเป็นประโยชน์อุปการะชีวิตตนอย่างมาก

ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรม พึงคึกข่า “สามัคชิ” กันให้ดีๆ ผู้ปฏิบัติ “สามัคชิ”แบบหลับตาเข้าไปสู่ “ภังค์” (องค์ของภาพ ภายใน; ซึ่งก็เข้าไปสู่ “ภาพ”อยู่โดยตั้งๆ) ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิ Hinne จะสร้าง “ภาพ”เพิ่มให้แก่ตนเองซ้ำเข้าไปอีกหนักขึ้น ต้องคึกข่าดีๆ

เพราะ “ภาพ” เป็นองค์ต้นคือ “ภาพ” ที่จะต้องออกจากการ “ภาพ” นี้ให้ได้ก่อนเป็นขั้นต้น ก็ยังไม่ได้เรียนรู้เพื่อออกจากการ (เนกขั้มมะ) “ภาพ” ให้งามด้วยขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย

กลับหลงนึกว่าตนปฏิบัติเพื่อออกจากการ “ภาพ” ซึ่งที่แท้ นั้นสร้าง “รูปภาพ-อรูปภาพ” กระหน่ำซ้ำใส่ตนเพิ่มเข้าไปอีก ซึ่งไม่ได้ทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเลย

ทั้งๆที่ “สุข” อันเกิดจากกาม ก็ยัง “ขังสุข” นี้ เพื่อเสพ กันอยู่แท้ๆ ไม่ยอมปฏิบัติตนเองออกจากการ “ที่ขัง” กันก่อน จึง “ขังสุข” ไว้ทั้ง “สุขบำเรอ” ตามทำ “สุขบำเรอ” ภาพ” ให้เป็น “คุก” ขังตนหนักหน้ายิ่งขึ้นๆ ยิ่งทับถมตน

๙๙) การทำ“สามัช”ทุกวันนี้ ไม่รู้ความเป็น“gap”

ซึ่งทุกวันนี้ แทบจะพูดได้ว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธ เพื่อจะบรรลุมรรคผลนั้น ต้องทำสามัช หรือทำมานแบบนี้ คือ หลับตาเข้าไปอยู่ใน“gap” แणมไม่รู้จัก“ชาติ”ที่ตนสร้างให้มัน“เกิด”เพิ่มยิ่งขึ้นไปอีก

เพราะไม่รู้จัก“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายุตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปทาน”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะเหตุยัง“อวิชา”อยู่ ยังปฏิบัติ“ปฏิจสมุปบาท”ไม่เป็น

เพราะยังไม่ล้มมาทิภูจิว่า ทำสามัช-ทำมานแบบนี้นั้น ที่หลับตาทำใจให้เข้าไปใน“ภวังค์” แล้วจะทำใจในใจ(มนสิกโรติ) อย่างไรจึงจะขัด“gap”ตอนปฏิบัติใน“ภวังค์”ได้ถูกต้อง

นั่นก็ เพราะไม่ได้เริ่มต้นปฏิบัติไปตามเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสอน โดยเริ่มจาก“การgap”มาเป็นลำดับ

๙๑) การทำ“สามัช”หรือ“มาน”แบบพุทธจะมีวิชชา

นั่นก็คือ ต้องลีมตามปฏิบัติมี“ทวาร ๕-๖”ทำงานอยู่ ตามปกติ แล้วปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ให้ตรงตามพุทธพจน์ที่มี ตรัสรสไวในพระไตรปิฎก เล่ม๑๔ ข้อ๒๕๒-๒๙๑ และเล่ม๑๖ ตั้งแต่ข้อ ๑ ไปเลยที่เดียว และเล่นอื่นๆอีกมีมากมาย

ซึ่งจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามรูป” นั่นคือ ต้องเรียนรู้ ความเป็น“รูป”ของ“นามธรรม” โดยมี“มหาภูตสูป ๔” และ

เมื่อปฏิบัติกิจกรรม “ปลาทูป ๕” ทำงาน มี “โจรรูป ๕” (วิลัยรูป ๕) มี “สัมผัส” (ผัสสะ) เป็นปัจจัย ครบ “ผัสสะ ๖” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิภูมิสูตร-ลักษณะทิภูมิสูตร-อัตตาณุทิภูมิสูตร” (พตบภ. เล่ม ๑๙ ข้อ ๒๕๔, ๒๕๕, ๒๕๖) และสูตรอื่นๆ อีกมาก

ถ้าหลับตาปฏิบัติกิจกรรมมิจฉาปฏิบัติ เพราะยังไม่ “สัมมาทิภูมิ” ก็เลยยังกลับเป็นการสร้าง “องค์ของภาพ” (ภรังค์) ให้เกิดตน จึงไปหลงได้ “สุขในภาพ” (ในภรังค์) ได้ “นิโรธในภาพ” (ในภรังค์) เป็น “โลภียผล” กันทั้งนั้น หลงติด “ภาพ” หนักเข้าไปอีก ไม่พ้น “ภาพ-ชาติ” เป้าได้ ก็แฉม “ภาพ” ใหม่ใส่ตนเพิ่มเข้าไปอีก “การแสดง” ก็ยังไม่ออกหมด หรือยังทำไม่เป็น จึงยังซ้ำกลายเป็น “การขังสุข” แท้ๆ ซัดๆ เพิ่ม “ยึดสุข” ในรูปภาพ อรูปภาพ ให้ตนหลงติดยึดด้วย “อวิชชา” เพิ่มขึ้น โดยเข้าใจ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ไม่ได้ จึงปฏิบัติยังมิจฉาปฏิบัติอยู่ เพราะปฏิบัติ “ไตรสิกขา” ไม่เป็น “ปฏิภาครสัมพัทธ์ทวี” ไม่เต็ม “กระบวนการ, วิธีปฏิบัติ” (process)

กล่าวคือ “คีล-สมารี-ปัญญา” ไม่เป็น “ปฏิสัมพัทธ์” (relative) ไม่ครบ “ตัวเล่น, สารบัญ” (content) และการปฏิบัติ จึงไม่สามารถ “เห็น” ภายในกาย - “เห็น” ภพนาในเวทนา - “เห็น” จิตในจิต - “เห็น” ธรร摩ในธรร摩” ด้วย “การสัมผัส “รู้” (ฐานติ)- สัมผัส “เห็น” (ปัลสติ)” ก็ไม่เต็ม “ปริบท, คำอรรถาธิบาย” (context)

๙๔) อภิวัฒนาการของ“อธิคีล-อธิจิต-อธิปัญญา”

จึงไม่รู้จัก“อธิจิต”ซึ่งจะเจริญตาม“อธิคีล”ที่แต่ละคน
สามารถของตนฯ เป็นขันๆ ด้วย“อธิปัญญา”ไปตามลำดับ
ถึงขั้นอ่านประมัตถ์เห็นโถงๆ ๆ กระบวนการ-ทุกบริบท
จึงเจริญทั้ง“คีล”ทั้ง“จิต”ทั้ง“ปัญญา”แบบพุทธไม่ได้
เหตุ เพราะยังรู้ความเป็น“กาม”ในจิตใจ กับความเป็น^๑
“อัตตา”ในจิตใจ ไม่ปริบูรณ์

เพราะมัวไปปฏิบัติ“มาน-สมารชิ”แบบหลับตาอยู่ใน^๒
“ภวังค์” อันเป็น“รูปภาพ-อรูปภาพ”ภายใน ซึ่งเป็น“ภาพ”ขัน
กลาง และขันปลาย ผิดลำดับการปฏิบัติให้งาม ต้น-กลาง
-ปลาย ลาดลุ่มเหมือนฝังทะเล

ขันต้น คือ การภาพ “ภาพ”ภายในอกเท่าๆ ต้องล้มผัส
“กามาวร”ซึ่งในขันต้นนั้นก็ยังมีต่ำสุดอีกขันด้วยซ้ำ ได้แก่
“อบายภูมิ” อันต้องรู้ก่อน ทำก่อน สำเร็จก่อน เป็นเบื้องต้น

เพราะ“อบายภูมิ”ของแต่ละคนก็ของใครของมัน และ^๓
ไม่เหมือนกัน ไม่เท่ากันด้วย ของใครของมันก็ต้องรู้เอง-
ทำของตนเอง ให้สำเร็จก่อนเอง ใช่มั้ย?

แต่ยังไม่ได้ทำเลย กลับหลับตาทิ้ง“กามภาพ”หนีไป
จาก“ภาพหายาบ”อันมี“ชาติ”ที่หายาบของตน(โอลาริกอัตตา)อันยัง^๔
ไม่ได้“ดับชาติ”เบื้องต้นของตน(สัญชาติของตน)ลับด้านของตน
ซึ่งเป็น“อัตตา”(ตัวตน)เท่าๆ ก็ยังอยู่

แล้วมันจะมาด้วยเบื้องต้น-ท่ามกลาง-บันปลาย ลาด

ลุ่มเหมือนฝังทะเลจิริ ตามพระพุทธพจน์ ได้อย่างไร?
ในเมื่อ “gap” ก็ยัง “มี” เพราะ “ชาติ” ของตนก็ยังไม่ “ดับ”

๙๕) อาทมาโพธิรักษ์ ไม่เคยปฏิเสธสมาริหลัبتา

อาทมาไม่ได้ดูถูกสมาริหลัبتาที่เข้าไปอยู่ใน gwang-ค์นะ!
ฟังกันให้ดีๆ จับประเด็นกันให้ชัวร์
สมาริหลัبتาเข้าไปปฏิบัติใน gwang-ค์ เป็นอุปการะมาก ถ้า
สัมมาทิภูมิ แต่ถ้าไม่สัมมาทิภูมิ ก็ไปได้ “มิจฉาผล” กันจริง
ขอบอกกันชัดๆ ในที่นี่ ไว้เป็นหลักฐานเพื่อยืนยัน
ความจริง ว่า อาทมา ก็อาศัยการหลัبتาทำสมาริ หรือใช้
สมาริที่เข้าไปอยู่ใน gwang-ค์ แต่ใช้อย่างสัมมาทิภูมิ เพื่อเป็น
อุปการะประโยชน์ในงานพุทธธรรมอย่างยิ่ง

ทั้งเมื่อก่อนนี้ อาทมา ก็ใช้ในการปฏิบัติ และแม่ทุกวัน
นี้ ในช่วงที่จะต้องใช้ “สมาริ” เพื่ออาศัย “สัญญา” (ที่มีคุณสมบัติ
ทั้งในเชิงความจำ ทั้งในเชิงการกำหนดรู้) ระลึกธรรม ตรวจสอบธรรม

อาทมา จึงไม่เคย “ติ๊ก” การหลัبتาทำสมาริ เลย ใน
ช่วงโศกเรา อาทมา ก็ทำซับเลมอให้ปฏิบัติอย่างเป็นอุปการะ
ที่พูด ที่อธิบาย ก็เพียงแค่ ลำดับปฏิบัติ ว่า ผิด ที่
สำคัญ ก็คือ “ทิภูมิ” ยังผิด “คีลพรต” ที่ผิดๆ ก็มีแพร่หลายด้วย

อาทมา ก็พูดแค่ ว่า “สมาริ” ที่อยู่ใน gwang-ค์นั้น ยังไม่ใช่
“สัมมาสมาริ” ที่ปฏิบัติลีมตาปฏิบัติด้วย “มรรค ๗ องค์” ตาม
แบบ “สัมมาสมาริ” ที่เป็น “สมาริ” ของพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ

เป็นแบบของพระองค์โดยเฉพาะ ดังที่ท่านตรัสไว้ครับครัน
ใน “มหาจัตตาเรสกาสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๘๑)
แต่ “สามัช” ที่อยู่ในภัังค์ก็เป็นอุปการะมากจริงๆ

๙๖) “สามัช” แบบพุทธนั้นแตกต่างจาก “สามัช” อื่น
“สามัช” มีแบบพุทธ และแบบอื่นทั่วไป ต้องเข้าใจ
รายละเอียดให้แม่นๆ ตรงๆ ตามมาตรฐานลึกๆ ครบๆ

“สามัช” ทั่วไป ที่เป็น “สมมุติสัจจะ” เป็นความรู้ที่
รู้ร่วมกันดีในด้วย(สมมติ) ไม่ยากนัก ไม่ลึกซึ้ง นั่นอย่างหนึ่ง
“สัมมาสามัช” ของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ ที่พระองค์
ค้นพบตรัสรู้ของพระองค์เองเป็น “สัจจะ” อันเป็น “ปรัมatta
สัจจะ” นั่น ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ลึกซึ้ง(คัมภีร) ปริบูรณ์สัมบูรณ์
ขอให้ศึกษาดีๆ ให้ “สัมมาทิภูมิ” เกิด^๑
ไม่ เช่นนั้น ไม่บรรลุอาริยธรรมของพุทธจริงๆ

๙๗) “สามัช” ต่างกับ “ผาน” มีนัยสำคัญอย่างไร?

“สามัช” ที่เกิดใน “ภัังค์” นี้ คนส่วนมากเข้าใจว่าคือ
การ “เข้าผาน” จึงยึดເຄາກມີ “ເຈົ້າສມຄະ” ว่าเป็นผู้มี “ผาน”
ปฏิบัติจริงหลับตาเข้าไปใน “ภาพ” คือ “ภัังค์” (องค์แห่งภาพ)
นี่คือ ความผิดพลาด เพราะไม่ลึกซึ้ง จึงไม่สัมมาทิภูมิ
ในพุทธธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แค่ความมีธรรมที่เรียกว่า “ເຈົ້າສມຄະ” (ຈิตสงบ) ด้วย

การหลับเข้าไปทำใจให้มัน“สงบ” ก็คือ“สงบ”ใน“gap”ภายใต้
“มาน”หลับตา“สงบ”นี่แหล่ะ เป็นประจำเดือน เมื่จะ^๔
“ดับนิวรณ์”ได้ในขณะนั้น ก็ดับได้ใน“รูปgap-อรูปgap”อัน
เป็นขั้นกลาง-ขั้นปลาย เป็นการทำ“ปลาย”มาก่อน“ต้น” ซึ่ง
ไม่สามารถด้วย“ต้น-กลาง-ปลาย” ลาดลุ่มเหมือนฝังทะเล

ส่วน“สงบ”ของ“โลกุตระ”หลับตา ก็ได้ ไม่หลับตา ก็ได้
แต่ที่ชี้อว่า“สงบ” เพราะ“สงบจากกิเลส” กิเลสตายหรือดับไป
จากจิตแท้ ก็หมด“เหตุ”ของตัวการ-ตัวร้ายที่ก่อความไม่สงบ
ไม่ใช่แค่หนีเข้าไปในที่เงียบๆ ห่างจากสามัญชีวิตดื่นๆ
ปกติ หลบเข้าไปอยู่ใน“องค์ของgap”(ภวังค์)หลบหนีธรรมชาติ
ธรรมชาติ ที่มีปกติของ“สังขาร”ทั้งหลายที่ไม่เที่ยง

“มาน”แบบหนึ่ง“ทำความสงบ”ด้วยการหนีหลบ
เข้าไปอยู่ใน“gap” ทำให้กิเลสในgapไม่มีลีลาปรากฏในขณะนั้น
แล้ว“มีปีติ-มีสุข”อยู่ใน“gap” จึงหลงยินดี“ความสุขในgap”

แทนที่จะรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“gap”(ที่มีชาติเป็นปัจจัย)แล้ว
ทำให้กิเลสในแต่ละ“gap”หมด“การเกิด”(ชาติ) คือ“ตายไป”เป็น
ขั้นๆ ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ลาดลุ่มเหมือนฝังทะเล

ก็จะตรงตามพระอนุสัsan尼ที่ตรัสรู้แล้วเอามาให้มนุษย์
แต่ถ้านั้นไม่ตรงตามความตรัสรู้ทรงประกาศแก่มนุษย์
คนใดทำ“มาน”แบบใด วิธีใด ก็ได้“มาน”แบบนั้น

สั่งสมลงเป็น“สมารishi” คือ “จิตตั้งมั่น”ด้วยมานแบบนั้น

๙๔) “มาน”พุทธเป็น“โลกตระ”ต่างกับ“โลกียะ”ແນ
“มาน”แบบพุทธ“ทำความสงบ”ด้วยการดับกิเลสไปตาม
ลำดับ อย่างชัดเจนชัดเจ้งในความเป็น“gap”เป็น“ชาติ”
ดังนั้น “การเข้าไปอยู่ในgapในจิต” กับ “การล้างgap
ออกไปจากจิต”ตามลำดับ จึงแตกต่างกันคนละขั้วอยู่แล้ว

เดิน“สวนทาง”(ปฏิสูตร)กันชัดๆอยู่ต่อๆๆ เห็นไหม?

คนหนึ่งเดินเข้าไปสร้าง“gap”แล้วอยู่ในgap อีกคนหนึ่ง
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“gap” และ“เหตุให้เกิดgap” แล้ว“ดับเหตุ”นั้น

การหลับตาเข้าไปปฏิบัติอยู่ใน“รูปgap-อรูปgap”นั้น
แม้อาจจะทำให้“อาสวะ”บางอย่างลืมไปได้ พระพุทธเจ้าทรง
ยืนยันว่า ผู้จะนับได้ว่าเป็น“อรหันต์”นั้น จะต้องมี“กายลักษณ์”(มี
องค์ประชุมที่ยืนยันหั้งรูปและนามสัมผัสถอยหลัดจากโน่น หรือเป็นพยานเห็น
กับตา) พระพุทธเจ้าตรัสว่า มีการ“สัมผัสร่วมกัน” ด้วยกาย
สำเร็จอธิบายถอยู่”(อภินู วิโมกษ กาเยน ผุสิตวา วิหารติ)

กายคือองค์ประชุมของรูปกับนาม ครบครันทั้งภาวะ
ที่มีทั้ง“รูป”อันเป็นภายนอก(พหิทธารูปานิ) ทั้ง“นาม”ที่เป็น^{ภัย}
ภัยใน(อัชฌัตตั้ง) เป็นองค์ประชุม(กาย)ของตนเองโดยตนเอง
(เอก) และต้องมี“สัมผัส”(ผุสิต) เต็มพร้อมครบถ้วนไม่ขาด
จากกันเลย สำเร็จอธิบายถอยู่(วิหารติ) ซึ่งคำว่า “สำเร็จอธิยา-
บทอยู่”นี้ หมายถึง มีกิริยาท่าทีที่มีครบถ้วนทั้งกาย-วาจา-ใจ
ทำงานปรุ่งแต่งเป็น“ปฏิภาณสัมพัทธ์”กันอยู่

และสุดท้าย“อาสวะของผู้นั้น” ต้องลืมไปแล้ว เพราะ

ເທິ່ນດ້ວຍປໍ່ມູນາ” (ປໍ່ມູນາ ຈັສສ ທີສຸວາ ອາສວາ ປຣິກີ່ໂຄນາ ໄທນຸຕີ)

๙๙) “ລານ”ພຸທຮຕ້ອງສັມຜັສທີ່“ກາຍນອກ-ກາຍໃນ”

ໝາຍຄວາມວ່າ ກີເລສທີ່ຫລາຍ ພຍາບ, ກລາງ, ລະເອີຍດ
ຄື່ນໜ້າອາສະໜາມດໄປໄດ້ ສິ້ນໄປແລ້ວ(ປຣິກີ່ໂຄນາ) ຜຶ່ງ“ເທິ່ນແລ້ວ”
(ທີສຸວາ) ດ້ວຍ“ປໍ່ມູນາ”

ນັ້ນຄືອ ອາສວະສິ້ນໃນຂະນະທີ່ມີປໍ່ມູນາ ເທິ່ນອູ່ຢູ່ອູ່
ເທິ່ນແລ້ວຢູ່ແລ້ວ(ຜູ້ສັນຈິດູ່ຕ້ອງຈາກພຣະຕຣີປິງກ ເລີ່ມ ຕາ ຫົ້ວ ອັດ ອົບ ອັດ)

ຈະຕ້ອງບຣິບູຮົນ ທັກກາຍນອກ(ອົງຄປະຊຸມທີ່ສັມພັນຮັກບັນລິ່ງ
ກາຍນອກຄື່ອມຫາກູ້ຕຽບແລະກາຍໃນກາຍ(ອົງຄປະຊຸມທີ່ສັມພັນຮັກ
ບັນລິ່ງກາຍນອກແລະກາຍໃນຄື່ອມຫາກູ້ຕຽບແລະອຸປາຫຍຽມແລ້ວ ອູ່ດ້ວຍ) ຜຶ່ງ
ສັມພັນຮັກນີ້ໄໝໄດ້ຂ້າດຈາກການສັມຜັສລື່ກເຂົ້າໄປຄວບ“ຮູ່ປະ ແລ້ວ”
ແລະສັມຜັສ“ເວທນາໃນເວທນາ ອັດ” ສັມຜັສ“ເຈົ້າປຣີຢູ່ານັ້ນ ອັດ
ຂອງຈິຕິໃນຈິຕິ” ສັມຜັສ“ທ່ຽມໃນທ່ຽມທີ່ເປັນທັກອຸຄສລທ່ຽມ ທັກ
ກຸຄລທີ່ເປັນໂລກຍໍທ່ຽມ ແລະກຸຄລທີ່ເປັນໂລກຖ່ຽມ” ເປັນຕ້ຳ

ເກີດ“ປະລິກາດສັມພັກທີ່”ຄຽບຄ້ວານສັມບູຮົນ

ຕ້ອງມີ“ກາຍສັກໝີ”ທີ່ໄດ້“ສັມຜັສວິໂມກໝີ” ແລ້ວ ດ້ວຍກາຍ
ສຳເຮົ້າຈົບອົບອູ່”(ອັກົງ ວົມກເຂ ກາຍເນ ຜຸລືຕຸວາ ວິທຣຕີ)ບຣິບູຮົນ

ຈຶ່ງຈະຍອມຮັບວ່າ ເປັນຜູ້ປຣາລຸ້້ນ“ອຣທັນຕີ”ກັນຈົງ
ເພວະໄມ່ມີອະໄຣເປັນ“ຄວາມລັບ”(ຮທສສ)ອົກແລ້ວ ມີແຕ່ຄວາມຈົງ
ທີ່ເທິ່ນ“ແຈ້ງ”(ສັຈິ)ສັດຖາໂທ່າທັດຖາໃນທຸກປັຈຈຸບັນ

ດັ່ງນັ້ນ ຕ້ອງເດີນຕາມທີ່ກາຍນອກທີ່ພຣະພຸທຮເຈົ້າສອນໄທ້ຖຸກ

๑๐๐) ได้โดยไม่ยากได้โดยไม่ลำบากในงานทั้ง ๔

ที่จริงนั่น “งาน” หมายถึง การทำให้ “นิวรณ์ ดี” ไม่มีใน จิตใจ ทำได้ชั่วขณะใดสัมภัยได้ ก็ “มีงาน” ชั่วขณะนั้น จะ หลับตาหรือลีมตา ก็ตาม ถ้าทำให้ “ใจไม่มีนิวรณ์ ดี” ได้ขณะใด ได้สัมภัยใด ก็เป็น “งาน” ขณะนั้นสัมภัยนั้น

มีได้นานก็มี “งาน” นาน มีได้เร็ว ก็มี “งาน” เร็ว มีได้ เก่งเป็นอัตโนมัติ ก็เป็นได้เองในตอนเอง พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ได้โดยไม่ยากได้โดยไม่ลำบากในงานทั้ง ๔” ไม่ว่าเราเจตนา จะกำหนดให้ “จิตของเรารู้สึก” ออยู่ ในภาวะ “วิกรูป” อย่างไร

“งาน” ที่เข้มข้น มีดีกรีสูง (วสี) มีคุณสมบัติเต็มจัด ก็ “แข็งแรงตั้งมั่น มีอำนาจ มีประสิทธิภาพ” ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่แค่ “งาน” ที่ จำกัดอยู่ ใน “ภวังค์” เท่านั้น แม้ในขณะลีมตา ทวารทั้ง ๔ เปิดรับวิถี ก็เป็น “งาน” ที่ยิ่งใหญ่ ได้จริงๆ

สามารถกำหนดจิตที่จะให้ว่างให้ “ไม่รับ-ไม่มี” ภาวะที่ สัมผัสแล้วอนุโลมหรือปฏิโลม “รับหรือไม่รับ-มีหรือไม่มี” ได้ ประสิทธิภาพแห่งภูมิปัญญา

๑๐๑) งานหรือสามารถที่เก่งสามารถกำหนดได้ตามบารมี

มีหลักฐานยืนยันภาวะนี้ชัดเจน ในประสิทธิภาพ ยิ่งใหญ่ ของความเป็น “งาน” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๒๑ ที่ยืนยันประสิทธิภาพที่ยิ่งใหญ่นี้

นั่นก็คือ พระพุทธเจ้าท่านทรงกำหนดให้ “มี” ภาวะที่

ท่านจะ“มี” และกำหนด “ไม่ให้มี” ในภาวะที่ท่านจะ “ไม่มี” ได้ในความเป็น “มาน” ของพระองค์อย่างเต็ดขาด

หมายความว่า จะมี “ภาวะใดอยู่” และจะ “ไม่มี” หรือว่างจากภาวะหนึ่งได้ ในความเป็น “มาน” ของพระพุทธองค์ตามที่พระองค์ประสงค์นั้นๆอย่างพิเศษท่านก็ทรงสามารถกำหนดให้ “ไม่มี” ได้ ถึงขั้นบรรลุ “ปริเจตทรูป” ที่เป็น “อาภารสหัต” (ภาวะนั้นว่าง ว่างก็คือ “ไม่มี” นั้นเอง)

เช่น พระพุทธเจ้าทรงเดินจงกรมอยู่ ในโรงกระเดื่องทวารทั้ง ๔ เปิดรับวิถีครบทุกทวาร แต่พระองค์ทรงสามารถกำหนดจิตของท่านเอง ให้รับรู้ในกรอบขอบเขตเท่าที่พระองค์ประสงค์ ในขณะลีบตาทรงดำเนินไปมาอยู่ ในโรงกระเดื่องนั้น ผ้าผ่าอยู่ “ไม่ใกล้” “ไม่ไกล” จากที่พระองค์ทรงจงกรมอยู่ แท้ๆ ผ่าเรցขนาด คนตาย ๒ คน วัวตาย ๔ ตัว ท่านยัง “ไม่” ได้ยินเสียงผ้าผ่านันเลย ท่านกำหนด “มี” หรือ “ไม่มี” ได้ปานนั้น

๑๐๙) จะ “รับ” หรือ “ไม่รับ” จากทวารได้ก็กำหนดได้

ประลิทธิภาพของ “มาน” หรือ “สามาธิ” จะกำหนดให้ “รับ” หรือ “ไม่รับ” ให้ “เป็น” หรือ “ไม่เป็น” ให้ “มี” หรือ “ไม่มี” ให้ “เกิด” หรือ “ไม่เกิด” ได้ตามความสามารถของแต่ละท่าน

ประลิทธิภาพของ “มาน” หลับตาเข้า gwang คืนนั้น ก็จะเก่งแต่ในขณะหลับตา จะ “ไม่เก่ง” ในขณะลีบตา เพราะ “ไม่” ได้ฝึกปฏิบัติ “มาน” ในแบบลีบตา ข้อจำกัดจึงอยู่ ในที่เดบ

ดังนั้น “สัมผัส”ทางทวาร ๔ แล้วจะสามารถทำ “จิตตน เอง”ให้ไม่รับ-ไม่เกิด-ไม่เป็น-ไม่มี “กิเลส”ได้ ลำเร็จของผู้ปฏิบัติแบบหลัปทานนั้น จึงทำได้ยาก หรือทำไม่ได้ เพราะไม่ได้ฝึกจากของจริง ที่สำคัญไม่ได้ “กำจัดเหตุลัพป์ไปจากจิต”

ไม่ได้คึกข่าสวาวะต่างๆ อันคนปกติพึงมีตาหูจมูกลิ้น กายใจรับกราบทะล้วดได้เรียนรู้ จึงไม่ละเอียดในสภาวะธรรม

แม่กิเลสใน “ภวังค์” (องค์ของภาพภายใน คือ รูปภาพ-อวุปภาพ) ก็รู้ได้เมื่อจะเอียด ไม่ชัด ไม่ครบถ้วน เพราะการรับรู้นั้นไม่มี “จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง” ตามแบบพุทธ มันได้แต่รู้อยู่ในภาพที่ไม่มี “จักษุ” (ตาสัมผัสรูป) ไม่มี “แสงสว่าง” (อาทิตย์) มีแต่เอ่ออยู่ในที่ “ดำมืด” (กிணะ) บรรลุขั้นสูงที่นับกันว่าเป็นพระก็เป็น “พระมหาที่มีความดำมืดเป็นความเจริญ” (สุกภิณฑพระ)

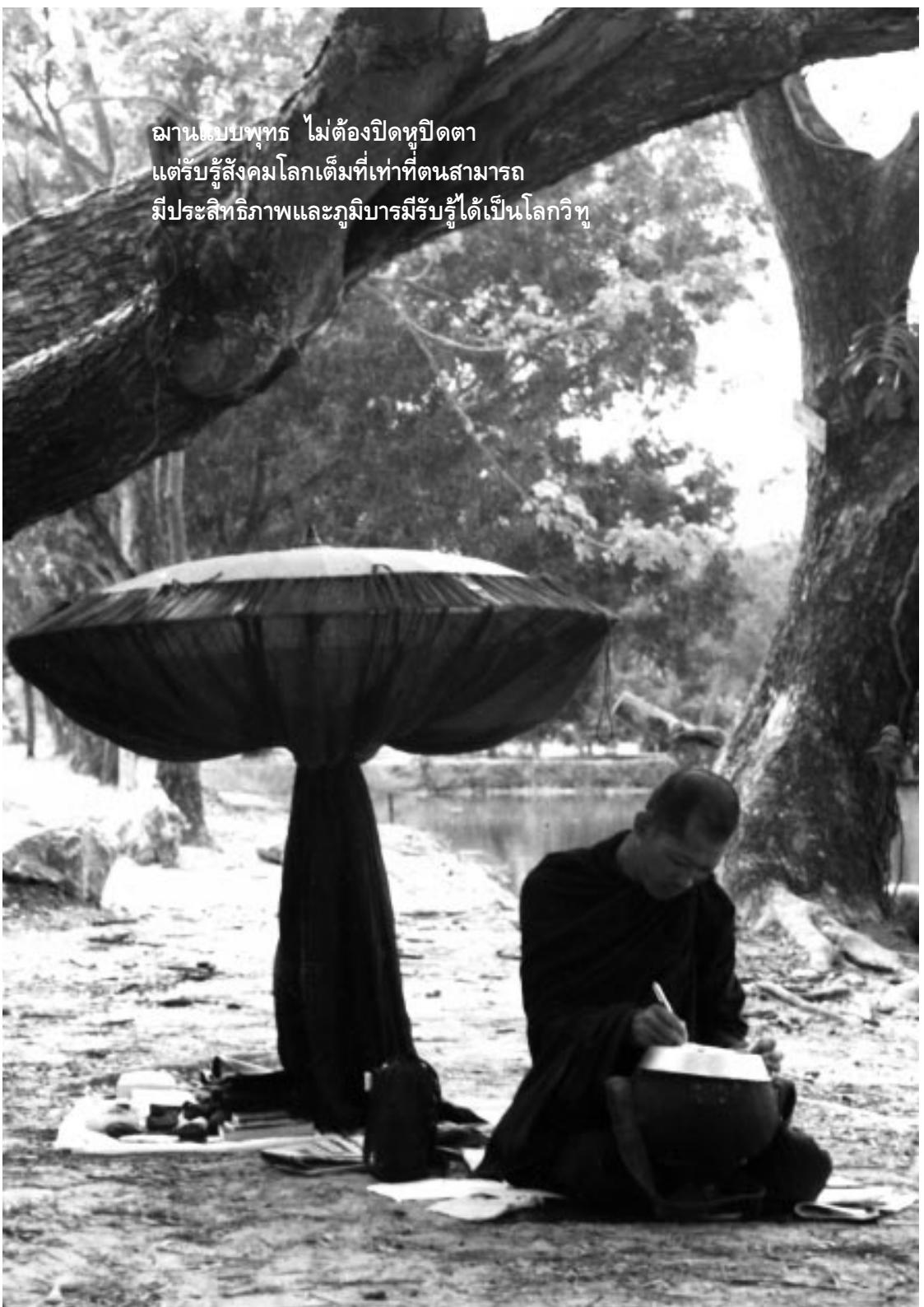
ส่วนที่แปล “สุกภิณฑพระ” กันว่า “พระมหาที่มีลำรัศมี กระจ่างจ้า” นั้นหมายถึงความเป็น “พระมหา” แบบพุทธต่างหาก

ถ้าไม่มี “จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง” ก็เป็นภาพที่ “ดำมืด” (กிணะ) ไม่มี “ความสว่างกระจ่างจ้า” หรอก

โดยเฉพาะที่หมายถึง “พระมหาขั้นที่เข้าสู่ภูมิโนรธ” ก็ มีแต่ “ความดับที่ดำมืด”

ส่วน “โمان” แบบพุทธจะเก่งมากในขณะเฉลึมตา และจะเก่งไปพร้อมกันทั้งกายนอกและกายในตามลำดับ

方案แบบพุทธ ไม่ต้องปิดหูปิดตา
แต่รับรู้สังคมโลกเต็มที่เท่าที่ตนสามารถ
มีประสิทธิภาพและภูมิบารมีรับรู้ได้เป็นโลกริทึ

๑๐๗) ผ่านสมาร์ทแบบพุทธอิสระต่ออำนาจโลกธรรม

ความสามารถของ“มาน”(จิตสงบเพราะได้เผลนิวรณ์ ๔ สัมบูรณ์ แล้ว) หรือของ“สมาร์ท”(ความตั้งมั่นของจิต)ที่อยู่นอก“ภวังค์”(นอกองค์ของภพภัยใน คือไม่ใช้อยู่แต่แค่ในรูปภาพ-อรูปภาพเท่านั้น) ซึ่งสามารถสะกดรักมีการรับหรือไม่รับได้ตามบารมี ในขณะที่ทวารหั้ง ๔ ภายนอกเปิดรับวิถีครบปกติ มีเหตุปัจจัยล้มผัสดับพันธ์อยู่ เป็นปกติสามัญโลกธรรมกระทบยَاวยุอยู่ แต่ก็มีอำนาจจอมใจสระพิเศษที่ไม่เป็นทาสโลกธรรมได้ โดยจำกัดให้รับหรือไม่รับให้“เป็นหรือไม่เป็น” ให้“มีหรือไม่มี” ให้“เกิดหรือไม่เกิด”ได้ตามความสามารถของแต่ละท่านเฉพาะขอบเขตที่ตนเห็น ควรเท่านั้นเท่านี้ ได้อย่างวิเศษเกินสามัญมนุษย์ทั่วไป

ซึ่ง“การรับ-การเป็น-การมี-การเกิด”ก็ทำอย่างคน เครื่องจดหมาย

และการรับ-การเป็น-การมี-การเกิดนั้น ก็“รับ-เป็น-มี-เกิด”เฉพาะแต่ภายนอก คือ สักแต่ว่า“รับ-เป็น-มี-เกิด” โดยที่ภายใน“จิตไม่มีโลเกียร์ส” หรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์-ไม่ยินดี ไม่ยินร้ายกับโลกธรรม”นั้นเลย

นี่คือ กำหนดให้“รับหรือไม่รับ”จากทวารที่ตนก็เปิดรับรู้-รับเป็น-รับมี-รับกระทำการหมายความว่า(ก้มนิยะ, ก้มมัญญา) ทั้งๆที่ทวนนั้นๆก็เปิดอยู่ทำงานเต็มสภาพปกติ

โดยไม่ต้องบิดหูปิดตา รับรู้สังคมโลกเต็มที่เท่าที่ตนสามารถมีประสิทธิภาพและภูมิบารมีรับรู้ได้เป็นโลกวิทู ไม่

ต้องคิดหลวงเลี่ยง เม้มแต่กระทบสิ่งร้ายก็ไม่เกิดผลร้ายกับใคร
ซึ่งก็ตามบำรุงให้แห่งภูมิอาริยธรรมของแต่ละบุคคล

๑๐๔) ภาระการเกิด “มานและสามาธิ”แบบพุทธสุดวิเศษ

เพราะหลักหรือทฤษฎีปฏิบัติที่สัมมาทิฏฐิแบบพุทธนั้น ในขณะปฏิบัติก็คือ ทำการจำจัด “กิเลสนิวรณ์” เป้าหมาย ลำดับ การจำจัด “กิเลสนิวรณ์” นี้แหลกคือ การทำ “มาน”อย่าง ลีเมตราฐานจักสิ่งที่มันทำให้เราเกิดกิเลส แล้วก็จำจัดกิเลสนั้นๆ ไปตามลำดับได้ตามจริง ซึ่งมันจะเจริญไปตามลำดับ

โดยมี “ศีล” เป็นเครื่องกำหนดชั้นกำหนดชั้นตอนตาม ฐานานุญาณของแต่ละบุคคล โดยมีความเป็น “มาน ๑-๒-๓-๔” ในการจำจัดกิเลสนั้นๆ เป็นความเจริญของ “อธิจิตลิกขา - อธิปัญญาลิกขา” แต่ละระดับ ใน “อธิศีลลิกขา” ของแต่ละคน

ในขณะเดียวกันคุณสมบัติของ “มาน” ต่างๆ ก็ “ตกผลึกใส่จิตวิญญาณ” ไปพร้อมๆ กันด้วย ตามผลที่ได้ พนวกเพิ่ม ผนึกแน่น มากขึ้นๆ ใน “จิตวิญญาณ” ก็สะสม เป็น “ความตั้งมั่นของจิตที่มีคุณสมบัตินั้นๆ” ไปตามลำดับ

เป็น “สามาธิ”แบบพุทธ ที่มีชื่อเฉพาะว่า “สัมมาสามาธิ” อันเป็น “สามาธิ” ที่เกิดได้ ด้วยวิธีปฏิบัติ คือ “มรรค ๗ องค์” ใน “มรรค อันมี ๘ องค์” นั้นแหลก ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๙๑

ไม่ใช่วิธีปฏิบัติ “มานหรือสามาธิ” ที่หลับตาเข้าไปใน

ภัังค์ ดังที่รู้ๆ และทำกันอยู่ เพราะหลายที่ไป
แต่เป็น “สัมมาสมาร्थ” ที่เกิดจาก “มาน” อันเป็น “จرณะ
ที่ ๑๒-๑๕” ใน “จรณะ ๑๕ วิชชา ๔” ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นผู้ตรัสรู้ “วิชชา จรณะ สัมปันโน” นี้โดยพระองค์เอง

๑๐๕) “มาน” เกิดจากการปฏิบัติจรณะ ๑๕ วิชชา ๔

“มาน” ที่ว่านี้ จึงไม่ใช่ “มาน” สามัญที่ เพราะหลายอยู่ใน
โลกที่ว่าไป แต่เป็น “มาน” ที่เกิดตาม “จรณะ ๑๕” มี “วิชชา ๔”
กำกับไปด้วยตลอด ซึ่งเป็น “มานและสมาร्थ” เฉพาะของพุทธ
“มาน”แบบพุทธซึ่งเกิดจาก “ศีล” อันเป็นข้อ ๑ ของ
จรณะ ๑๕ กำหนดความหมายสมของตนฯตามฐานานุฐาน
แต่ละบุคคลที่จะสามารถปฏิบัติ ซึ่งจะพัฒนาตนไปตามลำดับ

แล้วปฏิบัติตามจรณะ ๑๕ ข้อ ๒-๓-๔ ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสชัดอยู่โหนโห่าว่าเป็น “ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด การปฏิบัติที่
ไม่ผิด” (อปัณณกปฏิปทา) ของศาสนาพุทธ มีอยู่ ๓ ข้อ ได้แก่

- ๑) การสำรวมอินทรีย์ (อินทรียลั่ง华尔)
- ๒) การรู้จักยับยั้งกำหนดจิตในเรื่องอาหารการกิน
(โภชเนมัตตัญญาตา)
- ๓) พากเพียรดีกษาประกอบความตื่น (ชาคริยานุโยคะ)
สามข้อนี้เหละ ที่อาتمมาได้จะให้ท่านหังคลายพึง
สังเกตและสำคัญมั่นหมายให้ดีให้ชัดๆว่า ๓ ข้อนี้เป็น
ข้อปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “นี่เหละคือการปฏิบัติ

หรือข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ในการปฏิบัติธรรมแบบพุทธ”

ก็หมายความว่า ถ้าได้ครับปฏิบัติไม่อยู่ใน ๓ ข้อนี้เหละ
ที่เป็นการปฏิบัติที่ผิดไปจากศาสตร์พุทธ

ซึ่งถ้าเข้าใจถึง “ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิดแบบพุทธ” (อปัณณก
ปฏิบatha) นี่แล้วจะ.. “อ่อ!” เลยว่า พุทธเป็นเช่นนี้เองหรือหรือ?

๑๐๖) “ภาน” หรือ “สามาริ” ออกนอกพุทธเป็นอย่างไร

จะรู้ว่า ตนได้หลงผิด “ข้อปฏิบัติ” (ปฏิบatha) ที่ “ผิดวิธีพุทธ
แท้” มัวพากัน “ปฏิบัติผิดแบบพุทธ” (ปัณณก) มาเสียตั้งนาน
มิน่า! กิเลสไม่ลดกันเลย แม่หลงผิด นึกว่าลดกิเลส
ได้จริง แต่ที่แท้ยังเพิ่มเสียอีก

เช่น เมื่อไม่สัมมาทิปฏิรูป ก็เข้าใจว่า “วิธีปฏิบัติสามาริแบบ
พุทธ” คือ หลับตาเข้า gwang ไปปฏิบัติ “อยู่ในgap ข้างใน” โดยทิ้ง
“ผัสสะ” อันต้องมี “gap ภายนอก” จึง “รู้เจ้งgap-ชาติ” ไม่กระจàng
ไปตามลำดับ จากหยาบ-กลาง-ละเอียด ตรงตามแบบพุทธ

จึงได้ “มิจฉาผล” คือ นอกจาจจะไม่ได้กำจัดกิเลส
“กามตัณหา” ที่ต้อง “เนกขัมมะ” อันเป็นขันหยาบ เปื้องต้น
อย่างจริงจัง อย่างล้มมาทิปฏิรูปเต็มสภาพ ไปตามลำดับ ต้น-
กลาง-ปลาย ชัดๆอยู่แล้ว

กลับยิ่งเพิ่ม “กາມตັນຫາ” ใส่ตนโดยไม่รู้เท่าทันซ้ำเข้าไป
เสียอีก จึงแ่มหลงติด “รูปgap-อรูปgap” ที่อยู่ในรูปภาน-
อรูปภานที่ไม่ใช่พุทธ (แล้วหลงผิดว่าเป็นแบบพุทธ)” เข้าไปอีก

เพราะไม่เกิด “อธิปัญญา” จากการปฏิบัติที่ลัมมาทิภูมิ گ เลยไปได้แต่ความรู้ความฉลาดที่เกิด “ใน gwang” เท่านั้น

ซึ่งเป็น “ความรู้” ที่เป็น “ปัญญาแบบลึกลับ” แบบที่มัน ผุดมันโผล่ เว็บขึ้นมา รู้เอง เป็นต้น จึงเป็นความรู้ไม่ครอบเหตุ ปัจจัยที่สังขารกัน - ที่สังเคราะห์กันอย่างมีรูป มีนาม เป็นเหตุ เป็นปัจจัยปรุ่งแต่งกันให้เห็นทั้งรูปปูรุป ทั้งนามรูป ทั้งอรูป อันไม่มีหลักฐานที่เป็นเหตุ เป็นปัจจัยที่นำมายืนยัน นำมาพิสูจน์ได้อย่างชัดเจน แม่เมจังตามแบบพุทธที่ถูกต้อง

๑๐๗) อย่างไร..ที่ว่าตรงตาม “วิธีปฏิบัติ” แบบพุทธแท้

ผู้ที่ศึกษาอย่าง “ลัมมาทิภูมิ” ได้แล้ว ก็จะเข้าใจขึ้นได้ จริงอย่างครอบคลุมตามที่มี “รูป” กับ “นาม” เป็นเหตุปัจจัยต่างๆ อย่างน้อย ก็ของ “รูป ๒๙” และ “นาม อันได้แก่” เจตสิก ๕๒ จิต ๘๙ หรือ ๑๗๑ ในขันธ์ทั้งหลายเท่าที่ท่านได้รวม ตัวอย่างมาให้เราได้ศึกษา ในความเป็น “รูป-นาม” ของคนที่ สัมพันธ์กันอยู่อย่างลึกล้ำ อันจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วยตนเองกันจริงๆ ไม่ต้องเชื่อผู้อื่นได้เลย

เพราะจะรู้ได้อย่างมีองค์ประกอบของเหตุปัจจัยครบ ความรู้ จึง “ปัจจัตตั้ง เวทิตพโพ วิญญาณ” รู้ได้ด้วยตนเอง เช่น ปฏิบัติ “ผ่าน” ก็ได้ ปฏิบัติ “สมาริ” ก็ได้ ตรงตาม “อปัตเนกปฏิปทา” ซึ่งบอกโถึงๆ อุปว่า “วิธีปฏิบัติ ๓ ข้อ” นี้ คือ การปฏิบัติที่ “ไม่ผิด” “ไม่ผิด “วิธีปฏิบัติแบบพุทธ” นั้นเอง

หรือได้ปฏิบัติ “มานหรือสามาธิ”แบบลีมตา ที่ตรงตาม “จրนะ ๑๕ วิชชา ๔”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ หรือไม่?

เป็นไปตาม “สัมมารมรค อันเมืองค์ ๔” เป็นต้น หรือไม่?

ตรงตามพระอนุสาวนีหั้งหลายนั้นแหละ ไม่ว่าในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร ล้วนบอกวิธีปฏิบัติมาน-สามาธิ แบบพุทธ ไม่ว่าใน “มหาจัตたりสกสูตร” (พตปญ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ -๒๘๑) เป็นต้น และตามพระอนุสาวนีอื่นๆอีกมาก

หรือใน “จրนะ ๑๕ วิชชา ๔” นี้เอง ที่เรากำลังพูดถึงอยู่ จึงจะได้ “มาน” ได้ “สามาธิ” ที่ไม่ออกอาการขอบเขตพุทธ

(๑๔) “มานหรือสามาธิ” ที่ยังเข้าใจผิดไปจากแบบพุทธ

อาจจะมีผู้แย้งว่า แม้ผู้ที่ปฏิบัติหลับตาทำสามาธินั้นจะหลับตาทำก็จริง แต่ “วิธีปฏิบัติ ๓ ข้อ” นั้น เขาก็ปฏิบัติอยู่ เหมือนกันนะ!

ก็ขอให้ตรวจตนให้ละเอียดແன່ຈາງingga เห็นว่า ที่ท่านปฏิบัติอยู่เห็นนั้น ท่านปฏิบัติแบบ “ลีมตา” อย่างเป็นเอก เป็นหลัก เป็นเนื้อแท้ในการปฏิบัติธรรมประจำชีวิตอยู่ หรือท่านปฏิบัติ “หลับตา” เป็นเอก เป็นหลัก เป็นเนื้อแท้จริงจัง อย่างไหนมากกว่ากันแน่

หรือจะตรวจแค่ “ความพอใจเชื่อถือลึกๆ ของตนดู” ก็ได้ จริงๆ นั้นเรายังเชื่อว่า นำหนักของความเชื่อถือลึกๆ ของเรา เรา มีนำหนักของความเชื่อว่า เรา มีนำหนัก่อนไปข้าง “หลับตา”

ว่าเป็นเอกสารจริงๆ หรืออ่อนไปข้าง“ลีมตา”กันแน่?

ตรวจดีๆ เม่นๆ ตรงๆ ชัดๆ อย่าตรวจลวกๆ เล่นๆ
ยิ่งนัยสำคัญที่ผู้ปฏิบัติต้องมีให้ได้ก่อน ถ้าไม่ได้
คุณจะอุตสาหกรรมประภูมิบัติให้ตายอีก กี่ชาติคุณก็ไม่บรรลุ
ธรรมพระพุทธเจ้า

นัยสำคัญนั้นคือ คุณมี“ความรู้”เบื้องต้นที่เรียกว่า
“ทักษิณ”นี้เอง ในวิธีปฏิบัติ ที่เราがらงพูดกันง่ายๆ ตอนนี้ว่า
ปฏิบัติแบบ“ลีมตา”นี้แหล่ะ ชัดเจนแล้วเจ้มเจืองแล้วหรือ?

ว่า เป็น“สัมมาทักษิณ”ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
เป็นความรู้ความเข้าใจ“สัมมาทักษิณ”แน่แท้หรือเปล่า?
และยิ่งการปฏิบัติล่ะ เป็น“สัมมาปฏิบัติ”ถูกตรงไหม?
ได้ปฏิบัติ“ลีมตา”เป็นหลักสำคัญจริงๆ จังๆ อายุร้อยร้อย
เห็นอยู่เป็นปัจจุบันนั้นเลย(งานโต บัสโซโต วิหารตี)ในมารคในผลของ
การปฏิบัติ ตรงตามพระวจนะที่“สัมมาทักษิณ”หรือไม่?

หรือจริงๆ นั้น ตนยัง“เชื่อ”ลึกๆ อายุร้อย หลับตาทำสามารถ
นี้แหล่ะคือ“สามาธิ”ที่ถูกต้องจะพารลูธรรมแบบ“พุทธ”

โดยที่ใจจริงก็ยังเข้าใจได้แค่ว่า สามานักดี สามานิกดี
ต้องอย่างนี้เท่านั้น คือ ต้องปฏิบัติ“หลับตาเข้าไปสู่วังค์”
นี้แหล่ะ จึงจะเป็น“สามาธิ”ที่พารลูธรรม ถึงนิพพานได้

ส่วนปฏิบัติ“ลีมตา”โดยมี“ผัสสะ”อยู่ทุกทวารนั้นไม่ใช่
“สามาธิ”ไม่ใช่“สามาธิ”ที่จดอยู่ในการปฏิบัติธรรมเป็นนิพพาน
โดยเข้าใจว่า“สามาธิ”ในการปฏิบัติธรรมนั้น ต้อง“หลับ

ตา”เข้าไปปฏิบัติใน“ภวังค์”เท่านั้น(meditation) จึงจะเรียกว่า “สมาธิในการปฏิบัติธรรม” ที่จะบรรลุธรรมขึ้นนิพพานได้

๑๐๙) “มานหรือสมาธิ”ผู้รู้ไม่จริงก็จะอวด“อุตริ”จริง
นี่คือ ความเข้าใจผิดอยู่โดยมาก ในปัจจุบันนี้ทั่วไป
แม้ในวงการศناسนาพุทธของชาวไทย

การอธิบาย“ความเป็น“มาน” ก็คือ“สมาธิ” ก็คือ หรืออื่นๆ ที่เป็นคุณวิเศษขึ้น“อุตติริม芻สธรรม” แม้แต่“ความสงบ” (ลันตา) ก็ตามที่เป็นแบบโลกุตระ ซึ่งเป็นธรรมะของพระบรม ศาสนาแห่งๆ ผิดไป เพียงไป หากอธิบายผิดไปจากลักษณะ ของพระพุทธเจ้า การอธิบาย“ผิด”นั้น ในภาษาไทยเรียกว่า “อุตริ” และไม่ใช่แค่อธิบายผิดพูดผิดสอนผิดเท่านั้น ยิ่ง แคมพาปฏิบัติผิดไปด้วย ก็ยิ่งเป็น“อุด-ตะ-หริ”(อุตริ)แท้จริง

“อุตริ”(อุด-ตะ-หริ)ในภาษาไทย หมายความว่า ออก นอกลุ่มนกทางของพุทธ นอกรีต นอกคอก ซึ่งเป็น ความเข้าใจผิดไปจาก“ธรรมะที่เป็นคุณวิเศษ”ที่ภาษาบาลีว่า “อุตติริม芻สธรรม” ของพระบรมศาสนาแห่งพุทธศาสนา

“อุตติริ”(บาลี อ่าน..อุด-ตะ-ริ)แปลว่า เหนือขึ้นไป, เหนือไป กว่า�ั้น, เหนือยิ่ง, กว่า�ั้น, ข้างบน, ส่วนบน, ยอดเยี่ยม, ยิ่งยอด “มนุสธรรม” ก็คือ ธรรมะของมนุษย์

อุตติริม芻สธรรม จึงแปลได้ความว่า ธรรมะอัน ยิ่งวดเหนือขึ้นไปกว่ามนุษย์ปุถุชนสามัญทั่วไป

ไทยเอาคำ “อุตตริ” (อุต-ตะ-ริ) มาใช้ช่ว่า “อุตริ” (อุต-ตะ-หริ) ซึ่งหมายถึง ใครที่ผิดไปจาก “คุณวิเศษอันเป็นพุทธธรรม” คนนั้นคือคน “อุตริ” คือ คนทำผิดจากธรรมะที่เป็น “คุณวิเศษ” อันเป็น “ธรรมะของพุทธศาสนา

ศาสนพุทธเลื่อมไป เพราะการอธิบายถ่ายทอดกันผิดๆ สืบสายลู่ความผิดเพี้ยนมาเรื่อยๆ จนกระทั้งทุกวันนี้ แทนจะพูด “อุตตริมนุสธรรม” แท้ๆ ของพระพุทธเจ้ากันไม่ได้แล้ว จะไม่ฟัง จะไม่เชื่อ จะเห็นว่ามันไม่เข้าท่า ปานนั้นเลย

๑๑๐) “คนหรือมนุษย์” ไม่น่าเกิดมาเสีย “ชาติ” สูญเปล่า

ซึ่ง “คุณวิเศษ” ที่เป็น “อุตตริมนุสธรรม” นี้ ได้ครึ่งตาม เมื่อเกิดมาได้ร่างเป็นมนุษย์ ในชาตินี้ทุกคน พึงได้พึงมีกันอย่างยิ่ง ไม่น่าจะให้เลี่ยชาติเกิด ไม่ เช่นนั้นมันเป็น “ชีวิต” ที่ “โมฆะ” .. ชีวิตสูญเปล่า น่าเสียดาย “ชาติคน” ที่ได้มาทั้งที่

กว่าจะได้เกิดมาเป็น “คน” สัก “ชาติ” หนึ่นน้อย่าเข้าใจ ตื่นๆ ว่า คุณจะเป็นกันง่ายๆ นาน กว่าจะได้ร่างเกิดมาเป็น “คน” ในวัฏสงสารแต่ละ “ชาติ” นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ยกแسنยก นานแเสนนาน ซึ่งประมาณเวลาไม่ได้เลย

พระประดา “สัตว์” ทั้งหลายในวัฏสงสารที่เวียนตาย เวียนเกิดขึ้นมาในแต่ละ “ชาติ” เป็นสัตว์นรก-สัตว์เดรัจชาน “สัตว์” แต่ละตนแต่ละตัว ไม่ละเว้นทั้งสัตว์ต่างๆ ทั้งคนทุกคน ที่ส่วนมากไม่รู้ได้ย่าๆ หรือกว่า ชาตินี้ได้เกิดมาเป็น

“คน”แล้ว “ไม่รู้สัจธรรม”(อวิชชา) ไม่คึกขาสัจธรรมกันจริงๆ
แม้ “ชาตินี้จะได้เกิดมาเป็น “คน” ใช่ว่า ในชาติต่อไปจะ
ได้เกิดเป็น “คน” อีกได้ง่ายๆ ส่วนมากนั้นต้องวนเวียนไปสู่
“อบายภพ” ต้องไปใช้หนี้บ้าป เป็นสัตว์人格บ้าง เป็นปรต
บ้าง เป็นเดรจหวานบ้าง เป็น人格อีกหลากหลายนับไม่ถ้วน
อีกนับชาติไม่ถ้วน กว่าจะใช้หนี้บ้าปตามวิบากครบ ถึงขั้นจะ[†]
ได้เกิดมาเป็น “คน” กับเข้าอีกลักษณะ “ชาติ” หนึ่ง

จึงไม่น่าเสีย “ชาติ” เลยที่ได้เกิดมาเป็น “คน” ทั้งที่

๑๑๑) “ชีวิตในรัก” มีมากและนานกว่า “ชีวิตในคน”

人格มีมากนับไม่ถ้วน และแต่ละคนจะต้องตก人格ไม่
ใช้人格เดียวเลย เมื่อตายไปจากความเป็น “คน” กว่าจะ
วนมาได้ร่างเกิดเป็นคนอีกทีนั้น ต้องตก人格ต่างๆ มากหลาย
และตกกันนานๆ อีกด้วย กว่าจะใช้หนี้บ้าป วนมาเกิดเป็นคน
 เพราะใน “ภพอบาย-ภพนรก” นั้นมันนานในตัวมันเอง
ด้วย อีกทั้งบ้าปภัยของปุถุชนที่อวิชชาไม่รู้จักสัจธรรมว่า
ตนจะสมกิเลส ก่อบาปไปมากกว่ามากในแต่ละชาติอีกด้วย
พยายามไตร่ตรองตามที่จะอธิบายสู่ฟังต่อไปนี้ดีๆ

๑๑๒) คนกลัว “ผิด-ทุจริต” มากกว่า กลัว “กิเลส”

แห่งอน “ความผิด” ก็ต้องกลัว

“ความทุจริต” ก็ต้องกลัว สำหรับคนดีมีสำนึกรักสามัคคى

แต่ “กิเลส” นั้น ควรกล่าวยิ่งกว่าอีกร้อยเท่าพันที่ กระนั้น คนเกียร์ “อวิชชา” กันจริงๆ ยังบุคคลมีสูงมาก การไม่รู้จักกิเลส แล้วจะสมกิเลสใส่ตนด้วย “อวิชชา” นั้น เป็นการสะสมบาป ตาม “อวิชชา” (ความไม่รู้) ที่ตนมีผู้ “อวิชชา” ไม่รู้จริงๆ ไม่เข้าใจในความเป็นกิเลสอนัน เป็น “เหตุ” แห่งกรรมจริงๆ จึงสร้าง “กิเลส” ใส่ตนอยู่ เมื่อยุดหย่อน นั้นแหลกคือ การสะสมบาปกันทั้งนั้น เพราะเหตุแห่ง “บาป” คือ “กิเลส” นี้เอง แต่คน “ปุณณ” แท้ก็ “หลง” กิเลสจริงๆ ผู้กลัว “กิเลส” แล้ว ยังเรียนรู้ “กิเลส” ไม่ได้่ายาเลย เมื่อรู้ตัวกิเลส ก็กำจัดมันยากยิ่ง อีกด้วย ถ้าไม่รู้วิธีที่ถูกต้อง “ความผิด” ก็ตาม “การทุจริต” ใดๆ ก็ตาม น่ากลัวทั้งนั้น แต่ “กิเลส” นั้นน่ากลัวกว่า มากกว่ามากยิ่งนัก ด้วยประการจะนี้เอง จึงชื่อว่า “ปุณณ” หรือคน “ปุณ” คือ คนที่มาก-หนา-โต-ใหญ่-อ้วน ไปด้วยกิเลสอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากหลง “สุข” จึงสร้าง “คุก” ในความเป็น “สัตว์” คนจึง “ขัง” ตนเองแท้ๆ ด้วย “อวิชชา” ของตนเองจริงๆ บุญ แปลว่า มาก-หนา-โต-ใหญ่-อ้วน มีเชื่อมโยง เลย กิเลสที่ตนไม่รู้จริงๆ นั้นแหลกคือที่ตนทำให้ตนให้มาก-หนา-โต-ใหญ่-อ้วน อย่าง “ไม่รู้” (อวิชชา) แท้ๆ จริงๆ

๑๑) คนหลง “สุข” จึงสร้าง “คุก” ไว้ “ขัง” ตนเอง คนสร้าง “สุข” โลภี ให้ตนนั้น คือ การบำเพ็ญกิเลสที่

tanlova-korch-thong เพราะเมื่อได้ “สมใจที่ตนโลวา-ตนกรorch-ตนหง” ที่ได ตนก็ชื่นชอบ พ่อใจ สุขใจ กิเลสมันก็อวนขึ้น -ใหญ่ขึ้น-โตขึ้น-ใหญ่ขึ้น-มากขึ้น-หนาขึ้น

เพราะกิเลสมันได้อาหาร มันก็เจริญ “หนาขึ้นๆๆ”
เห็นความจริงนี้ได้ไหม?

แม่ไม่ “สมโลวา-สมกรorch-สมหง” ก็ยังไม่รู้หรอกว่าตน
ยิ่งเพิ่มความอยากได้มากขึ้นอีก หรือยังยึด “โลวา-กรorch-หง”
นั้นไว้ในใจอยู่ บางทีนั้นมุ่งมั่นด้วยความพยายามที่จะให้
สมโลวา กรorchด้วยซ้ำ ยิ่ง “หง” ในสิ่งใดมากแล้วยิ่งหนักใหญ่

แม่ไม่ “หง” มันก็ถือว่า ก็ไม่รู้หรอกว่าตนยัง “ยึดอยู่” ใน
ใจ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า “อุปทาน” เพราะไม่รู้ “อาการ
-ลิงคะ-นิมิต-อุเทค” ของกิเลสเหล่านั้น ซึ่งมันเป็นนามธรรม

เห็นไหมว่า คนผู้อวิชชาสร้างกิเลสใส่ตนหั้นขึ้นหั้นล่อง
因为“อวิชชา”แท้ๆ ไม่ว่าคุณจะสุขหรือทุกข์ คุณไม่รู้ว่า
“คุณจะทำใจในใจ”อย่างไร เพราะไม่รู้ “การทำใจในใจที่ต้องแท้”
(โดยนิสเมณลิการ) แล้วจะพันธนารกไปได้ยังๆหรือ?

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนมากมาย ว่า ผู้ได้เกิดมา
เป็นคนนั้น ตายไปจาก “ชาติ” ที่เป็นคนนี้แล้ว จะได้กลับมา
เกิดเป็น “คน” อีกนั้นยากมาก น้อยกว่าห้อยนัก

พระองค์อุปมาว่า เท่ากับเราనිව්‍යිමල් පුත්‍රීන්දින
จำนวน “ดินที่ติดเต็ป” ขึ้นมาเนี่ยเท่านั้น คือจำนวนคนที่จะได
ขึ้นสวรรค์ นอกนั้นตกนรกทั้งสิ้น ซึ่งมีจำนวนเท่ากับแผ่น

ปัญพิทักษ์หมวด ชั้ดใหม?

นี่ไม่ใช่คำประยุบเทียบที่เกินจริง ถ้าคุณเข้าใจสัจธรรม

๑๑๔) “มานหรือสมาชิก”แบบพุทธเป็น“คุณวิเศษ”แท้

ดังนั้นจึงสำคัญมากที่จะต้องรู้จัก“กิเลส”และกำจัดมัน ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“ความจริง”ในการรู้จักกิเลสและวิธี กำจัดกิเลสอย่างวิเศษจริง กิเลสจึงหมดจากจิตใจได้จริง

เพราะ“มาน”ก็คือ“สมาชิก”ก็คือ เมมเบอร์“สันติหรือปัสสัทชิ (ความสงบ) ก็คือ เป็นต้น อันเป็น“พุทธธรรม”ที่“สัมมาทิภูจิ”จริง เป็นอาริยะ เป็นหลักตราระของพุทธศาสนานั้น มันไม่ใช่แบบที่มี กันอยู่ทั่วไป ที่เรียกว่ารู้และปฏิบัติกันแพร่หลายอยู่ในสังคม โลกสามัญ โดยเฉพาะในชาวพุทธไทยปัจจุบันนี้

เพราะมันมีนัยสำคัญยิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “คัมภีรา(ลึกซึ้ง)-ทุททสา(เห็นได้ยาก)-ทรุณโพรา(รู้ตามได้ยาก)-สันตา (สงบที่พิเศษลึกล้ำ)-ปนีตา(ประณีต,ดี,ยิ่ง,เลิศ)-อตักกาวรจรา(จะคาด คบเนื่องไม่ได้)-นิปุณนา(ละเอียดลอออย่างชำนาญ,สำเร็จ,เข้าขั้นนิพพาน)- ปัณฑิตเวทนียา(รู้ได้เฉพาะบัณฑิต)”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖ และข้อ ๓๐-๓๔-๓๘-๔๒-๔๖-๔๗-๔๙-๕๐)

เพราะวันเป็นธรรมพิเศษเฉพาะแบบพุทธอย่างแท้จริง ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในประดา“ธรรมะ”ทั้งหลายของโลก ที่มนุษย์มีความสามารถ

เช่น รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อริยสัจ ๔”เป็นต้น หรือเมมเบอร์

มาน-สามาธิ-นิโรธ-ความสงบ(สมถะ,สันต,ปัสสัทธิ,วิเวก)-ความสุข
(อุปสมสุข,ปรัมสุข) ซึ่งล้วนเป็นเรื่อง“ปรัมตตะ”ที่ พิเศษเฉพาะ
อย่าง“อจินไตร”จริงๆ(อจินไตร = ผู้ไม่มีภูมิคุ้งวิสัยจะรู้ได้ แม้จะเรียน
จะคิดให้หัวแตกก็ไม่มีลิทธิ์รู้แลงถึงความจริงนั้น แต่ผู้มีวิสัยนั้นแล้วรู้ได้)

“ปรัมตตะ”แปลว่า ประโยชน์อย่างยิ่ง,ความจริงอันสูง
สุด, จุดมุ่งหมายอันยอดเยี่ยม ได้แก่ นิพพาน

พระเหตุนี้จึงนับว่าธรรมะของพุทธเป็น“คุณวิเศษ”
ภาษาทางวิชาการ ก็คือ “อุตตริมนุสสรธรรม”

ซึ่ง“ธรรมะ”ของพุทธแท้ๆนี้ แตกต่างจากศาสนาอื่นได้
ทั้งหมดในโลก

๑๑๔) “คุณวิเศษ”ของพุทธ ต่างจากคุณธรรมอื่นๆ

ประเด็นใหญ่ที่พุทธแตกต่างจากศาสนาอื่น ก็คือ

พระศาสนาพุทธมี“โลกุตรธรรม”(supramundane) เป็น
“ธรรมเหนือโลกีย, ธรรมพ้นวิสัยของโลก”(supermundane states)

และพระศาสนาพุทธเป็น“อเทวนิยม”(atheism)

ธรรมะของพุทธจึงต้องยกให้เป็น“อุตตริมนุสสรธรรม”

ที่เปลกันว่า “คุณวิเศษ” วิเศษจริงๆ แต่กราหนึ่งก็ได้
ทุกคนสามารถเข้ามาปฏิบัติพิสูจน์ได้ คือ“สันทิญาลิกา”

ไม่ว่าบุคคลใดสมัยใดก็สามารถบรรลุธรรมผลได้ หากยัง
มีสัมมาทิญาลิกิริ สามารถปฏิบัติแท้ โลกไม่ว่างจากการหันต์ นี่
คือ“อกาลิกิ” พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้อย่างนั้นจริงๆ

ซึ่งเชิญชวนให้มาดูมาลัมผัสของจริงได้ หรือท้าให้มาพิสูจน์ความมีพุทธความเป็นพุทธแบบอาริยะนี้หรือแบบโลกุตระนี้ได้เลย คนทั้งหลายจะมาดูเดี๋ย จงมาเห็นมาลัมผัสความจริงนี้ด้วยตนเองถูก คือความหมายของ“เอหิปัลสิกิ”

และเป็น“โอปนยิกิ” เพราะเป็นธรรม“อันนำไปสู่นิพพาน” “โลกุตรธรรมหรืออาริยธรรม”นี้จึง“เป็นธรรมที่บุคคลควรน้อมเข้ามา ควรโน้มน้อมเข้าไปหา”

เป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีหมดสัมบูรณ์แล้ว เรียกในภาษาวิชาการว่า“สากขัตธรรม”

ที่เรียกว่า“โลกุตระ” ก็เพราะมัน“เป็นคุณที่วิเศษเหนือชั้นของคนสามัญจะเป็นได้จริงๆ” คำกล่าวนี้ ไม่ใช่คำกล่าวให้เลิศเลอเพ้อเจ้อ น่าหมั่นไส้ แต่เป็นคำกล่าวที่รายงานตามความเป็นจริง อันได้มาจากปรากฏการณ์ เป็นเชิงวิชาการ

จึงมีหลักฐานพร้อมยืนยันว่า วิเศษเหนือชั้นคนสามัญ

๑๖) มีอะไรเป็นเครื่องชี้ได้ว่าเป็น“คุณวิเศษ”

“คุณวิเศษ”ในนัยโลกุตรธรรม(ธรรมเหนือโลก)ที่บาลีว่า“อุตตริมนุสธรรม”(ธรรมลามนุชย์เหนือมนุชย์)นั้น ก็เพราะ...

“คุณวิเศษ”หรือ“อุตตริมนุสธรรม”ของพุทธนี้ เป็น“คุณธรรม”ที่มี“คุณค่า”ของ“คุณงามความดี”ที่ปฏิบัติให้เกิดจริงมีจริงในตน จากตัว-กลาง-สูง สะสมเป็น“คุณสมบัติ”

ซึ่งต้องปรากฏ“คุณภาพ”ชนิดที่ยืนยัน“คุณลักษณะ”

ซึ่งปัจง “คุณวุฒิ” ของผู้ทำได้หรือบรรลุพุทธคุณแท้ที่นั่น ว่าพร้อมไปด้วย “คุณประโยชน์” ทั้งแก่ตนทั้งแก่มวลมนุษย์อันบริบูรณ์ ในความเป็นมนุษย์อันลัมบูรณ์ (absolute) อันติมະ (ultimate) แท้

เครื่องซึ่งที่ชี้ว่าเป็น “คุณวิเศษ” อย่างสำคัญ ก็คือ พุทธขั้น “โลกุตระ” นี้สามารถบรรลุผลได้ชนิดที่เป็น “ปรากฏการณ์” (phenomena) ที่พิสูจน์ได้ทั้งทาง “กายภาพ” (physical) และทั้งทาง “จิตภาพ” (psychological) จนที่สุดเป็นผู้หมวดสิ่นกิเลสาสภาวะซึ่งพิสูจน์ได้ตามหลัก “ปรากฏการณ์วิทยา” (phenomenology)

จึงนับเป็น “คุณธรรม” ชนิด “เห็นอ่อนมนุษย์สามัญ”

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถานนั้นท่านแปลความหมาย “อุตติริมนุสธรรม” (ท่านสะกดอย่างนี้) ว่า คุณอย่างยวดยิ่งของมนุษย์ ได้แก่ ธรรมวิเศษมีการสำเร็จงาน สำเร็จมรรคผลเป็นต้น

ตามพจนานุกรมพุทธคำสาร์ของพระพรมคุณนาภารณ์ (ป.อ.ปยุตโต) ท่านให้ความหมายไว้ว่า ธรรมยวดยิ่งของมนุษย์, ธรรมของมนุษย์ผู้ยอดยิ่ง, ธรรมล้ำมนุษย์ ได้แก่ งานวิมากข์ สมบัติ มรรคผล บางทีเรียกให้ง่ายว่า ธรรมวิเศษ บาง คุณวิเศษบาง หรือคุณพิเศษบาง

ธรรมะของพระพุทธเจ้า นี่จะต้องมีคุณสมบัติ ที่มีคุณค่าของคุณงามความดี อันเป็นคุณธรรม ซึ่งต้องปรากฏคุณภาพชนิดที่ยืนยันคุณลักษณะเบ่งบอกคุณวุฒิเข้าข้างหนึ่งผู้มีคุณประโยชน์ ถึงระดับ “โลกุตระ” จึงจะเรียกว่า “คุณวิเศษ”

หรือ“อุตตริมนุสธรรม”หรือ“ธรรมยาดยิ่งของมนุษย์”
ซึ่งแตกต่างจาก“โลกียธรรม”อย่างมีนัยสำคัญมาก
กล่าวคือ “โลกุตรธรรม”นี้จะพิสูจน์ชนิดที่ตนเองเข้าถึง
“นามธรรม”ขั้น“จิต” ขั้น“วิญญาณ” โดยมีปรากฏการณ์ สัมผัส
ภาวะจริง ยืนยันพิสูจน์กันได้โดย หลักๆ ตั้งๆ อย่างมี
“ของจริง”ในปัจจุบันขณะกันที่เดียว(ไม่ใช่จะไปรู้เห็นกันในชาติหน้า)
“โลกุตรธรรม”จึงไม่เรื่องลึกลับ ที่ส่วนสิทธิ์ รู้ได้
มีได้เฉพาะแต่คนเดียวพิเศษสุด หรือมีแต่จินตภาพ
เท่านั้น แต่เป็น“ปรากฏการณ์จริง”(phenomenon)ที่จับต้องได้
เป็นวิทยาศาสตร์ ซึ่งในคราวที่สามารถจวิงก์ตาคนเองเข้ามาเรียน
รู้ปฏิบัติพิสูจน์(สันนิษฐาน) ก็จะบรรลุความจริงนี้ด้วยตนเองรู้แจ้ง
เห็นจริงเองโดยไม่ต้องไปเชื่อใคร(ปลดตั้ง เวทิตัพโพ วิญญาณ)

อ่านตามที่อัตมาจะพยายามสาธารณยต่อไปดูคริด ว่า
จะพอเข้าใจความเป็น“โลกียะ”หรือ“โลกุตุชน” กับความเป็น
“โลกุตระ”หรือ“โลกอารียชน”ได้บ้างไหม

๑๐๗) “โลกุตระ”เป็นอะไร “อเทวนิยม”ล่ะเป็นไหน?

ส่วนอีกนัยหนึ่ง“คุณวิเศษ”หรือ“อุตตริมนุสธรรม”
คือ ความเป็น“เทวนิยม”กับ“อเทวนิยม”นั้นเป็นเรื่องของ
“เทพ”หรือ“เทวดามารพรหม” เป็นเรื่องของจิตหรือวิญญาณ
ที่จะต้องคึกข่าดันคว้าฝึกฝนแล้วผส瓜ะจริงนั้นๆให้ได้
ซึ่ง“สัมผัสของจริง”ที่เป็น“จิต” เป็น“วิญญาณ”กันแท้ๆ

“คุณวิเคราะห์”ขึ้น “อเทวนิยม” นั้น ต้องเข้าถึงหรือบรรลุ ถึงความเป็น “เทวดามารพระหม” กันจริงๆ และตนก็ต้องทำตน ให้จิตวิญญาณของตน เป็น “เทพเจ้า” นั้นให้ได้จริงๆด้วย

“อเทวนิยม” ไม่ได้หมายความว่า การปฏิเสธความเป็น “เทพเจ้า” หรือปฏิเสธความเป็น “เทวดามารพระหม” หรือไม่ใช่ ผู้ปฏิเสธความเป็น “อัตตา” ที่เรียกว่า “นิรัตตา” (อัตตาไม่มี) ไปเลย

แต่เป็นผู้เรียนรู้ความเป็น “อัตตา” (อาทmann) ว่าเป็น “เทวดามารพระหม” อย่างไรและกำจัดความเป็น “เทวดามารพระหม” ในตน อย่างล้มมาทิภูมิ จนสำเร็จความเป็น “อนัตตา” (ความไม่มีตัวตน)

เพราะ “เดรรูจักรูเจ়ে়รু” จริงกระทั้งสามารถ “ไม่มี” หรือ “มี” ความเป็น “เทวดามารพระหม” สำเร็จสูงสุด อย่างผู้รู้จักรูเจ়ে়รু รู้จริงในความเป็น “เทวดามารพระหม” ลัมบูรណ

๑๑๔) นิยามขั้นต้นเรื่อง “เทวนิยม-อเทวนิยม”

ดังนั้นคำว่า เทวนิยม กับ อเทวนิยม นั้น ก็ลองอ่าน ขั้นต้นต่อไปนี้ดูบ้าง ก่อน แล้วค่อยสาซ้ายไปตามลำดับ

เทวนิยม นั้นคือ ผู้ยังนิยมความเป็นเทวดามารพระหม หรือเทพเจ้าอย่างโลภิยอยู่ หรือผู้ยังยึดถือยังมีการประพฤติ ตามทิภูมิคุณปุณฑร์ทั่วไปทั้งหลายอยู่

กล่าวคือ ยังมี “ทิภูมิ” ยังมีความเห็นความเชื่อความมั่น ว่า เทวดามารพระหม ที่เป็น “จิต” หรือ “วิญญาณ” ชนิดมี “รูปร่าง” (สรีระ) มี “ตัวตน” (อัตตา) อยู่ และยังนับถือความศักดิ์สิทธิ์ (holiness)

ที่เป็นอำนาจจิตวิเศษลึกลับ(magic) จึงยังมี“เทพเจ้าผู้คักดีสิทธิ์” (Holy, superior angels, supreme soul) ที่ใช้อธิคือ นับถือกันอยู่ ซึ่งแตกต่างจาก“ผู้ปฏิเสธความเป็นเทวดา”อย่างลึกลับ ที่เป็นพวก“นิรัตน尼ym”หรือลัทธิ“นิรัตตา”อย่างมีนัยสำคัญ ชาวยุโรปนิยม”นี้ยังไม่พ้น“อัตตาวาทุปบาท” ดือยังยึดถือได้แต่เพียง“การกล่าว”(วาทะ)ความเป็นอัตตากันอยู่เท่านั้น ยังไม่สามารถ“สัมผัสดความเป็นอัตตตา”ได้เป็นสัมมาทิภูมิจริง จึงกำจัด“อัตตตา ๓”จนลืนอัตตากันถึงปลายสุดคือ“อาสวะ”ไม่ได้ เพราะมีความเป็น“เทวดาหรือเทพเจ้า”แบบผู้วิเศษอยู่ ยังไม่สามารถพิสูจน์เป็นอุกาลิก เป็นเอทธิปัลลิก ยังไม่รู้ความจริงที่มีความเป็น“กาย”(holistic : องค์รวมหรือองค์ประชุม ทั้งภายนอกภายใน)ของ“เทวดาหรือเทพเจ้า” ยังสัมผัสดความจริงที่มีความเป็น“ใจ”ของ“เทวดาหรือเทพเจ้า”ไม่ได้

ส่วน“อเทวนิยม” นั้นคือ ผู้สัมผัสแต่ละต้องความจริงที่ มีความเป็น“กาย”(holistic : องค์รวมหรือองค์ประชุมทั้งภายนอกภายนอก)ของ“เทวดาหรือเทพเจ้า”ได้จริง ผู้สัมผัสแต่ละต้องความจริงที่มีความเป็น“ใจ”ของ“เทวดาหรือเทพเจ้า”ได้จริง ความจริงที่สัมผัสรู้ได้จริงเช่นนี้คือ “ความเป็นเทวดา หรือเทพอย่างโลกุตระ”ของชาว“อเทวนิยม”

ซึ่งผู้สัมผัสดความจริงได้จริงนี้นับถือหรือมีการประพฤติ อยู่กับความเป็น“เทวดาหรือเทพเจ้า”ในแบบคนอารียชนที่มี ความไม่เหมือนปุถุชน อย่างมีนัยสำคัญ

เป็นผู้มีความเห็นความเชื่อความรู้ว่า เทว淡化พรหม
ที่เป็น “จิต” หรือ “วิญญาณ” ชนิด “ไม่มีรูปร่าง” (อัลรีรัช) และได้
ปฏิบัติอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้นสัมผัสรู้ความเป็น “ตัวตน”
(อัตตา) แล้วกำจัดความเป็น “ตัวตน” (อัตตา) สำเร็จ “ความไม่มี
ตัวตน” (อนัตตา) ชนิดมี “ดวงตา-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”
จึงพ้น “อัตตาวาทุปagan” คือ ไม่ใช่เพียงยึดถือได้แค่
“การกล่าว” (วาทะ) ความเป็นอัต塔กันอยู่เท่านั้น ทว่าสามารถ
“สัมผัสรู้ความเป็นอัตตา” ได้อย่างสัมมาทิฏฐิจริง และยังกำจัด
“อัตตา ๓” จนลินอัตตาถึงปลายสุดคือ “อาสวะ” ได้สัมบูรณ์

พระรู้จักรู้แจ้งเห็นเจริญความเป็น “เทวดาหรือเทพเจ้า”
ที่เป็น “ความวิเศษ” ที่ปฏิบูรณ์ด้วย “คุณวิเศษ” จริง สามารถ
พิสูจน์เป็นอภากลิโก เป็นเอหิปัลสสิโก โดยลัมผัสรู้ความจริงที่มี
ความเป็น “กาย” (holistic : องค์รวมหรือองค์ประชุมทั้งภายนอกภายนใน)
ของ “เทวดาหรือเทพเจ้า” ได้แท้ และสามารถลัมผัสรู้ความจริง
ที่มีความเป็น “ใจ” ของ “เทวดาหรือเทพเจ้า” ได้แท้

อย่างเต็มพร้อมครบสัมบูรณ์ และสูงถึงสุดอันตรีมະจริง

๑๑๙) “คุณประโยชน์” ที่คนทุกคนมุ่งหมายในโลกีย์

ลองสาขายা�ลักษณะเดือน แคร่ประเด็นหนึ่งดูซึ
เช่น การมี “คุณประโยชน์” ทั้งแก่ตนทั้งแก่มวลมนุษย์
คำว่า “ประโยชน์” (อัตตะ) หมายถึง ผลได้ ซึ่งบางทีก
หมายถึง ได้ผล ก็คือ ได้ประโยชน์ เลี้ยงผล ก็เลี้ยงประโยชน์

หมายถึง สิ่งที่สำเร็จตามต้องการ ความเจริญ รายได้ เนื้อหา
หรือหมายถึงเฉพาะ ส่วนดี ผลดี

ยิ่งมีคำประกอบว่า “คุณประโยชน์” ก็ยิ่งชัดความหมาย
 เพราะมีคำว่า “คุณ” ซึ่งหมายถึง ความดี กำกับเข้าไป
 อีก จึงชัดเจนว่า ต้องหมายถึง ผลดี ถ่ายเดียว

ดังนั้น คุณประโยชน์ ในที่นี้ก็หมายถึง ผลดี ส่วนดี ที่
 มุ่งเน้นทุกคนเกิดมาเป็นชีวิตควรได้อย่างยิ่งตามนัยคำสอนพุทธ
 พะพุทธเจ้าตรัสถึง“ประโยชน์”ไว้หลายหมวด เช่น
 “ประโยชน์๓ อย่าง”(อัตถะ ๓)หมวดหนึ่ง ได้แก่

(1) ทิฏฐิธรรมมิกัตถะ (2) สัมประยิกตถะ (3) ปรัมตถะ^๑
 ถ้าเป็นขั้น “โลภียะ” ก็อธิบายกันว่า ทิฏฐิธรรมมิกัตถะ นั้น
 หมายถึง ประโยชน์ปัจจุบัน หรือ ประโยชน์ในโลกนี้ภายนอก
 ซึ่งถ้า ๑. ถึงพร้อมด้วยความชัยชนะ(อุปฐานสัมปทา)

๒. ถึงพร้อมด้วยการรักษาผลที่ได้(อารักษสัมปทา)

๓. การควบมิตรที่ดี(กัลยาณมิตรตา)

๔. เลี้ยงชีพอย่างพอดีพอเหมาะสม(สมชีวิตา)

ก็จะได้ “ประโยชน์” ในปัจจุบัน ในชีวิตที่เป็นๆอยู่นี้
 “ประโยชน์” ที่เรียกว่า “กามสุข” ก็หมายเอ้า ลาภ, ยศ,
 สรรเสริญ, โลภียสุข จะสุขเมื่อได้ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียวัตถุ
 เมื่อมันล้มผัสดอยู่ทางภายนอก “ใจ” เราก็เกิด “อาการกามสุข”
(กามสุขลักษณะ) ขึ้นในใจ โดยภาวะล้มผัสด้วยมี “ล้มผัสด” อยู่หน้าแล

๑๒๐) “คุณประโยชน์”ที่ยังеспสุขของโลเกียญมิ

กล่าวคือ ได้ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียร์วัตถุ มาให้ตน สัมผัส ก็มี “อารมณ์สุข” เกิดในใจตอนอยู่ หลังๆ ในปัจจุบันนั้น นี่คือ ประโยชน์ที่ได้สเป หรือได้เกิดรสเป็น “การสุข ขึ้นในใจ” หมายถึง ใจยังเสวยสุขทาง “การgap” ออยู่ ซึ่ง เป็นการสัมผัสร่วมกันอยู่นั้นแหลก มันก็ยัง “เกิดสุข” พร้อม กับภาวะที่ยังมี “สัมผัสร่วมกัน” ออยู่

ส่วน “ประโยชน์” ที่เรียกว่า “อัตตหัตถสุข” ก็หมายเอา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียร์วัตถุนี้แหลก ยังสัมผัสร่วมกันอยู่ คงเดิม แต่จะสุขเพราะยังบำเรอ “อัตตา” (อัตตหัตถสุข) ขึ้นในใจ

กล่าวคือ เมื่อได้ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียร์วัตถุ มาให้ ตนสัมผัส สำหรับผู้ยังไม่หมดอวิชชา ก็จะมี “อารมณ์สุข” เกิดสุขผ่าน “การgap” แล้วก็ยังสืบต่อโดยลึกเข้าไปในใจตอนอยู่ ถึงในภายใต้ “รูปgap และอรูปgap” (ยังมีสังขารภายในอยู่) ด้วย

หรือแม้ปราศจากภายในออกแล้ว ผู้ใดยังเกิด “อาการ สุข” ออยู่ภายใน กันนี่แหลกคือ “อัตตหัตถสุข” แท้ ใน “รูปgap- อรูปgap” ทั้งๆ ที่ภายในนอกทวาร ๕ สัมผัสรอยู่ก็ได้ แต่ผ่านรถ อันเป็น “การสุข” แล้ว พันที่มาจาก “การgap” แล้ว เข้าไปสู่ “รูปgap- อรูปgap” จะนี่แลคือ “อัตตหัตถสุข” โดยตรง

นี่คือ ประโยชน์ที่ได้สเป หรือได้เกิดรสเป็น “อัตตหัตถ สุข” ขึ้นในใจ หมายถึง ใจยังเสวยสุขทาง “รูปgap- อรูปgap” ออยู่ ซึ่งภายในออกผ่านการgapเข้าไปภายในแล้ว ไปถึง “รูปgap-

อรูปภาพ” เล้าเสวยสุขใน“รูปภาพ-อรูปภาพ”

คนผู้นี้เจิงยังเกิดทั้ง“กามสุข”(สุขเพระยังมีกาม)เมื่ออยู่
ภายนอก และเกิดทั้ง“อัตตทัตตาสุข”(สุขเพระยังมีอัตตา)เมื่อผ่าน
เข้าไปในภายนอก

เช่นนี้เองคือ ความเป็น“ภาพ” หรือ“โลก” ซึ่งผู้เล่นสุข
เป็นผู้อยู่“ในโลกนี้”หรือเจริญในภพนี้”(อย่างโลก, อิมณจโลกกง)
ซึ่ว่า“กามภาพ” ต้องรวมเอา“รูปภาพกับอรูปภาพ”เข้าไว้ด้วย
คำว่า“โลกนี้หรือภพนี้”(อย่างโลก) จึงหมายถึง “โลกที่ยัง
เลพ“กามสุข-อัตตทัตตาสุข”อยู่ซึ่งเป็นผู้ยังไม่หมดลิ้นโลกกีຍสุข
[ผู้คึกชาดจาก”พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ จากข้อ ๑๔๔-๑๕๐]

๑๙๑) โลกกีຍก้วนเวียน“สุข-ทุกข์”อยู่ใน“โลกนี้”

“ทิภูมิ”ที่ยังเป็นโลกกีຍธรรมอยู่ และยังวนอยู่ในภูมิ
ของ“เหวนิยม” โดยสอนกันเพียงให้พยายามดำเนินชีวิต
อย่าทุจริตก็พอแล้ว เป็นกุศลแล้ว ก็สุขทุกข์ๆอยู่ในโลกนี้
ไม่ได้เข้าไปลด“เหตุ”ที่ทำให้ลดทุกข์ลดสุขอ่างสัมมาทิภูมิ

คนที่ยังเป็นโลกกีຍบุคคล หรือปุตชน ก็จะแสดงหา
“ประโยชน์”ที่เป็น“ทิภูมิธรรมมิกัตตะ”อยู่เป็นสามัญ ด้วยการ
ดำเนินชีวิตตามหลัก“ทิภูมิธรรมมิกัตตะ ๔ ข้อ”แบบโลกกីຍ

๑. ถึงพร้อมด้วยความชยัน(อุภัจนาลัมปทา)

๒. ถึงพร้อมด้วยการรักษาผลที่ได้(อารักขลัมปทา)

๓. การควบมิตรที่ได้(กัลยานมิตรตา)

๔. เลี้ยงชีพอย่างพอดีพอเหมาะสม(สมชีวิตา)

๑๒๒) “โลกหน้า”ที่ยังเป็นโลกภัยยังคือ“โลกนี้”

ส่วนลัมป์ปรายิกตตะ ซึ่งหมายถึงประโยชน์ในเบื้องหน้า
ซึ่งบางทีก็เปล่าว ประโยชน์ในโลกหน้าหรือภาพหน้า

ซึ่งถ้า ๑. ถึงพร้อมด้วยครัวฑชา(สัทธาสัมปทา)

๒. ถึงพร้อมด้วยคีล(สีลสัมปทา)

๓. ถึงพร้อมด้วยการเลี่ยஸละ(จักลัมปทา)

๔. ถึงพร้อมด้วยปัญญา(ปัญญาสัมปทา)

ก็จะได้“ประโยชน์”ในอนาคต หรือโลกหน้า หรือต่อไป
ภายหน้า ที่ถือว่า“ประโยชน์” ซึ่งชาวพุทธส่วนใหญ่หลงลิ่งที่
อยากได้หรือควรได้นี้เป็นสวรรค์ และสอนกันว่าจะได้ต่อเมื่อ
ร่างกายตายแต่กดับไปแล้ว จิตวิญญาณไปสู่ภาพหน้าหรือ
โลกหน้า(ปรโลก,ปรัญญา โลภัง) อันเป็นทิภูมิที่หมายเอา..วิญญาณ
ล่องลอยออกจากร่างของผู้ตายไป จะไปสู่“ภาพหน้าหรือ
โลกหน้า”นั่นคือ การได้รับ“ประโยชน์”เอา ก็ต่อเมื่อตายแล้ว

ความเห็นหรือความเชื่ออย่างนี้ก็ยังเป็น“ทิภูมิ”ที่ยังเชื่อ
ว่าโลกภัยธรรมอยู่ และยังวนเวียนอยู่ในภูมิของ“เทวนิยม”

๑๒๓) “โลกหน้า”แบบเทวนิยมนี้ ตรงตามคำสอนมั้ย?

เรื่อง“ประโยชน์”ที่จะได้ใน“โลกหน้า”แบบนี้นี่ ลอง
ไตรตรองตามที่อาตมาจะสาธารณให้ฟังต่อไปอีกนิด ดูซึ่ว่า

คำว่า “โลกหน้า” นี่ มันจะเข้าท่า หรือเข้ากับพระพุทธศาสนาไม่เหมือน

ก็สอนกันมาว่า ถ้าตายไปแล้ว ค่อยไปได้ หรือบรรลุหรือถึงพร้อมด้วย “ครรชชา-คีล-จาดะ-ปัญญา” เอาตอนคนผู้นั้นตายไปแล้ว..โน่น เพราะสอนกันว่า “โลกหน้า” คืออย่างนั้น

คำว่า ถึงพร้อมด้วย “ครรชชา” (ความเชื่อ, ความรู้) ซึ่งจะได้ “ผล” คือ จะมีความเชื่อมีความรู้หรือครรชชา กันก็ต่อเมื่อ

ตายไปแล้วจึงจะสำเร็จหรือบรรลุ หรือถึงพร้อมด้วยครรชชา จะได้คีลหรือมีปกติตามคีลนั้นๆ ก็ต่อเมื่อตายไปแล้ว

จึงจะสำเร็จหรือบรรลุหรือถึงพร้อมด้วยคีลคือความปกตินั้น จะมีจากาดหรือจะเลี้ยสละได้ก็ต่อเมื่อตายไปแล้ว จึง

จะได้เลี้ยสละ หรือบรรลุหรือถึงพร้อมด้วยความเลี้ยสละ จะได้ปัญญาหรือจะเคลียวนดาได้ก็ต่อเมื่อตายไปแล้ว

จึงจะได้ปัญญา หรือบรรลุ หรือถึงพร้อมด้วยปัญญา

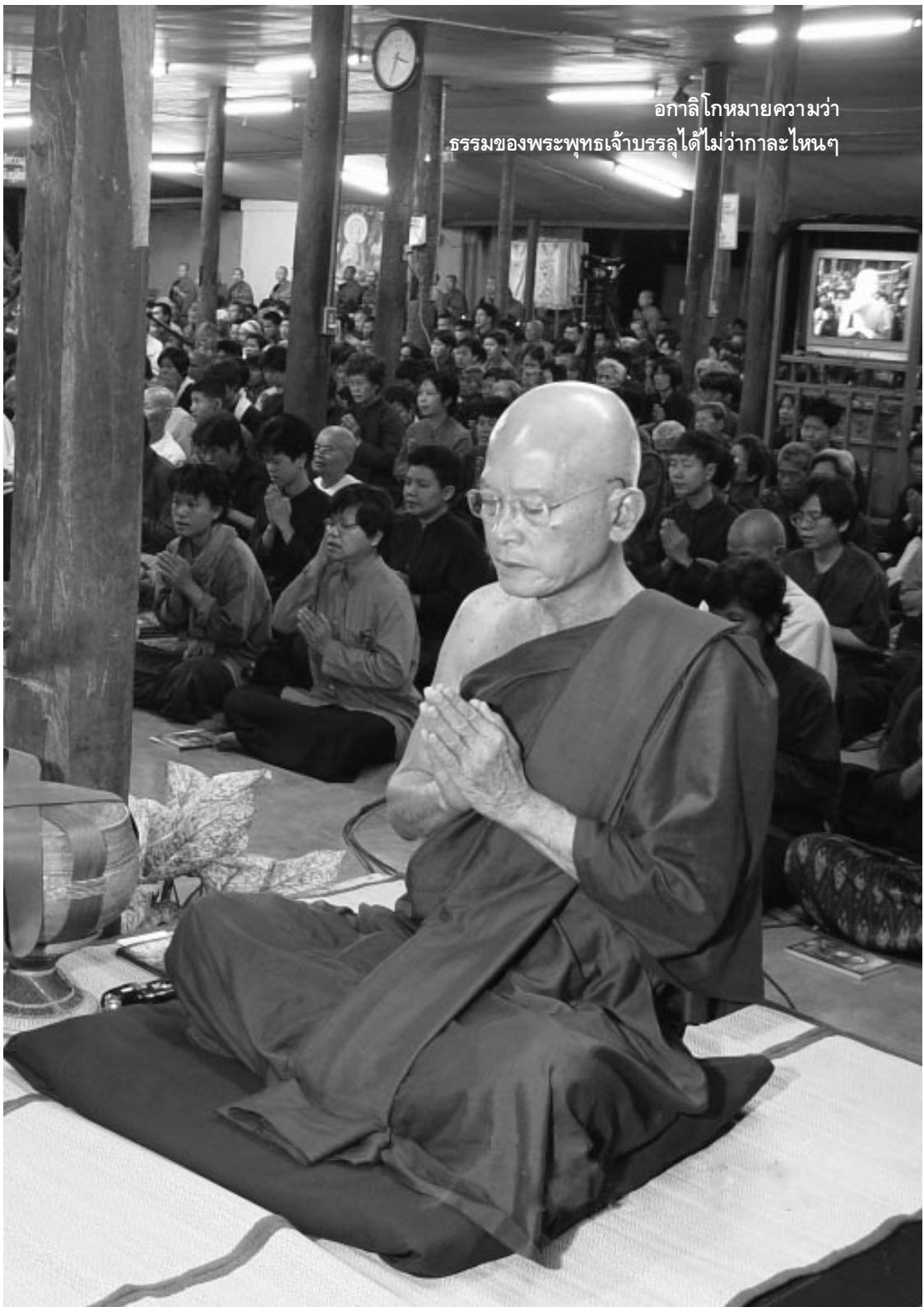
มันตรงตามสากษาตรธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ ไหม? เช่น ตรัสว่าเป็นเอหิปัลสิโภ คือ เชื้อเชิญให้มาดู “ผล” นั้นได้ หรือทำให้มาพิสูจน์ได้ไม่ว่ากาลังไหน คนทั้งหลายจะมาดูເตີດຈົງມາເຫັນມາສັມຜັສຄວາມຈົງນີ້ດ້ວຍຕະໂອນເຕີດເປັນຕົ້ນ

มันตรงตามคำสอนของพระศาสดาไหม?

และมันต้องเป็นօກაລິໂກ (ไม่จำกัดกาล) ด้วยนะ!

คือ พิสูจน์ได้ มาดูได้บัดนี้ แล้วมันเป็นօກາລິໂກไหม?

อภิโลภามายความว่า
ธรรมของพระพุทธเจ้าบรรลุได้เมื่อว่ากากะในเนา

๑๙๔) รู้ “โลกนี้-โลกหน้า” นี่ແທລະທີ່ປັບສິມືຈາທິກູສີ

ซึ่งօກາລົງໂກຫມາຍຄວາມວ່າ ພຣມຂອງພຣະພຸຖທເຈົ້າປຣະໄດ້ມ່ວ່າກາລະໜ່າ ຄື່ອ ບຣລຸຜລຮ້ອຄຶ່ງພຣ້ອມດ້ວຍຄຣ້າຫາ-ຄືລ-ຈາຄະ-ປ້ານໝາ ໃນປ່າຈຸບັນກາລນີໍກີໄດ້ ຕ້ອງພິສູນໄດ້ດ້ວຍ

ແຕ່ນີ້ອກວ່າຕາຍໄປໂນ່ນ ໂກหน້າຄື່ອໂລກທີ່ຜູ້ຕາຍໄປແລ້ວ ຈຶ່ງຈະເປັນ “ໂລກหน້າ” ຈຶ່ງຈະປຣລຸຮ້ອຈະຄຶ່ງພຣ້ອມດ້ວຍຄຣ້າຫາ, ຄືລ, ຈາຄະ, ປ້ານໝາເອົາຕ່ອເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວຈຶ່ງຈະໄດ້ໃນ “ໂລກหน້າ”

ເມື່ອພິສູນໄມ້ໄດ້ ດຳວ່າ “ໂລກหน້າ” ທີ່ໝາຍເອາຊື່ວິຕາຍໄປແລ້ວ ຈຶ່ງຈະເປັນ “ໂລກหน້າ” ກີ່ເປັນຄວາມເຫັນ “ມິຈາທິກູສີ” ໃຊ້ມ້ຍ?

ທິກູສີເຊື່ອນີ້ເວັງ ທີ່ເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈ(ທິກູສີ)ໃນດຳວ່າ “ໂລກນີ້” (ອຍັງໂລກ) ດຳວ່າ “ໂລກหน້າ” (ປຣໂລກ) ຕາມທີ່ພຣະພຸຖທເຈົ້າຕຣ້ລໄວ້ໃນ ພຣະໄຕປິກ ເລ່ມ ๑๔ ຂ້ອ ๒๕๕๕ ຮ້ອມແມ່ແຕ່ດຳວ່າ “ໂລກหน້າ” ທີ່ໝາຍເອາ “ລັ້ມປາຍິກ” ທີ່ເຮົາກຳລັງພຸດຄຶ່ງອູ້ນີໍກີຕາມ ທາກຍັງ “ມິຈາທິກູສີ” ຈຶ່ງພາກັນແລ້ວບ່ານອູ້ນອກເຂົາພຸຖທອອູ້ນັ້ນແລ້

ດັ່ງທີ່ເປັນຖານ ເຫັນຈາວູ່ເຕີມສັງຄມໜາວພຸຖທຸກວັນນີ້ ເພຣະເຂົ້າໃຈດຳວ່າ “ໂລກນີ້” (ອຍັງໂລກ) ຮ້ອມ “ໂລກหน້າ” (ປຣໂລກ) ໃນການຊາຮຣມຂອງພຣະພຸຖທເຈົ້າຢັ້ງມິຈາທິກູສີອູ້ຢູ່ ຍັ້ງເປັນແບບ ທ່ວ່າໄປ ແບບເທວນຍົມ ແບບໂລກີ່ສຳມັນທ່ວ່າໄປ

ເພຣະຈະນັ້ນ ເມື່ອຜູ້ໄດ້ຍັງມີ “ມິຈາທິກູສີ” ເປັນປະການ ໃນການປົງປັບຕິອູ້ຢ່າງນີ້ ແມ່ຈະປົງປັບຕິມຣຄອນມືອງຄໍ ๙ ກັນ ອຍ່າງໄຣ ກີ່ “ໄມ່ມີລັ້ມມາພລ” ແນ່ ແມ່ຈະໄດ້ພລ ກີ່ເປັນ “ມິຈາພລ” ດັ່ງທີ່ມີທີ່ເປັນກັນ ໃນວາງການຄາສນາພຸຖທຸກວັນນີ້ ແລ້ວ

“ไปหลงผิดนับถือผิดเอาผู้ไม่ใช่อาริยชนเป็น“พระอรหันต์”กัน
อย่างเง่งก็เป็น“ทักษิณายบุคคล” ซึ่งยังมิจฉาทิภูมิ
นั่นคือ ความรู้-ความเห็นยังเป็น“โลภิยภูมิ” และยัง^๔
เข้าใจเรื่องจิตวิญญาณ หรือปรัมตถาธรรมยังเป็น“เทวนิยม”อยู่
“อาริยบุคคล”กับ“ทักษิณายบุคคล” มีนัยสำคัญใน
ความแตกต่างกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ควรรู้เหมือนกันนะ
ไม่เช่นนั้นจะกลایเป็นคนไม่เคารพใคร ไม่นับถือใคร
ตีกรอบให้แก่การเคารพของตัวเองแคบเกินไป
ไม่รู้จักนัยสำคัญของคนที่ควรเคารพ ควรนับถือ
ในสังคมมันต้องเคารพคนผู้ครองเคารพ นับถือคน
ผู้ครองนับถือตามควรจึงจะอยู่กับสังคมเขาดี มีประโยชน์มาก

๑๙๕) “ทักษิณายบุคคล”คือ คนชนิดใด แบบไหน

ก็ขอเวลาแยกความเป็น“อาริยบุคคล”ว่าแตกต่างจาก
“ทักษิณายบุคคล”ไว้ตรงนี้ลักษณะ

“ทักษิณายบุคคล”หมายถึงบุคคลผู้ควรได้รับของทาน
“ทักษิณายบุคคล”นั่นคือผู้พากเพียรปฏิบัติธรรมอย่าง
อาจริง ปฏิบัติปฏิบัติชอบ ตามคำสอนที่ตนเข้าใจได้ เม้ม
จะผิดจากพุทธ แต่ก็เป็นผู้มักน้อย สันโถช เป็นต้น ประพฤติ
ตนอยู่ในวินัยเท่าที่ตนเองเข้าใจอย่างพากเพียร แบบของเขานั้นแล
ซึ่งผู้นี้ไม่ได้เบียดเบียนใคร เป็นผู้รักสงบ เมื่อจะหนี
เข้าป่าเข้าสำราญ หนีไปอยู่ในที่หลบลี้ผู้คน ไม่เป็นประโยชน์แก่

ไครเลยก์ตาม แต่เป็นผู้ที่พากเพียรตาม จะด้วยศาสโนได้ ลัทธิเดก์ตาม ท่านผู้นี้ไม่ได้ทำร้ายใคร ไม่ได้เบียดเบี้ยนลัตต์ พีชหรือมองหาภูตรูปใด แม้อปายารูปของใคร

ไฟห่า“ประภัยชน”ตามตามภูมิ ไม่สนใจใคร อะไรทั้งนั้น เมื่อจะซื้อว่าเห็นแต่แก่ตัวเต็มรูป ก็ตาม แต่ท่านไม่เป็นพิษ เป็นภัยแก่ใคร แก่ลัตต์ได แก่อะไรๆ ในพิกพนี้

ท่านพากเพียรเพื่อธรรมตามทิภูภูมิของท่านจริงๆ

ท่านผู้นี้ต้องนับถือว่าเป็น“ทักษิณายบุคคล” คือ ผู้ควรได้รับของทาน เป็นผู้ควรได้รับอนุเคราะห์ปัจจัย ดังถือว่า เป็นผู้มีคุณธรรม(ตามที่ท่านเมทิภูมิ) ควรอนุเคราะห์ท่านไว้

เป็นผู้ควรสนับสนุนให้สิ่งของทั้งหลายแก่ท่าน เพราะ ท่านไม่รับไปเพื่อตัวเองแล้วอย่างบริสุทธิ์ใจจริง จึงเป็นผู้ควรได้รับของทาน จึงซึ่ว่า ผู้ควรได้รับของทาน

และนับเป็น“ป้าหุเนยยบุคคล” หมายความว่า “ผู้ควรต้อนรับ-ผู้อันควรแก่การต้อนรับ-ผู้ซึ่งควรต้อนรับ-ผู้ควรให้การต้อนรับ-ผู้ควรเพื่อของต้อนรับ-ผู้ควรลักษณะในฐานะอาคันตุกะ-ผู้มีคุณงามความดีที่น่ารัก น่าเคารพน่าบูชา น่ารักน่านับถือ ควรแก่การขวนขวยจัดถวายของต้อนรับ เป็นแขกหรืออาคันตุกะที่น่าต้อนรับ เป็นที่น่าภูมิใจอย่างให้ไปเป็นแขกที่เราจะได้ต้อนรับ”

อีกทั้งเป็น“อาหุเนยยบุคคล” หมายความว่า “ผู้ควรแก่ของคำนับ คือ มีคุณงามความดีสมควรแก่การเคารพ

การนับถือเชิดชูบุชา ควรแก่การที่ประชาชนจะนำของมาถวาย เมื่อจะยกลำปาง จะต้องเดินทางมาจากทางไกล

จึงเป็น“ผู้ควรแก่การกราบไหว้”(อัญชลีกรณ์)อยู่ด้วยกัน แต่ “ผู้ควรบูชา”ระดับหนึ่ง คือ เป็นแหล่งปลูกเพาะ และเผยแพร่ความดีงาม ในระดับกัลยา ณ ชนในโลก ด้วยประการจะนี้ จึงชื่อว่า“ทักษิณายบุคล” ถึงจะเป็นคุณทักษิณบัวคือ“ทักษิณายบุคล”ด้วย เป็นผู้มีคุณงามความดีสมควรได้รับการอนุเคราะห์ไว้ในโลก ส่วน“อาริยบุคคล”นั้น หมายถึงบุคคลที่บรรลุธรรมผลอันเป็น“โลกุตรธรรม ๙” นี่คือ นัยสำคัญที่เป็นจุดประสงค์ ความแตกต่างของบุคคล ๒ ประเภทนี้

๑๒๖) “การเบียดเบียน”ที่ร้ายกาจ คืออย่างไร?

ประเด็นสำคัญ คือ เป็นผู้ไม่เบียดเบียนใคร เฉพาะอย่างยิ่งไม่เบียดเบียนผู้อื่นเท่าจริง ซึ่งแనวลีก ก็มีอิทธิพลล้ำ

การเบียดเบียน คือ การกระทำที่มีผลกระทบไปที่ผู้อื่น สัตว์อื่นลิ่งอื่นเลียหาย หรือเดือดร้อน

ความเลียหาย ความเดือดร้อนที่เป็นพุทธิกรรมหมายทุกคนก็พอดูออก พอร์ตี้ได้(knowable) อาทิตย์ไม่พูดถึง

แต่ขอซึ่ความเลียหาย ความเดือดร้อน ที่คนเบียดเบียน กันหนัก..จัด เบียดเบียนกันมากจริงๆทุกวันนี้ โดยไม่ระวัง คือ เบียดเบียนกันด้วยการแย่งโลกธรรม แย่งลาภ

ແຢັງຍຄ ແຢັງສຣເສຣີ່ມ ແມ້ແຕ່ແຢັງໂລກີຍສຸ

ນີ້ແກລະ ຄືວ ກາຮເບີຍດເບີຍທີ່ທ່າບຜັບຜ້ອນຈ່ອນເຊີງ
ອຍ່າງມາກໃນທຸກວັນນີ້ ທັ້ງແຢັງຈັດ ທັ້ງສ່າງເລີ່ມໂລກອກກັນເພື່ອໄຫ້
ໜັງຜິດວ່າ “ອັນນີ້ໄດ້ແຢັງນະ ອັນເປັນຜູ້ໜ່ວຍຄຸນນະ ອັນຕ່າງໆກາ
ໃຫ້ຄວາມສຸຂແກ່ຄຸນ(ສຸຂລິກະ) ອັນເປັນຜູ້ມີປະຄຸນຕ່ອງຄຸນແທ້ໆ”

ແຕ່ເທົ່າຈິງ ຄືວ ຍັງເປັນກາຮໂລກໃຫ້ມ້ວມາໃນລາຍຄ
ສຣເສຣີ່ມສຸຂໃນກາມ-ສຸຂໃນອັຕຕາ ໃຫ້ໜັກ ໃຫ້ຈັດອຍ່າງຜັບຜ້ອນ
ຢືນ້າຂຶ້ນ ດ້ວຍມິຈາທິກູ້ສີ ຈຶ່ງທຸກໆຈັດ ສຸຂຈັດ(ສຸຂລິກະ=ສຸຂເທິຈ)
ໜັງສຸຂໜັກຢືນ້າຂຶ້ນທຸກວັນ

ທຸກຄົນທີ່ຈະປັບປຸງຕິດັງວ່ານີ້ທັງນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມພາຫຼື່ວ
ຫົວ້ວດ້ວຍຄວາມຈລາດເຈລືຍວິຢີກຕາມ ຈຶ່ງເກີດພາຕິກຣມຜັບຜ້ອນ
ຈ່ອນເຊີງ ໜັກທາສາທ້າລົງໃນໂລກທຸກວັນນີ້ ຍາກທີ່ຈະຮູ້ ແມ້
ຕະແວອ່າງແທ້ໆ ຍັງມີເຮົ້າຕ້ວເວອງເລີຍ ທ້າມີທຳຫາລົງວ່າຕະແວເກົ່າ-ດີ-
ເລື່ອສລະ ມີປະໂຍືນຕ່ອຸ້ນຜູ້ອື່ນທ້າເລື່ອອຶກ

ອາຕມາຈະໄມ່ລົງໃນຮາຍລະເອີຍດລ່ວ ຂອບໃຫ້ປີເຕືອ່ຕຽວອງ
ກັນເວອງເຄີດ ວ່າ ກາຮເບີຍດເບີຍທີ່ລະເອີຍດຜັບຜ້ອນດັ່ງວ່ານີ້ ມັນ
ລືກ້າໜີ້ ລືກລົ້ບ ຜັບຜ້ອນ ຈ່ອນເຊີງ ອູ້ໃນສັງຄມມາຈຈິງໆ ທີ່ຄວາ
ຈະລຳເໜີຍກັນອຍ່າງໄວ? ແກ້ໄຂກັນແລ້ວ

ໜີ້ຈະແກ້ໄດ້ດ້ວຍກາຮປັບປຸງຕິຫຣມ ແລະ ກາຮເປັນອາຣີຍ
ຫຣມທີ່ເປັນໂລກຖະດ້ວຍ ໄມມີທາງອື່ນຈະດີກວ່າ ຈຶ່ງຈະປັບປຸງ
ໃຫ້ລົດກີເລັສໄດ້ອຍ່າງສົມມາທິກູ້ສີຈິງໆ ກົງປະເສຣີ່ສຸດ

ເພວະ “ອາຣີຍຫຣມ”ທີ່ເປັນ “ໂລກຖະ”ນັ້ນ ນອກຈາກຈະ

ไม่เปียดเบียน noble ไร้เดาแล้ว ยังเป็นผู้มี “ประโยชน์” แก่มวลมนุษยชาติเป็นอันมาก (พหุชนพิตาภย) เป็นผู้ทำความลุขให้เกิดแก่มวลมนุษยชาติเป็นอันมาก (พหุชนสุขภย) เป็นผู้อนุเคราะห์โลกอย่างแท้จริง (โลกนุกัมปายะ)

ดังนั้น คนควรหยุดเบียดเบียน และก็ไม่ควรจะแค่ไม่เบียดเบียนใครเลย ซึ่งนั่นก็เป็นแค่เพียง “ประโยชน์” ตนเท่านั้น ควรจะเป็นได้ทั้ง ๒ ชนิดนั้นให้จริง และควรจะเป็นคนมี “ประโยชน์” แก่ผู้อื่น แก่โลกให้ยิ่งด้วย

ดังที่คนของพระพุทธเจ้าได้ผล และเป็นกันมาแล้ว
เรื่อง “ประโยชน์ตน-ประโยชน์ผู้อื่น” จึงควรคึกข่ายยิ่ง

๑๙๗) “คุณประโยชน์” ที่ผู้มุ่งหมายชนิดเป็นโลกุตระ

เราได้พูดถึง “ประโยชน์” ในแบบที่ (1) ที่ภูมิธรรมมิกัตถะ และ (2) สัมประยิกกัตถะไปแล้ว ที่นี้มาอธิบาย “คุณประโยชน์” ในแบบที่ (3) บรมมัตถะกันดูบ้าง

แน่นอนว่า ถ้าเป็น “ประโยชน์” ขั้น “บรมมัตถะ” นี้ ก็ต้องเป็นขั้น “โลกุตระ” และเป็น “อเทวนิยม”

“บรมมัตถะ” ซึ่งหมายถึง ประโยชน์อย่างยิ่ง, จุตหมายสูงสุด, ประโยชน์สูงสุด ตามความหมายแท้จริง ก็คือ นิพพาน ดังนั้น ประโยชน์ขั้นบรมมัตถะนี้ จึงหมายถึง “ผลได้” ที่เป็น “การลดกิเลส” นั่นเอง จึงจะถึงจุตหมายคืออนิพพานได้ “กิเลส” ก็คือ จิตหรือเจตสิก ที่มีภาวะเป็น “อกุศล”

ผู้ปฏิบัติที่เข้าถึง“ปรมัตถ์”จึงเป็นผู้ที่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ตัวตนของกิเลส(ลักษณะ อัตตา อาสวะ)ของกิเลส แล้วทำให้กิเลส
ลดลงจากคล้ายตัวตนนั้นๆลงไปๆๆ..

(นิโร) นี่เอง ที่เป็น“ผลได้”(อัตโนมัติ) หรือเป็น“ประโยชน์”(อัตโนมัติ)
กระทั้งหมดล้วน“ตัวตน”ปลายสุดท้าย คือ“อาสวะ”

ผู้“กำจัดอัตตา ๓”(โอพาริกอัตตา-มโนเมยอัตตา-อรูปอัตตา)ได้
ชนิดที่มี“ญาณ”สัมผัสอัตตาดังกล่าวเท่านี้ได้จริงและกำจัด จน
กระทั้ง“ดับลินอัตตา”ได้จริง คือ “ประโยชน์”ที่เป็น“ปรมัตถะ”
จึงจะชื่อว่าได้“ประโยชน์”เป็น“โลกุตระ”เป็น“อาริยะ”
ส่วนผู้ไม่เบี่ยงหันและผู้อื่น แต่ยังสะสม“อัตตา”
หรือสะสมกิเลสใส่ต้นด้วยอวิชชา คือ ผู้ยังเบียดเบียนตนอยู่
ทั้งล้วน ยังไม่หมดการเบียดเบียนตน ทราบที่ยังไม่ลิ่นอาสวะ

“การเบียดเบียนตน”จึงมีเช่น“ประโยชน์ตน” และมีเช่น
แค่ทำให้ร่างกายทุกข์ทรมานหรือทำทุกรกิริยาเท่านั้น แต่
ลึกซึ้งกว่านั้นมาก

พระพุทธเจ้าทรงสอนเรื่อง“ประโยชน์”ไว้ มียิ่งกว่านี้อีก
หากรู้จักรู้ความเป็น“ประโยชน์”ละเอียดลออริ่งๆชื่น
โดยเฉพาะยิ่งสามารถรู้ความเป็น“ประโยชน์”ที่สำคัญยิ่งใหญ่ได้
ก็จะทำประโยชน์ตนประโยชน์ท่านได้ลำดับยิ่งใหญ่จริงแท้ยิ่ง

๑๙๔) มาตรฐานมี“คุณ”สำคัญอีก ๓ ประเภท

คำว่า“ประโยชน์”หรือ“ผลได้”(อัตโนมัติ)อีก ๓ ประเภท

ได้แก่ (๑)อัตตัตตะ (๒)ปรัตตะ (๓)อุภยตตะ

๑) “อัตตัตตะ”คือ ประโยชน์ตน

๒) “ปรัตตะ”คือ ประโยชน์ท่าน

๓) “อุภยตตะ”คือ ประโยชน์ทั้ง๒ ส่วนทั้งตนทั้งท่าน

เริ่มข้อ (๑) อัตตัตตะ คือ ประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับตน

“ประโยชน์ตน”(อัตตัตตะ)ที่ตื่นเชิน หรือสามัญที่สุดก็คือ

แบบโลเกียร์ทั่วไป ก็จะเข้าใจแค่ว่า ตนได้รับลาภยศสรรเสริญ

สุข นี่แหลก เป็น“ประโยชน์ตน” จึงแบ่ง“ประโยชน์”ที่เป็น

โลกธรรมนี้กันอยู่ทั่วทั้งโลก ต่างแยกซึ่งจากกันอยู่ไม่เสร็จ

ตลอดกาลนาน เป็นที่เดือดร้อน ทุกข์ทรมานกันในคนโลกๆ

นี่คือ “ประโยชน์ตน”(อัตตัตตะ) อันเป็นภัยนอก

ส่วน“ประโยชน์ตน”ภัยใน ก็ขอสรุปเรียกเลยว่า“สุข”

หากใครเข้าใจ“ลัจธรรม”นี้ไม่ได้และไม่ปฏิบัติธรรมลด

ละกิเลสออกมาก็จะเป็นมนุษย์ที่มี“ทุกข์” เพราะอวิชชาโน้มยุ แล้ว

เป็นตัวการสร้าง“ทุกขอริยสัจ”ให้แก่ตนแก่สังคมอยู่ตลอด

กาลนาน จนกว่าจะพบ“วิชชา”ความรู้วิเศษที่พาออกจาก“คุก”

เพราะไม่รู้“ทุกขอริยสัจ”ที่แท้ ซึ่งผู้จะสามารถ“รู้”จัก

รู้แจ้งรู้จริง“ความเป็น“ทุกขอริยสัจ”นั้นต้องมี“ปัญญา”ถึงขั้น

“วิปัสสนาญาณ” ซึ่งเป็น“วิชชาข้อ๑”(นิวิชชา๔)ที่อ่าน“ปรัมatta

ธรรม”ได้จริงว่า คนหลง“สัตว์อยู่ในคุก”นั้นแหลกว่า“สุข”

๑๒๙) “ประโยชน์ตน”ทางโลเกียร์คือ ความเป็น“สัตว์”

“สุข”คือ “ประโยชน์”ที่คนยึดถือว่าเป็น“ประโยชน์ตน”

“สัตว์”คือ ผู้“มีกายและใจ”(กาย = องค์ประชุมของรูปนาม)

“สุข”คือ “สัตว์”ที่เป็น“เทวดา ; สมมุติเทพ”(สุขลลิกะ)

หรือ“สัตว์”ที่เป็น“เทวดา ; สมมุติเทพ”นั้นแลกคือ“สุข”

“สุข”คือ “ทุกขอริยลักษณะ”ปลอมตัวหลอกคนอยู่ตลอดกาล

“สุข”จึงคือ สัตว์ที่ติด“คุก” ที่ตนเอง“ขัง”มันไว้ ตน
เองไม่ปล่อย เพราะปล่อยไม่เป็น หรือเป็นสัตว์ที่ปล่อยไม่ไป

“ประโยชน์ตน”มีทั้งประโยชน์ทางภายนอกและภายในใน

สำหรับผู้ที่เข้าใจ Jalal-e-Yad ชื่นชมสามารถเข้าใจไปถึงขั้น

“ประโยชน์ทางใจ” แต่ก็เข้าใจกันเพียงว่า ถ้าตนได้เกิด“ใจ”
เป็น“สุข”ก็ถือว่า“ประโยชน์ตน” นี่แล“ประโยชน์ตน“เป็นภายในใน

ดังนั้น ถ้าได้ลาภ-ได้ยศ-ได้สรรเสริญมาก็ได้ใจ เป็นสุข
ก็ถือว่า “ได้ประโยชน์” ส่วน(อุภัยตนะ) ถือว่านี่เป็น“ประโยชน์
ตน”ทั้ง ๒ ส่วน “อุภัยตนะ”แล้วสำหรับโลเกียร์ปุถุชนเป็นเช่นนี้

จึงแสวงหา“สุข”ให้แก่ใจกันเป็นหลักยึดถือกันอยู่ทั้งนั้น
สำหรับปุถุชน “การยึดถือ”นี้คือ “อุปทาน” เป็นกิเลสแห่งๆ

กิเลสที่กำบัง“คนขังสุข”เป็นอุปทาน(ยึดติด

ไว้ในใจฝังในอนุสัย) เลยก็“คุกขังสัตว์”ในตน

ไม่ยอมทลาย“คุก”(พระทลายไม่เป็น)

นี่คือ “ความหลงผิด”(โมหะ)ของคน
ปุถุชนในโลก

๑๓๐) คนจีงทึ้งสร้าง-ทึ้งขัง“สัตว์”ใส่ไว้ในตนเอง

ส่วนทางภายนอก “ประโยชน์ตน” ก็คือ ได้ลาภ, ยศ,
สรรเสริญ, สุข แล้ว “ยึดถือ” มาเป็นของตน - เป็นตน (อัตตา)
“ความยึดถือ” นี้คือ “อุปahan” อุปahan เป็นกิเลส
ชาโภกียะหรือปุณฑรเข้าใจ “ประโยชน์ตน” (อัตตตะ) กัน
อยู่อย่างนี้ ชีวิตจึงมีกิเลสเจริญของมายุ่งตลอดเวลา

เพราะบำรุงบำรุงเรอกิเลสตนเองด้วยลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
สุขด้วย “อวิชชา” อยู่ อย่างเมริตรัวเลย

เพราะได้รับการคึกขาความรู้ “พุทธ” ที่มิจฉาทิภูมิ
และเอียดลึกขึ้นไปกว่านี้ ก็คือ “ประโยชน์ตน” (อัตตตะ)
นั้นคือ ตนได้ “บุญ” แต่ไม่เข้าใจอย่างล้มมาทิภูมิว่า “บุญ”
นั้น ที่ล้มมาทิภูมิ คืออะไร กันแน่

สามัญทั่วไปก็พูดตรงกันว่า “ได้ “บุญ” นั้นเป็น “การได้
มา” ซึ่งพูดกันผิดไปจากสัจธรรม ที่จริงนั้นตรงกันข้ามเลย

“บุญ” คือ “การให้ออกไป” ต่างหาก ไม่ใช่การได้มามาให้
ตน แต่ “บุญ” นั้นคือ ชั้ระการเป็น “ตน” โดยตรงแท้ๆ ซึ่ง
เป็นการเอาออกไป ไม่ใช่การเอาเข้ามาใส่ตน หรือการได้มามา

เอา “ของตน” ออกไปให้ผู้อื่น ทั้งวัตถุที่ให้ ทั้งใจก็ทำใจ
ให้มันให้ การท่านนี้เราทำใจให้ไม่โลภ เอาอะไรมาให้ตน จึง
จะถูกต้องตามคำว่า “ทำบุญ” หรือ “ได้บุญ”

แต่ เพราะไปให้ความหมายคำว่า “บุญ” กันผิดๆ เป็นว่า
“ได้มามาให้เป็นแก่ตน” และเข้าใจกันว่า สิ่งที่จะได้นั้น ก็คือ

ลากยศสธรเสริญสุขที่เป็นโลกธรรมอีกด้วย เลยยิ่งผิดไปใหญ่
จึงเป็นคนละเรื่อง มั่นตรังกันข้ามกันเลย

ทุกวันนี้คำว่า “บุญ” ซึ่งเป็น “นามธรรม” ที่เกิดในใจ จึง
อธิบายยืนยันกันเป็น “รูปธรรม” ถูกต้องไม่ได้ ก็ไม่มีกันไปใน
จินตนาการว่า จะได้อะไรต่ออะไร

ถ้า “ทำงาน” จะได้ “บุญ” ก็ไปตั้งอธิษฐานจิตเป็น “การ
โลภ” อย่างได้สิ่งนั้นอันนี้มากมาย ทำใจในใจเป็น “ความโลภ
ใส่จิตใจ” อะไรที่ตนอยากรักได้ก็ “ทำใจในใจ” ให้มัน “เอา” ไม่ใช่ “ให้”
หรือ “สละออก” เลยหลังสัจธรรมกันเลอะเทอะ

ทำ “ทาน” ก็ไม่ได้ “ชาระกิเลส” เพราะไม่เป็น “บุญ”
เนื่องจากสอนกันผิดๆ “อธิษฐาน” หรือ “การตั้งจิต” ก็ตั้งไว้ผิด
จึงพากัน “ทำงาน” มิจฉาทิกปฏิบัติ ตั้งแต่ “มรรค” ข้อแรกเลย
 เพราะ “การทำงาน” มนสิกิริ ไม่ถ่องแท้ (ไมโยนิส) ถูกธรรม
 จึง..ผิด!

แทนที่ “ทำงาน” จะเป็นการให้ การสละออก การชาระ
 ใจให้ลดโลภ ก็หลอกกันว่า “ได้บุญ”

ถ้าคำว่า “ได้บุญ” นี้ เข้าใจถูกต้องว่า “ได้ทำใจตนให้มัน
 สละออก” หรือทำกิเลสโลภในใจให้ลดลงจากคลาย หรือกิเลส
 ดับลงได้โดย “การทำงาน” ให้เป็น “ใจที่ลดโลภ” อย่างเป็นจริง
 สำเร็จอย่างถูกต้อง ตรงธรรม จริงแล้ว

ก็จะเป็น “การได้บุญ” ที่ถูกต้อง สัมมาทิกปฏิบัติ ตามที่มีใน
 “มหาจัตたりสกสุตร” เป็นคำตัวรัสรชัดเจนว่า “ทานที่ให้แล้ว

มีผล”(อัตถิ ทินนัง) ซึ่งมีอีนยันอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ “สัมมาทิภูมิ” เป็นประданการปฏิบัติทั้งหมด

แต่นี่... แค่ “ทำทาน” ว่าจะได้ “บุญ” ทานที่ทำแล้วเสร็จ ลงแล้ว กลายเป็น “จิตใจได้กิเลสโภภิเมะขึ้น” เลียนนี่

แทนที่ “ทำทาน” แล้ว “จิตใจได้ลดโลภ หรือจิตทำให้มันเป็นจิตสละอุก” แต่กลับไป “ทำใจให้มันโลภเพิ่มเข้าไป อีก” เลียซ้ำเข้าไปอีก ทั้งๆ ที่ “ทาน” คือ การชำระกิเลสโภภิเมะ

เรากลับทำการสะสม “ความเป็นสัตว์นรกรักสัตว์” ประตูที่อยากได้.. ใส่จิตเข้าไปซ้ำอีก “กรรม” ที่เป็น “มโนกรรม” นี้ ซึ่ง เป็น “การทำใจในใจ” (มนสิกา) จริงๆ จึงเป็น “ของตน” (กัมมัสสก)

เพราะ “กรรมที่ตนทำ” ภายกรรมนั้น “ให้” วัตถุ แต่ “มโนกรรม” ลิกลับ “ทำใจในใจ” โลภ-อยากได้- ก็เป็นต้นเหตุแท้ๆ นี่คือ การสร้าง “สัตว์” (สัตว์อุบาย) ใส่เข้าไปในใจตน “สัตว์นรกร่าง” (กิเลสต่างๆ) ก็ยัง “ขัง” มันไว้ กรรมไม่เหมือนกัน “ก่อความเป็นสัตว์ใหม่” ใส่ใจตนเองเข้าไปอีก

“ดูก” ก็เพิ่ม “สัตว์นรกรัก-สัตว์อุบาย” เพิ่มขึ้นๆ อย่างนี้

๑๓) “บุญ” ที่ถูกต้องแท้จริง แปลว่าอะไร?

ในหลักฐานเดิมยืนยันไว้อยู่ชัดๆ ว่า “บุญ” (บุญ) นั้นคือ “สันตานัง บุนาติ วิสเซติ” แปลว่า “การชำระจิตสันดานให้หมดจด” “สันตานัง” คือสันดาน “บุนาติ” คือชำระ, ทำให้สะอาด “วิสเซติ” หรือ “วิสธรรม” คือ ความสะอาดหมดจด ซึ่งเป็นคำใช้

ร่วมกัน เพื่อสนับสนุนความหมายให้หนักแน่นชัดเจน

เพราะเข้าใจความหมายของคำว่า “บุญ” ผิดเพี้ยนไปดังที่ได้สาธยายนี้ ในการคานานาจึงใช้ “คำว่า “บุญ” ผิดๆ กัน ทำงาน.. ก็ไม่ได้ “บุญ” ไม่มีผล(นัตติ) ที่เป็น “อธิษฐาน”

เพราะแปลความกันผิด จึงได้ทำ “นามธรรม” ของตน สะสม “การทำใจเอา” มาใส่จิตใจ แทนที่จะเป็น “การทำใจให้”

และที่สำคัญอีกอย่าง “การทำใจในใจ” (มนสิกา) ก็ทำไม่เป็น อีกด้วย แทนที่จะ “ชำระออกไป” ก็เลย “ทำใจในใจ” (มนสิกโรค) เป็น “การเพิ่มโลภ-เพิ่มตัณหา” จึงแทนที่จะ “ได้บุญ” ก็เลย “ได้บาป” คือ “ได้กิเลส” เพราะ “ก่อกิเลส” ขึ้นใหม่ใส่จิตใจแท้ๆ “ประโยชน์ตน” จึงไม่ได้ ชั่ม Micha “ได้กิเลส” ใส่ตัวตน เพราะยังไม่รู้แจ้ง “โลกุตระ” จึงยัง “ทำใจในใจ” ไม่เป็น “โลกียะ” จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตนของกิเลส” (ลักษณะ, อัตตา)

๑๗) “ปุณณ” คือ คนแห่นไร? ทำไมคนจึง “ปุณ” ..?

ถ้าเป็น “โลกียะ” ผู้ประพฤติหั้งหulary จะได้ “ตัวตนของ กิเลส” โตขึ้น-อ้วนขึ้น-หนาขึ้น-มากขึ้น-ใหญ่ขึ้น เท่าที่ปุณณ แต่ละคนจะ “รู้ภูมิธรรม” มากหรือน้อยของตนๆ [ปุณ แปลว่า โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่] แม้แต่นักปฏิบัติธรรมที่ยังไม่เป็น “โลกุตระ” สัมมาทิฏฐิจริง ก็ยังยกที่จะทำประโยชน์ตนให้ลอกิเลสได้แท้

เพราะใจมันได้บำเรอกิเลส เมื่อได้สมใจมันก็ดีใจ หรือ เมื่อไม่ได้สมใจมันก็เสียใจ อันเกิดแต่ลักษณะสรรเริญ

สุขโลกีย์ จึงเกิดทั้งทุกข์และสุข

ทุกข์ไม่ว่าแบบใดๆไม่ต้องแยก จำจัดหมวด แต่จะเหลือ
ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้ ซึ่งทุกข์ เพราะยังมีขันธ์ ๕ ยังอาศัยพาชาติ
ส่วน “สุข” นั้นมีอยู่ ๒ สุขที่ต้องศึกษา คือ “การสุข(สุข
จากการได้บำเรอกำ) และอัตตาทัตตาสุข(สุขจากการได้บำเรออัตตา)”

ทุกข์หรือสุขโลกีย์ มันเกิดอยู่ไม่รู้จักตาย เพราะอวิชชา
โลกแล้วได้สมใจก็สุข กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่
หรือโลกแล้วไม่ส่งใจก็ทุกข์ กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่

โกรธแล้วได้สมใจก็สุข กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่
หรือโกรธแล้วไม่ส่งใจก็ทุกข์ กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่

หลงแล้วได้สมใจก็สุข กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่
หรือหลงแล้วไม่ส่งใจก็ทุกข์ กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่

หากกิเลส “ได้สมใจหรือไม่ได้สัมใจ” กิเลสยิ่งโตหนาขึ้น
เหตุเพราะถ้าได้สัมใจก็ผูกหรือติดยึดหนักขึ้น ถ้าไม่ได้สัมใจ
ก็ผลัดหรือเคียดแค้นอาฆาตของเวรหนักขึ้น

ดังนั้น ยิ่งสัมใจหรือไม่สัมใจนั้นแหละ ยิ่งทำให้กิเลส
ยิ่งมีน้ำหนัก ยิ่งมีแรง ยิ่งฯขึ้น กิเลสก์ยิ่งโต- ยิ่งอ้วน- ยิ่งใหญ่
- ยิ่งมาก.. ยิ่งชื่นชาชา

โลกเกิดในใจ กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่

โกรธเกิดในใจ กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่

หลงเกิดในใจ กิเลสก์โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่

คำว่า “โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่” ภาษาบาลีว่า “บุตุ”

รู้หรือยังล่ะว่า ทำไมคนที่เจริญุกอกงามด้วยกิเลสอยู่
ทั้งขึ้นทั้งลงนี้ จึงเรียกว่า “ปุตุชน” ก็เพราะเป็นคนมี
ชีวิตบำรุงบำรุงกิเลสใส่ตนอยู่ไม่หยุดหย่อนไป เท่านี้ได้ไหม?

๑๓๓) นักปฏิบัติธรรมแบบใดจะติด“สุข”แบบไหน?

สายลึมตาปฏิบัติ หรือสายปัญญา ก็จะหลง“การสุข”
ส่วนสายหลับตา หรือสายศรัทธา ก็จะหลง“อัตตหัตถสุข”

เพราะต่างปฏิบัติไม่ถูก ไม่มีลำดับตัน-กลาง-ปลายจริง
 เพราะบำเรอ“สุข”(โลเกีย) กิเลสก็โتا, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่
 ไม่ว่า“สุขด้วยกาม”หรือ“สุขด้วยอัตตตา” กิเลสโتاทั้งนั้น
 สำหรับผู้ไม่ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ซึ่งมีมากกว่ามากใน
 โลก ก็จะแสวงหา“สุข”เป็น“การสุข” อันเป็น“สุขลิกลักษณ์”เท่า
 จึง“ก่อกิเลสใส่ตน”อย่างอวิชชาอยู่ตลอดเวลา

ส่วนนักปฏิบัติธรรมทั้งโลกที่“ไม่สัมมาทิภูมิ” จะได้
 กิเลสที่เป็น“อัตตหัตถสุข” เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโลกตระ
 ต่ำให้แม่จะฝึกใจจนรู้สึกเฉยๆ ไม่ดีใจไม่เสียใจ ใจเป็น
 กลาง ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็สามารถฝึกให้เป็นได้ แต่นั่นแค่เป็น
 กลาง หรือเฉยๆ ไม่ทุกข์ไม่สุขแบบ“เคลื่ลิตอุเบกษาเวทนา”

เพราะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เวทนา”
 ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ มี“ทั้งเวทนา ๒-๓-๕-๖-๑๙-
 ๓๖-๑๐๔” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๙๗ และเล่ม ๑๔ ข้อ ๔๗,
 ๔๘๕, ๔๓๗) ที่ต้องเรียนรู้และฝึกฝนพิจารณา“เวทนาในเวทนา”

เหล่านี้อย่างต่อเนื่องแท้(โยนิส) ลงไปถึง”ที่เกิด”(สัมภาวะ,โยนิส)นั่นเอง
หรือเพระความรู้“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ยังไม่ชัดเจน
เพียงพอ ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”ไม่เป็น ไม่ถูกแบบพุทธ จึง
พิจารณา“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ยังมิอาจทิภูมิว่าย

แม่คำว่า“กาย”ก็ยังรู้ไม่ถูกต้อง ยังรู้เพียงพออยู่ จึง
ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“สัตตา瓦ส ๙” ซึ่งต้อง^{นี่}
รู้แจ้งในความเป็น“สัญญา” และต้องเข้าใจคำว่า“กาย”อย่าง
สัมมาทิภูมิ จึงจะ“กำหนดหมาย”(สัญญา)มีประสิทธิภาพแม่น
ชัดคมลึกตรงถูก รู้“กาย”ที่ต่างกันหรือ“กาย”อย่างเดียวกันได้

๑๓๔) ปฏิบัติพิดแบบพุทธ ผลที่ได้ไม่ถูกต้องแห่นอน

ทั้งสายปัญญาและทั้งสายครั้หานนั้นแหละ เมื่อปฏิบัติ
ยังไม่สัมมาทิภูมิแท้ ก็จะได้“สุข”หรือผลงานว่า“ตนสุข”ได้
ความสงบ” ตน“พันทุกข์”ตามที่ตนมี“อัตตทัตตาสุ”นั้นกัน

“อัตตทัตตาสุ”คือ “สุขที่ยังมีอัตตา” หรือ“สุข”บำรุง
“อัตตา” เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา ๓” แล้วกำจัดไปตาม
ลำดับ จนกระทั้งสิ้นไปได้ตามลำดับของ“สังโยชน์ ๑๐”และ
“อนุสัย๗”อย่างไม่ลักษณ์ แต่ลักษณ์เป็นลำดับดังผังทะเล อัน
มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนอย่างมีระเบียบ และเข้าใจสภาพ
“สัจจะย้อนสภาพ”ชัดเจนแล่เมะเจ้งอย่างไม่มีกังขาไดๆ

เพระเหตุแท้เมื่อจราทิภูมินั่นเอง “อัตตทัตตาสุ”ของ
“สุข”ที่ยังไม่ตรงเป็นสัมมาทิภูมินี้ นักปฏิบัติแบบลีมตา

หรือหลับตา ก็ตามที่ยังมิจฉาทิภูมิ นี่ ก็จะสะสม “อุเบกขा” ชนิด ที่เป็น “ເຄຫລີຕອບເບກຂາເວທນາ” กันตามที่ยังมิจฉาทิภูมิ นี่ แหล

ผู้อวิชชา ยังมิจฉาทิภูมิ จึงໄວ “ປະໂຍ່ຈົນຕຸນ” ໃນແນວ
ລືກທີ່ເປັນ “ປຽມຕັດສັຈະ” ດ້ວຍປະກາຍອຍ່າງນີ້

ແມ່ຈະໄມ່ໃຊ້ນັກປັບປຸງຕິຮຣມ ທຸກຄົນມີ “ກຣມ” ເປັນຂອງ
ຕະຫັນນັ້ນ ຈະຄືອຄືລ໌ຫຼວງໄມ່ ຄ້າທຳຕະນີເທົ່າເກີດກີເລສ ກີເລສກີ
ເກີດໃນຈິຕີຈີແທ້ທຸກຄົນ ທຸກຄາສນາ ໄມ່ລະເວັນ ກຣມຄືກາ
ກຣະທຳເປັນບາປ ໃຫ້ເປັນບຸ້ມ ແມ່ອນກັນທຸກຄົນ ທຸກຄາສນາ
ເພຣະເປັນ “ກຣະກຣະທຳ” ຂອງຕະນາ ເປັນ “ກຣມ” ແທ່າ

๑๗) ລືກສ້າຍິ່ງໃນຄໍາວ່າ “ກຣມ” ທີ່ເປັນນາປເປັນບຸ້ມ

“ກຣມ”ແປລວ່າ “ກຣະກຣະທຳ” ທັ້ງສັຕິວົງທັ້ງຄົນລ້ວນມີ
“ກຣະກຣະທຳ” ໄມ່ວ່າຈາຕີໃໝ່ ສາສນາໃໝ່ “ກຣມ” ທີ່ເປັນ “ນາປ”
ເປັນ “ບຸ້ມ” ແມ່ເຕີ່ສັຕິວົງເດරັຈຈານ

ໃຄຣກີຕາມນັບຄືອຄາສນາໄດ້ກີຕາມ ເມື່ອມີ “ກຣະກຣະທຳ”
ເກີດຂຶ້ນ ກີເປັນ “ຜລ” ສັ່ງສມໄວ້ໃນ “ວັດຕະກາພ” ທັນທີທຸກຄົນ

ຄ້າ “ກຣະກຣະທຳ” ນັ້ນຂອງໃຄຣເປັນ “ກີເລສ” ກີລັ້ງສມລົງເປັນ
“ນາປ” ສາສນາໃໝ່ “ກີເລສ” ກີຄືອ ໂລກ-ໂກຮ-ຫລັງ ທັ້ງນັ້ນ

ດັ່ງນັ້ນຄາສນາໄດ້ຈະມີຫລັກເກມທີ່ ມີຖານຍື້ນ ມີການ
ກຳຫັນດີເຈາຕ່າງກັນໄປໄດ້ ຕາມທິພູມ ແຕ່ “ກີເລສໂລກ-ໂກຮ-
ຫລັງ” ເປັນກວາວຂອງ “ສັຈະຮຣມ” ເດຍກັນທັ້ງສິ້ນ ທີ່ເກີດໃນຈີຂອງ
ຄຸນທຸກຄົນ ໄມ່ລະເວັນ ຜ້າຕີ ສາສນາ ພົວພຣຣນ ຄືນຈູານ ແລ້າ

ล้วนเมื่อ “กรรม”หรือเมื่อ “การกระทำ”ที่เป็น ภัยกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ทั้งนั้น จึงเกิด “บาป” เกิด “บุญ”ทุกคน ที่ก่อกรรมขึ้น

เช่น บางคานากำหนดว่า การฆ่าสัตว์ไม่บ้าป อีก คานาหนึ่งก็กำหนดว่า การฆ่าสัตว์บ้าป ไม่ละเว้น บาง คานาก็กำหนดว่า การฆ่าสัตว์มีเงื่อนไข ข่าบ้างลักษณะ ไม่บ้าป แต่ถ้าข่าบ้างลักษณะจึงจะบ้าป ดังนี้ ก็กำหนดแยก ต่างกันไป ต่างกันได้ ส่วนจะบ้าปหรือไม่บ้าปจริงนั้น ก็มี “สัจจะ”ที่แท้เท่านั้นที่จะเป็นตัวตัดสิน หรือเป็น “ตัวเป็นจริง เอง”ในตัวมัน โครงการหนเดให้เพียง “สัจจะ”ไปไม่ได้

ส่วน “ความรู้”ของคน ก็ตามแต่คานาของแต่ละคานา ที่จะหยิ่งรู้ความจริงได้จริงอย่างไร? แค่ไหน? จะถูกต้อง มากน้อยตามจริงนั้น ด้วยภูมิของท่านจริงๆ แล้วนำมา บัญญัติยืนยัน “สัจจะ”นั้นไว้ โดยไม่มีเจตนาอคติ แต่ตาม ภูมิธรรมของแต่ละท่าน ซึ่งต้องเคารพด้วยความรู้อันยิ่งของ แต่ละท่าน ท่านจริงใจทุกท่าน บรรลุที่ทุกท่าน แต่ความไม่ เสมอกันของทุกสรรพสิ่งนั้นเป็นสมบัติแท้ของสรรพสิ่งใน มหาอุကภาพจักรวาล ไม่มีอะไรท่ากันในสิ่งที่ “มี”

๑๖) “ความเสมอภาคหรือเสมอภาพ”มีจริงในที่ไหน?

ในคำว่า “มี”(โดย)ของทุกสรรพสิ่งในอุคภาพมหาจักรวาล นั้น ซึ่งมันจะ “มี”อยู่อย่างเสมอภาคหรือเสมอภาพกัน “ไม่มี” เลย ในทุกสรรพสิ่งในอุคภาพมหาจักรวาล

เว้นแต่...ภาวะที่เรียกว่า “ไม่มี”(น ໂທີ) ในภาวะแห่งความเป็น“ຈິຕວິບຸນຍານ”อันถึงขั้น“ສຸນຍາຕາ”ໃນຈິຕໃຈของคนເທົ່ານັ້ນໃນເອກພິນມາຈັກຮາລ ທີ່ຈະทำໄຫ້ສ່ວນອວກາດຫຼືວ່າສ່ວນອວກາພກັນ ພິຈາລະນາກັນຈົງຈະເປັນໜຶ່ງເດືອກກັນແທ້ຈະ

ມີ“ภาวะທີ່ສ່ວນອວກາພຫຼືວ່າສ່ວນອວກາພ”ຈົງຈະ ຂອງ“ຈິຕວິບຸນຍານ”ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດທຳສໍາເຮົາໄດ້ຈົງ

ນອກນັ້ນໄມ່ມີປະໄວເລີຍ ໄນວ່າສສາຮຫຼືວ່າທັງພັດງານໄດ້ຈະເປັນ“ຄວາມສ່ວນອວກາດຫຼືວ່າສ່ວນອວກາພ”ກັນໄດ້ຈົງ

ພຣະພຸທົໆມເຈົ້າຕັ້ງສໍາໄວໃນພຣະໄຕຣປີມູນ ເລີ່ມ ១៦ ຂຶ້ວ ៤៣ ເປັນຄວາມຕັ້ງສໍາວ່າ“ຄວາມຈົງ”(ສຈຮຣມ)ທີ່ຢືນໃຫ້ທີ່ສຸດຂອງໂລກ

ຕັ້ງສໍານັ້ນມີວ່າ “ໂລກນີ້ ໂດຍມາກອາຄ້ຍສ່ວນ ແລ້ວ ອຍ່າງ
ກື້ອງ ຄວາມມີ ຄວາມໄມ່ມີ

ກີ່ເນື້ອບຸດຄລເຫັນຄວາມເກີດແທ່ງໂລກ(ໂລກສຸທ້ຍ) ດ້ວຍ
ປັບປຸງວ່າອັນຊອບຕາມເປັນຈົງແລ້ວ ຄວາມໄມ່ມີໃນໂລກ(ໂລກ ນັຕືຕາ)
) ຍ່ອມໄມ່ມີ(ນ ໂທີ)

ເນື້ອບຸດຄລເຫັນຄວາມດັບແທ່ງໂລກ(ໂລກນິໂຮ) ດ້ວຍ
ປັບປຸງວ່າອັນຊອບຕາມເປັນຈົງແລ້ວ ຄວາມມີໃນໂລກ(ໂລກ ວັດທີ)
ຍ່ອມໄມ່ມີ(ນ ໂທີ)

ອ່ານແລ້ວ ເປັນໄໝ ເຂົ້າໃຈໄດ້ດີທັນທີ່ແນ? ສັດເຈນ໌ແນ?

ດຳວ່າ“ໄມ່ມີ”(ນ ໂທີ)ນີ້ແຫລະກື້ອງ ໃນ“ໂລກທີ່ຢືນມີຄວາມເກີດ”
ຫຼືວ່າໃນໂລກທີ່ຢືນມີ“ເຫຼຸ”(ສຸທ້ຍ)ພາກັນເກີດອູ່

เมื่อมี“การกราบไหว้”เกิดขึ้น
ก็เป็น“ผล”สั่งสมไว้ใน“อัตตภาพ”ทันทีทุกคน

๑๗) “ความไม่มี”วิเศษสุดในเอกภาพมีได้ ณ ที่ใด?

และ “โลก” ที่ยังมี “เหตุ” แล้วสามารถ “ดับเหตุ” นั้นได้ อย่างสัมบูรณ์ (absolute) อันติมະ (ultimate) แท้ๆ จริงๆ เด็ดขาด นั้นก็มีแต่ใน “โลก” แห่ง “จิตวิญญาณ” เท่านั้น ที่จะมีได้เป็นได้

ซึ่งสารและพลังงานทั้งปวงในเอกภาพมหาจักรวาล นี้ ไม่มีภาวะของอะไรที่จะไป “จับ” เขายาความเป็น “เหตุ” ที่มัน สามารถทำให้ “ไม่” เป็น “เหตุ” หรือ “ดับมันให้สิบท” จนไม่ “เป็น” “เหตุ” ทำให้อะไรเกิดได้อีก กระทั้งสามารถยืนยันได้ว่า “มันจะไม่มีอีกตลอดกาลนาน” ที่คุณสามารถจะจับมั่นคงตาย ได้ โดยพิสูจน์ได้หลักๆ โภโนท์ตั้งๆ เหมือน “ความเป็นโลก ของจิตวิญญาณ” เป็น “ไม่มี”

ดังนั้น ภาวะหรือสิ่งที่จะสามารถทำให้ “ไม่มี” (น โภติ) ใน โลก ในเอกภาพมหาจักรวาลนั้น จึงพิสูจน์หรือรับรองยืนยัน ได้ ก็คือ “ในโลกแห่งจิตวิญญาณ” เท่านั้นที่จะสามารถ “ดับเหตุ” ของมัน (คือ “กิเลส” ถึงขั้นหมดสิ้นอาสวะ)

จ нараторทั้งแห่งชั้นมั่นใจ เม่นจริงว่า มัน “ดับได้” เด็ดขาด ถึงขั้น “เที่ยงแท้” (นิจจัง) ยั่งยืน (ธุรัง) ตลอดกาล (สัสสัต) ไม่มี แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปรินามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหาริรัง) ไม่กลับคำเริบ (อสังกุปัง) สัมบูรณ์ (absolute) อันติมະ (ultimate) แท้ๆ จริงๆ เด็ดขาดได้ ภาวะอื่นลิ่งอื่นทำไม่ได้

นี้แล “ความไม่มีในโลก” (โลก นัตถิตา) มันก็ “ไม่มี” (น โภติ) อีกเลยจริงๆ จึงเป็นภาวะที่ “มี” (โภติ) ความดับแห่ง “โลก” กันได้

ใน “จิตวิญญาณ” เท่านั้น ที่พิสูจน์ได้ เห็นจริงได้ และยืนยันได้ แต่ต้องล้มผ้าได้อยู่หลัดๆ โหนให้ปั้งจุบันนั้นๆ กันเลย ที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ อง่าว “สันทิญฺวົງ-อกาລິໂກ-ເອທີປະສົງ-ໂອປນຍົງ-ປ່ຈັດຕັ້ງ ເວທີພົບ ວິญູ້ທີ”

๑๓) “ความไม่มี”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจนอะไรก็เทียบไม่ได้

ซึ่ง “ความไม่มี” หรือ “สัญญาตา” นี้ ก็คือ “คุณสมบัติ” อันสำคัญยิ่งของคำว่า “นิพพาน” นั่นเอง ที่ลัมบูรணสุด และสูง วิเศษเยี่ยมยอดกว่า “ความไม่มี” ของทุกสรรพสิ่งทั้งสิ้น สารและพลังงาน” ประดามีในโลกมหาจักรวาล

และมีภาวะเดียว呢ี่เท่านั้นในเอกภาพมหาจักรวาลที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เปรียบไม่ได้กับอะไร” (นัตถิ อุปมา)

พระราเป็น “ความไม่มี” (สัญญาตา) อันเป็น “คุณลักษณะ” หรือ “คุณสมบัติ” ในภาษาใน “จิตวิญญาณ” ที่ “ศาสนานพุทธศาสนานั้น” ได้เดียวยาเท่านั้นในโลกทำสำเร็จได้จริง

จึงเป็นความวิเศษแท้ วิสุทธิ์วิสูญ์จริง ในเรื่องของ “นามธรรม” คือความเป็น “จิตวิญญาณ” อันเป็น “จิตนิยาม” ในเอกภาพมหาจักรวาลนี้

๑๔) นิยามยิ่งใหญ่ของสรรพสิ่งทั้งหลายในศาสนาพุทธ

“จิตนิยาม” จึงเป็นนิยามของบรรดาสรรพสิ่งในเอกภาพมหาจักรวาลนี้ที่สำคัญยิ่งใหญ่สุดจริงๆ “จิตวิญญาณ” จึงเป็น

ประชานในธรรมทั้งปวง(มโนปุพังค์มา รัมมา) ที่ประเสริฐเจริญ
ได้เท่า(มโนเสฎฐ) ทุกอย่างลำเร็วได้ด้วยจิตวิญญาณ(มโนเมya)

ที่พระศาสดาเจ้าแห่งศาสนาพุทธทรงสามารถตรัสรู้
“นิยาม”ของ“ธรรม”ประดามีในเอกสารมหาจักรวาลนี้ แล้ว
ได้ทรงประกาศให้มนุษย์โลกรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม

ว่า สารและพลังงานทั้งหลายในเอกสารมหาจักรวาล
นี้ ทุกสรรพสิ่งประดามีนั้น นิยามได้ ๕นิยาม

ได้แก่ “อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-
ธรรมนิยาม”

นี่คือ นิยามสำคัญ ๕นิยามในเอกสารมหาจักรวาล
เฉพาะอย่างยิ่ง สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น^๑
“จิตนิยาม”อย่างครบถ้วนรอบลapeiyดสัมบูรณ์สุด ว่า “จิต”
หรือ“วิญญาณ”นั้นเป็น“พลังงาน”ที่สำคัญกว่าพลังงานนานา
ศาสนาพุทธหนึ่งเดียวเท่านั้นในประดาศาสนาทั้งหลาย
ที่มี“ทฤษฎี”สัมบูรณ์ และมี“ปรากฏการณ์”(phenomena)
อันเกิดได้จริงเป็นได้จริง และเชื่อเชิญให้พิสูจน์“ความจริง”
นี้ได้อีกด้วย(เอพิปสโลโก)

โดยเฉพาะพุทธพิสูจน์“จิตวิญญาณ”ที่เป็น“จิตนิยาม”
ได้อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์และอันติมะเป็นที่สุดแห่งที่สุด
ความละเอียดของ“จิตนิยาม”ก็จะได้รู้ไปตามลำดับ อ่าน
ไปเรื่อยๆ ก็จะรู้ไปเรื่อยๆ จากคำสาขาย้ายไปเรื่อยๆ นี้

๑๕๐) “มี”ความเสมอภาคหรือเสมอภาพจริงหรือ?

พุทธเป็นศาสตร์ที่มี “ความรู้” เรื่องของ “จิตวิญญาณ” เรียนรู้เรื่องของ “จิตวิญญาณ” และสามารถพิสูจน์ความเป็น “จิตวิญญาณ” ได้อย่างถึงที่สุด

กระทั่งคนสามารถยกเลิกความเป็น “จิตวิญญาณ” ของตนได้ “ไม่มีความเป็นจิตวิญญาณอยู่ในที่ไหนๆ อีก” ได้สำเร็จ สัมปชุณ์ ชนิดที่ยืนยันได้เป็นขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย

ได้สาด้ายมาแล้วว่า “ความไม่มีของกิเลส” ที่เป็น “นามธรรม” หรือ “จิตวิญญาณ” นั้น ยังไหญ “ไม่มีอะไรเบรียบ

ภาวะที่เชื่อว่า “มี” ไดๆ หาก “เกิด” หรือ “มี” ขึ้นในพิภพ ล้วน “ไม่มี” ภาวะ “ได้เท่ากัน” เสมอกันจริงเลยสักลิ่ง แม้จะ เป็น “อนุปรามณ์” ได หรือ “นามธรรม” ที่ยัง “มี” ได

พระจะนั่น หากยังเป็น “ชีวะ” หรือมี “อัตตภาพ” เป็น “จิตนิยาม” อยู่ ยัง “ไม่มี” สัญลักษณ์แลี่ยงสภาพไป” จากมหาเอกภาพ จักรวาล หรือในวัตถุประสงค์สารแล้วไชร

ภาวะที่ยัง “มี” นั่น “ไม่มี” ภาวะ “ได้เท่ากัน” หรือเสมอ กัน ใน รายละเอียดอย่างละเอียด (นิปุณ) ของภาวะที่ “มี” ของภาวะนั่นๆ

ถึงขั้น “อรูป” ของความเป็น “นามธรรม” ปานนั่น ยัง “มี” ความ “ไม่เท่ากัน” แล้วก็ “อรูป” ลักษณะ หรือลักษณะ “รูปกาย-นามกาย” ไดโดย

ไม่ว่าความเป็น “อากาศ-วิญญาณ-อากาศวิญญาณ- เนว สัญญาณสัญญา” ไดก็ “ไม่มี” อากาศไดเท่ากัน “ไม่มี” วิญญาณได เท่ากัน “ไม่มี” อากาศวิญญาณไดเท่ากัน “ไม่มี” เนวสัญญาณสัญญา

ได้เท่ากัน ทุกอาชญากรรม-อาชญากรรมจัตุรูป-เนวสัญญา
นาสัญญา ไม่มีภาวะใดเสมอภาคหรือเสมอภาคกันเลย
แล้วจะเอาอะไรในเอกสารมาเสมอภาคหรือ
เสมอภาคกันเล่า

ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะ”ของ“อาชญากรรมที่
เป็นอาชญากรรม-อาชญากรรมจัตุรูป-เนวสัญญานาสัญญา” และ
ต้อง“สัมผัสภาวะ”นั้นๆจริง แล้ว“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความจริงนี้

๑๔๑) หลักฐานที่ยืนยันความไม่เสมอภาคกันที่ชัดยิ่ง

ดังนั้น สรพลึงที่เป็นสาธารณะ หรือแม่“รูปธรรม”ได
แม้จะเป็น“รูปธรรม”ขั้น“อรูป”ปานได มันก็ไม่ละเอียด
เล็กจิ๋ว จิ๋ว เป็นบรมจุลภาควิมหานิพมานุเท่า“ความเป็น[†]
รูปกาย-นามกายของนามธรรม” หรือของความเป็น“อรูป
ธรรมแห่งนามธรรมในภายใต้”(อัษฎัตตอรูปสัญญา)หรอ กันน่า!

เช่น พระคานสตาของคานสนาเทวนิยม ท่านยังทรงรู้
ชัดแจ้งถึง“ความไม่เสมอภาค”ของภาวะในความเป็นชาหยเป็น[†]
หญิงเลย ซึ่งเป็นการแบ่ง“บุริสภาวะ-อิฐถีภาวะ”กันมาแต่ต้น
จึงมีหลักฐานยืนยันว่า “อีฟ”นั้นไม่ใช่“อดัม” ไม่เสมอภาคกัน
 เพราะ“อีฟ”เป็นแค่ส่วนหนึ่งของ“อดัม”เท่านั้นที่พระเจ้า
 ทรงสร้าง“อีฟ”มาจาก“ซีโครง”ซึ่งที่เจิดของ“อดัม”เท่าๆ ดังนี้

แล้ว“อีฟ”จะเป็นผู้เท่าเทียมหรือเสมอภาคกับ“อดัม”
 ได้อย่างไรกัน ในเมื่อพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้าง“อีฟ”ขึ้นมาด้วย

ความเต็มสภาพในตัวเองเหมือน“อดัม” ถึงแม้จะนั่น“อีฟ” ก็ยังเป็นรองตรงที่เกิดมาทีหลัง“อดัม”อยู่ดี ดังนี้เป็นต้น

เมื่อ“อีฟ”เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เกิดจากแคร์โครงของ“อดัม”แท้ๆเท่านั้น และสร้างขึ้นทีหลัง“อดัม”อีกด้วยมิติแห่ง การท่าเทียบกันหรือเสมอภาคกัน มันก็ไม่ใช่แล้ว จริงมั้ย?

หรือในศาสนาสายพราหมณ์หรือฮินดู ฝ่าย Hindoo เป็นเพียง“คักติ”(ลูนัง) คู่เดียวฝ่ายชาย หรือผู้ตามหรือผู้ช่วย ฝ่ายชาย เป็นชายของพระคิริเวทานั้น เป็นต้นดังนี้

นั่นคือ การพิสูจน์ด้วย“ความจริง”จากศาสตรแพทยารณ์ (prophet) ซึ่งต้องเชื่อตาม“โครงการ”ของพระศาสดา อันเป็นสาย “ครรภชา” ซึ่งเป็น“ความรู้”แบบคำพยากรณ์(prophecy)

๑๔๒) สาย“ปัญญา”ที่พิสูจน์ได้ของชา“เหวนิยม”

สำหรับสาย“ปัญญา”ซึ่งเป็น“ความรู้”แบบ“อ้างตัวกล่าว ประกาศ”(profess) เห็นตัวเป็นตนคนผู้นั้นผู้นี้กันเลยว่า ฉันนี่แหล่ะคือผู้รู้ศาสตร์นี้ๆ(professor)

ถ้าปัจจุบันนี้จะพิสูจน์โดยใช้“กายวิภาค”(anatomy)ของ สรีระมนุษย์ก็ได้ รูปร่างภายนอกของหญิงและชายก็ใหญ่ เล็กต่างกันแล้ว ตั้งแต่กระเพาะให้ไปจดเท้าก็ได้ โครงกระดูกต่างๆก็ได้ กล้ามเนื้อก็ตาม เป็นต้น ของหญิงและชายล้วนไม่เท่าเทียมเสมอภาคกันสักอย่าง

ท่าเทียบกัน เสมอภาคกันทีไหน?!

[หมายเหตุ : มีพิเศษของหญิงใหญ่กว่าชายอยู่อย่างหนึ่ง คือ กระดูกเชิงกราน(pelvis)เท่านั้น]

และที่สุดแห่งที่สุดที่ยอมรับความไม่เสมอภาคหรือไม่เสมอภาคกัน ในผู้ที่ยังมีความเข้าใจเชิง“เทวนิยม” ซึ่งเป็นขั้นที่สุดแห่งที่สุดของ“นามธรรม”หรือภาคนิติวัฒนาณนั้น ก็คือ ความยิ่งใหญ่สูงส่งสุดของ“พระเจ้า”นั้นไม่มีอื่นเท่าเทียมเทียบได้ เป็นที่สุดแห่งที่สุดหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีภาวะใดเสมอเหมือนเท่าเทียมได้อีก ใช่มั้ย?

นั่นคือ หลักฐานที่หยิบมาอีนยันความรู้อันสูงส่งสุดๆ ของมนุษย์จะพึงมี ไม่ว่าสายศรัทธา หรือสายปัญญา ไม่ขัดกันเลยในที่สุด ในความรู้ของชา“เทวนิยม”

๑๔๓) หลักฐานที่พิสูจน์ได้ออกช้า“อเทวนิยม”

ส่วนแบบพุทธนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้และทรงสอนไว้ชัดถึงขั้นให้ศึกษาและสร้าง“ปัญานิริชชา)แห่งความรู้”กระทั้งสามารถพิสูจน์ด้วย“การล้มผัสรู้และหยิ่งรู้”ได้จาก“ภาวะหยาบ”ไปจนตลอดถึงภาวะต่อไปที่เรียกกันว่า“ภาวะกลาง” และ“ภาวะท้ายสุดแห่งสุดปลาย”อย่างสุขุม(ปณิ七月)และเอี้ยด(นิบุญ)ทราบจนถึงภาวะ“นิพพาน”ซึ่งเป็นภาวะที่เรียบกับอะไรไม่ได้อีกแล้ว(นัตถิ อุปมา) หรือไม่มีอะไรจะเปรียบ(นัตถิ อุปมา)

นั่นคือ ภาวะ“นิพพาน”เท่านั้น ที่ไม่มีอะไรเทียบเปรียบ ได้ เป็นที่สุด ที่หนึ่ง ที่ไม่เหมือน ไม่เท่า ไม่มีอะไรสอง

ເຖິ່ງປະດີ

ດ້ວຍການຕຶກຂ່າທີ່ມີຮບບມືທາຊູບວິບຸຮນ໌ສມບູຮນ໌ທີ່ສຸດ
ຕັ້ງແຕ່ຂັ້ນ“ຮູບ”(material) ໃປົງຂັ້ນ“ນາມ”(soul,spiritual life)

ແລະ ມີ“ນິພພານ”ຈົງເປັນ“ຄວາມຈົງທີ່ມີໃນຕະປາກູ
ໄຫ້ຕະນູ້ແຈ້ງເຫັນຈົງ”(ປາຕຸກວະ=phenomenon)ສຸດທີ່ສຸດນີ້ຄືອ
“ນິພພານ” ຜົ່ງສຸດປລາຍໄມ່ມີອະໄຣເທິບ ໄມ່ມີອະໄຣສູງສຸດໄປກວ່າ
ນີ້ອີກ ສໍາຫຼັບກວະທີ່ສຸດຍອດ ຍອດສຸດຈົງໆຂອງ“ອທິນິຍມ”
ຫົວໝາຍພຸຖົນ

ນິພພານນີ້ມີຜູ້ຮູ້ຈາວ“ເຖິນິຍມ” ແມ່ຜູ້ຮູ້ຈາວ“ອເຖິນິຍມ”
ທີ່ຮູ້ຢັ້ງໄມ່ເປັນສົມມາທິກູ້ສົມບູຮນ໌ບາງທ່ານນັບເອກວະຂອງ
ຄວາມເປັນ“ພຣະເຈົ້າ”ເທິບວ່າຫົວໝາຍເຊື່ອວ່າ ເປັນອັນເດີຍກັນກັບ
ກວະ“ນິພພານ”ຂອງພຸຖົນ ຫົວໝາຍເຊື່ອວ່າ“ເປັນກວະທີ່ເສມອກາພ
ຫົວໝາຍເສມອກາດກັນ” ຜົ່ງຢັ້ງໄມ່ຈົງ

ອັນນີ້ມີນັຍສຳຄັນທີ່ມີ“ຄວາມໄມ່ເສມອ” ຄືອ “ແຕກຕ່າງ”
ທີ່ຢືນຢັນແຕະຕ້ອງໄດ້ວ່າ“ໄມ່ເສມອກັນ”ມີເພີຍບາງສິ່ງບາງສ່ວນບາງ
ກວະທີ່ເທົ່າກັນເສມອກັນຫົວໝາຍເທິບກັນໄດ້ ຜົ່ງພຸຖົນສາມາຮັດ
ອົບົບາຍພິສູຈນ໌ໄດ້ວ່າ ຄືອ ອະໄຮ? ເພຣະອະໄຮ? ທັ້ງໃນສິ່ງ
ໃນສ່ວນທີ່ເທົ່າກັນ ແລະໄມ່ເທົ່າກັນ

๑๔๔) ຖຖ໙າກົງຫົວໝາຍ“ວິທີເຮືອນູ້”ຂອງພຸທັນນີ້ສຶກລ້າຍິ່ງ

ສ່ວນແບບພຸຖົນ ສາມາຮັດພິສູຈນ໌ຄວາມໄມ່ເທົ່າເທິຍມ ຫົວໝາຍ
ພິສູຈນ໌ຄວາມໄມ່ເສມອກາດໄດ້ຄື່ນ້ຳມີ“ຄູານໜໍ້ງຮູ້”ໃນແບບ

รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโดยการสัมผัสร่วมเป็น“ภาวะรูป๒” ได้แก่

“อัตถ์ตະ(อิตถินทรี)”หรือปริสตตະ(ปริสินทรี)”ถึงขั้นรู้“ภาวะความยังมีที่ปรากฏอยู่”(ปัจจุภะ)ในการพิสูจน์นั้นๆ อันจะเอียดยิ่งระดับความเป็น“อาการ(รูป)-วิญญาณ(นาม)-อาภิญญาณ(รูป)-เนวัญญาณลักษณ์(นาม)”ถึงปานนั้นเป็นต้น

ด้วย“การทำหนดรู้”(สัญญา)กระทั้งมี“ความรู้”ผ่านพั่น“ความไม่รู้”(อวิชา)เป็นที่สุดแห่งที่สุด คือ เนวัญญาณลักษณ์ ยตามะลักษณ์”(การทำหนดรู้จะพั่นภาวะรู้ไม่ใช่ไม่รู้ไม่เชิง)ได้สำเร็จจริง

ว่าที่สุดแห่งที่สุด “ความมีของความไม่มี”(อาภิญญาณ) นั้นมันยัง“มี”เหลือ“ความมี”เช่นชุลีละของสุดท้าย(อุทัยจลังปโยชน์)ของ“ตัวตนแห่งกิเลสาสวะ”ที่ต้อง“รู้”ให้หมด ให้จบสุดแห่งความจริงๆ

กระทั้งผ่านพั่นความรู้“ตា-กลาง-สูง”สารพัดจนถึงขั้นสามารถได้รู้มาแล้ว ผ่าน“ความไม่รู้”จากการที่ได้เรียนรู้การทำหนดรู้(สัญญา)ต่างๆนานา”(เนวัญญาณลักษณ์) เมี้ยรู้สุดรู้สูงกัน มาถึงขั้น“อรุปลักษณ์”ขั้นปานจะนี้ ก็จะต้องเรียนรู้พิสูจน์รู้ กันให้ถึงที่สุดเป็นสุดๆ

โดยการ“ทำหนดรู้”(สัญญา)ภาวะขั้นนี้ คือทำ“เนวัญญาณลักษณ์” “ลีนอนุลัษ्य”(เขีณาลุสัย) “ลีนอาสวะ”(เขีนาสวะ) ไปกระทั้ง “ลีนอนุลัษ्य”(เขีนาลุสัย) “ลีนอาสวะ”(เขีนาสวะ)

ยืนยัน“ความจริง”(สัจธรรม)ที่จะเอียดสุด(นิปุณ)พั่น“การผูก, การประกอบกัน”(สังโยชน์, สังโยค) จึงชี้อว่า“พั่นอวิชาสวะ,

พัฒนอวิชชานสุลัย”

ดังนั้น เมื่อสามารถทำความกำหนดครุ่เจริญถึงที่สุด “ผ่านพันแวงลัญญาณลัญญาณลัญญา” เป็นภาวะ“ลัญญา เวทยิต นิโรธ”

ซึ่งเป็น“ภาวะดับ”(นิโรธ)ที่เป็นหนึ่งสุดไม่มีอะไรเสมอ ไม่มีภาวะใดเทียบเท่า ไม่มีภาพใดภาคได้เสมอเท่าได้อีก

หมายความว่า ไปถึงภูมิสูงสุดเป็น“ภาวะดับ”(นิโรธ) เป็น ผู้มี“ความจริง”สูงสุดเอง ที่ได้“กำหนดครุ่”(ลัญญา) จนครบถ้วน อารมณ์(เวทนา) ทั้งการเกิดของเวทนา-ทั้งการดับของเวทนา” ครบ“เวทนา ๑๐๙”สัมบูรณ์แล้ว จนมั่นใจแม่นจริงใน“ญาณ” ครบปริบูรณ์“๓ ญาณ”(ลังญาณ-กิจญาณ-กตญาณ)

พระพุทธเจ้าตรัสสูรและทรงสอนไว้ชัดถึงขึ้น ให้ศึกษา และสร้าง“ญาณแห่งความรู้”ให้สามารถ“หยั่งรู้”ได้จากภาวะทุกประการ “ไปตลอดภาวะต่อไปที่เรียกว่า“ภาวะกลาง”จนกระทั่ง“ภาวะ ท้ายสุดแห่งสุดปลาย”

และที่สุดแห่งที่สุด “ความรู้”(วิชชา)ที่เจริญขึ้นมาทดแทน “ความไม่รู้”(อวิชชา)นั้น ก็ต้อง“กำหนดครุ่”ในความสำคัญ มั่นหมาย”ของความสุดท้ายแห่ง“ความรู้”(วิชชา) ว่า ผู้จะ“ล่วง พัฒนาความไม่รู้”เป็นที่สุดแห่งที่สุดได้ ก็จะต้องมีความ สามารถโดย“การใช้ลัญญากำหนดครุ่ความสำคัญที่สุด”คือ “ความ ยังมี”ของ“ความไม่รู้”ในปัจจัตถะจะนั้น ที่ใช้ภาษาเรียกว่า “อาภิญญาณ”กันอย่างเป็นที่สุดแห่งที่สุดหมวดสิ่นจน

เกลี่ยง “ความไม่รู้” (อวิชชา) เพราะได้ “สัมญา” หรือได้ “กำหนดรู้” ความเป็นอรูปของนามธรรมในภายใต้ คือ ชาติรู้ของตน

จึงจะถือว่าเป็น “ความรู้” ที่บวบวนสัมบูรณ์ (absolute) สุดสูงในฐานะระดับสุดแห่งที่สุด (ultimate) “พันอวิชาลังโภชນ์” หรือ “อวิชานุสัย” จ нарทั่งเรยกได้ว่า “พันอวิชาสวะ” อันเป็น สังโภชน์และอนุสัยสุดท้ายแห่งท้ายสุด (ultimate) กันปานนั่น

๑๔๕) “ความรู้” “วิชชา” หรือวิทยาแบบพุทธมีดังนี้

ดังที่ได้สาธยายมา นี้ คือ การศึกษาแบบพุทธ ที่มีหลัก วิชาหรือทฤษฎีแห่งการศึกษาที่สามารถเรียนรู้และปฏิบัติพิสูจน์ เพื่อเกิด “ความรู้” (วิชชา) ได้ประมาณอย่างนี้

ซึ่งเป็นการศึกษากันในแบบ “เรียนรับรู้แล้วรวมโดย การปฏิบัติ” (know truth through practice) จึง “รู้จริงๆว่า...” (know for certain that...) ภาวะจริงของอะไรต่ออะไรต่างๆนั้น มืออย่างไร เป็นอย่างไรจะทำอย่างไร (know how) จนเป็นความรู้ที่แท้จริง เพราะมีฝึกมือ (know how) มีความชำนาญ (know how) รู้แล้วใน เคล็ดลับต่างๆ (know how)

จึงรู้สุดกระหั่งถึง “ที่สุดแห่งความรู้ที่แท้จริง” (genuine knowledge) ได้แท้จริง เพราะ “แบ่งแยกผิดถูกออก ได้ทดสอบ สัมผัสรู้แล้วด้วยการทดสอบเองจนผ่านรู้ความจริงได้จริง” (know right from wrong)

โดยเรียนรู้ด้วย “ความรู้แบบองค์รวม” (knowledge of

the whole) ทั้งความเป็น“รูปภายใน”(องค์ประชุมในความเป็นรูป) และ ทั้ง“นามภายใน”(องค์ประชุมในความเป็นนาม) รู้จักว่าเจ็บรู้จริง ด้วย “การสัมผัสร่วมกัน” ณ ด้วยภายใน(ของรูปและของนาม) สำเร็จ อิริยาบถอย่างอาสาทั้งหลายของบุคคลนั้นล้วนไปแล้วเพราะ เห็นด้วยปัญญา”(อภิญญา วีโมกข์ กะเยน ผุสิติว่า วิหารติ ปัญญา จัลส ทิสวา อาสา บริกุชีนา โนหนติ) ที่ผู้สอนใจดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๗

คำว่า“ภายใน” ที่หมายถึง “องค์ประชุม”หรือ“องค์รวม” (holistic)นี้ เป็นเครื่องบ่งชี้ชัดว่า ศาสนาพุทธมีปริญญาลัมบูรณ์ ครบพร้อม“ความรู้”และ“ความจริง”ที่โลกต้องการมีผลสำเร็จ จึงเป็นวิทยามีทั้งความรู้ที่เรียกว่า“ปรัชญา”(philosophy) มีทั้งได้ฝึกหัดปฏิบัติกับ“ประสบการณ์”เหตุการณ์ที่ได้ผ่านมา จริง”(experience)

ซึ่งเป็น“ความรู้”(knowledge)ชนิดที่พร้อมด้วย“การปฏิบัติ อย่างปกติธรรมดานิเวศวิตร ทว่าปฏิบัติแบบพุทธนั้นมีความรู้ ขั้นพิเศษ”(extraordinary) หรือคือภาษาชนิดผ่าน“ปรากฏการณ์” ต่างๆนานา(phenomena)ของความเป็นมนุษย์สังคมปกติ

“ความรู้”จึงครบพร้อมปริญญาลัมบูรณ์ทั้ง“เจโตติวิมุตติ”(จิตที่ หลุดพ้น) และทั้ง“ปัญญาวิมุตติ”(ปัญญาที่หลุดพ้น) ลัมบูรณ์สูงสุด เป็น“อุปัต्तิภาควิมุตติ”(วิมุตติทั้ง ๒ ฝ่าย) กันอย่างนี้

ความรู้ที่เรียนรู้แบบพุทธจึงชื่อว่า“ปรากฏการณ์วิทยา” (phenomenology) ด้วยประการจะนี้

ซึ่งสามารถ “ถ่ายทอดความรู้นี้(เคล็ดลับ)ให้แก่คนอื่น (pass one's technical know how to others)ได้อย่างกระจะกระจะจ่างครบถ้วน จึงไม่เหมือนแบบ “ความรู้ลึกลับๆที่บอกออกมากได้อย่างเป็นคำพยากรณ์”(prophecy) หรือแสดงออก ráv กับเป็นผู้วิเศษเป็นนักมายากล(magician)

๑๕๖) “ความรู้แบบพุทธ” จึงเป็น “สากล” ที่นำหน้าสากล

“ความรู้แบบพุทธ” จึงเป็นสากล ที่นำหน้าความเป็นสากล นับเป็น “วิทยาการที่มีลักษณะเป็นสากล” (universality) เป็นความรู้ที่สัมผัสได้ทั้ง “วัตถุวิสัย” (objectivity) และเป็นความรู้ที่สัมผัสได้ทั้ง “จิตตวิสัยหรืออัตตวิสัย” (subjectivity) จึงเป็น “ความรู้” ที่มี “ทุกสิ่ง (พร้อมทั้งรูปกาย; องค์ประชุมภายนอก ทั้งนามกาย; องค์ประชุมภายนใน คือ ทั้งวัตถุทั้งจิตตน์เอง) ปรากฏการณ์ต่อหน้า” (immanence) ซึ่งยืนยันความจริงอยู่หลังๆ เต็งๆ โหนๆ

จึงเป็น “ความรู้” ที่รู้จัก “ความรู้” แล้วรู้จัก “ความจริง” (สัจธรรม) สัมบูรณ์เป็นสากล ที่สัมผัสได้จริง ครบถ้วน “วัตถุวิสัย” (objectivity) และทั้ง “จิตตวิสัยหรืออัตตวิสัย” (subjectivity) ซึ่งคนทั่วไปสามารถรับถ่ายทอดให้คึกค่าเล่าเรียนเป็นเจ้าของ “ความรู้” นี้ จึงเป็นของตนในตนได้

เพราะเป็นเจ้าของ “ความรู้” นั้น เป็นของตนครบถ้วน “วัตถุวิสัย” (objectivity) และทั้ง “จิตตวิสัยหรืออัตตวิสัย” (subjectivity) เป็น “ความรู้” ที่ลึกถ้ำสูงส่งวิเศษจริง แต่ไม่ส่วนลิขสิทธิ์

ทุกคนมีสิทธิ์คือผู้ฝึกสอนได้เป็นสาธารณะ เป็นของกลาง เป็น “สากล” แห่งน้ำหน้าสากลอื่นๆ เป็น “ความรู้” ของกลาง ที่ทุกคนสามารถมีได้เป็นได้เป็นของตนเอง เป็นสาธารณะจริง

๑๔๗) “ความรู้แบบพุทธ” จึง “เป็นกลาง” ที่ครบถ้วนประมัตถ์

“ความรู้แบบพุทธ” จึงเป็นกลางที่นำหน้าความเป็นกลาง ทั้งทาง “โลภียะ” และทาง “โลภุตระ” ครบประมัตถ์

ซึ่ง “เป็นกลาง” แบบล้มผัล “ปรากฏการณ์” (phenomena) นั้นได้จริง และแบบอธิบายได้ทั้งชนิด “โลภียะ” ที่เป็น “สมมุติ สัจจะ” และทั้งชนิด “โลภุตระ” ที่เป็น “ประมัตถ์สัจจะ” ครบพร้อมล้มบูรณาภรณ์ มีสภาวะจริงทั้ง “รูป” หรือ “วัตถุวิสัย” (objectivity) และทั้ง “นาม” หรือ “จิตตวิสัย” หรือ “อัตตวิสัย” (subjectivity) ที่เกิดจริงเป็นจริงในตนแล้ว สำเร็จเป็นผลให้แก่ตน ได้บรรลุผลทั้ง “รูป” ทั้ง “นาม” เป็นของตนในตนแท้

เป็นผู้มีทั้ง ๒ ส่วน ทั้ง “โลภียะ” ทั้ง “โลภุตระ” ก็ได้ ทั้ง “ความรู้” ทั้ง “ความจริง” ก็ได้ ทั้ง “รูป” หรือ “วัตถุวิสัย” (objectivity) ทั้ง “นาม” หรือ “จิตตวิสัย” หรือ “อัตตวิสัย” (subjectivity) ก็ได้

จึง “เป็นกลาง” แท้ เพราะเป็นทั้งภาวะ ๒ อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า มีอย่างไรเป็นอย่างไร ทำอย่างไร (know how) จะเป็นความรู้ที่แท้จริง เพราะมีฝีมือ (know how) มีความชำนาญ (know how) รู้แจ้งในเคล็ดลับต่างๆ (know how) ซึ่งสามารถทำงานได้ตามก็อย่างเหมาะสมอย่างควร (กัมมัญญา)

เนื่องจาก “ใจเป็นกลาง” (อุเบกษา, มัชณิมา) แล้ว ไม่มีอคติ ด้วย รู้จักว่า แจ้งรู้จริงอะไรต่างๆ ด้วย ซึ่งใจเช่นนี้คือ “โลกุตร จิต และมีโลกวิญญา จึงทำงานเป็นโลภานุกัมปายะ

ซึ่งไม่เหมือน “ความรู้”แบบ “ความรู้ลึกๆ ลับๆ” ที่บอกออก มาได้อย่างเป็นคำพยากรณ์ (prophecy) แม้จะเป็น “ความรู้” วิเศษสูงส่งถึงขนาดเป็นเจ้าของลัทธิระดับ “ศาสดา” ก็ันบ กันว่าเป็น “ศาสดายากรณ์” (prophet) อันเป็น “ความรู้” ที่ได้รับ ถ่ายทอดกันมาอย่างลึกลับ

เพราะ “ความรู้” ชนิดนี้ถือว่า เป็น “โองการ” คือความรู้ที่ คักคัดลิขิธี เป็น “ความรู้” วิเศษที่ได้รับถ่ายทอดมาจำกเพาะคน พิเศษเท่านั้น ทุกคนไม่สามารถเรียนรู้ได้ จึงไม่ “เป็นกลาง” ไม่ใช่สาธารณะ คนทั่วไปเรียนรู้ไปเป็นของตนถึง “ที่สุด” ไม่ได้

“ความรู้” ของศาสดายากรณ์ จึงเป็น “ความรู้” ที่ให้ ทุกคนศึกษาเรียนรู้ เป็นหลักวิชาการ เป็นขั้นตอนไปตาม ลำดับไม่ได้ เพราะมีแต่จะต้องปฏิบัติตาม “ความรู้” นี้ของศาสดา โดยดุษณี คือต้องยอมรับโดยปริยาย ต้องนิ่งเท่านั้น

๑๔) “ความรู้แบบพุทธ” มีอิสระสูงสุด ไม่เชื่อในครั้งย่าฯ

ต่างจากของพุทธ ที่พระศาสดายาธรรมนั้นมีหลักการที่ “เป็นกลาง” อย่างที่สุด ให้ความอิสระใน “ความเชื่อถือ” สูงสุด ดังที่ท่านตรัสใน “กาลามสูตร ๑๐” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๕๕๓) และกว่าจะเกิด “ความเชื่อโดยไม่ต้องเชื่อในครั้งเม็ค្រ

ของตนหรือศาสตรา” ก็ เพราะ “ต้นเอง” ได้ปฏิบัติจนมี “ความรู้” ที่ตนเองบรรลุธรรมบริบูรณ์ ด้วย “genuine knowledge” (ความรู้ที่ตรงตามความจริง) ด้วย “know how” (ความรู้ที่แท้จริง, ความรู้ที่เป็นจริง, ความชำนาญ, ความรู้ว่าจะทำอย่างไร, ฝีมือ, เคล็ดลับ) เป็นผู้มี “ความจริง” (สัจธรรม) ในตนแท้จริง

แล้ว “ถ่ายทอดความรู้” (ที่เป็น “ความจริง” ในตนแล้ว หรือ เป็นเคล็ดลับที่ตนรู้ดีแล้ว) ให้แก่คนอื่น” (pass one's technical know how to others) ได้อย่างเป็นผู้ถ่ายทอด ที่มี “know how” บริบูรณ์ ในตัวเอง เป็นตนเองคนๆเดียวกัน แล้ว ถ่ายทอดให้แก่ผู้อื่นด้วยตัวเองได้ อย่างไม่ต้องพึงอาศัยใคร

๑๔๙) “ความรู้” ที่แตกต่างกันของ “ความจริง” ๒ แบบ

- (๑) “ความจริง” ที่ไม่ลึกลับ ไม่คลุมเครือ มหัศจรรย์ แต่ไม่แปลกไม่ประหลาด เปิดเผย สว่างแจ้ง ชัดเจน
- (๒) “ความจริง” ที่เป็นสาสารณะ ที่ทุกคนร่วมรู้ร่วมมี ได้เป็นได้ เป็นของกลาง ที่ทุกคนมีสิทธิ์หากเพียรเอาได้

“ความรู้และความจริง” แบบพุทธทั้งไม่ลึกลับเพียงแต่ ลึกล้ำเท่านั้น และสามารถพิสูจน์เป็น “ความจริง” ได้ด้วย แणมเปิดเผย กระจางแจ้ง เหมือนหมายของที่ค่าว่า มีหลักสูตรของ “ความรู้-ความจริง” ที่เผยแพร่ตั้งแต่เบื้องต้น เปื้องกลาง เปื้องปลายถึงที่สุด กระทั้งที่สุดแห่งที่สุดเป็น “เจ้าของความรู้-ความจริง” ถึงขั้นเป็นศาสตราของ ถึงขั้นเป็น

“สัมภู”ระดับสูงสุดแห่งคานานาได้เลย ถ้าสามารถศึกษาพากเพียรเรียนรู้สุทัศน อุตสาหะเอาได้

แต่กذاต่างจาก “ความรู้-ความจริง”วิเศษแบบที่ไม่ใช่พุทธซึ่งผู้เดินนั้น ได้รับมาอย่างลึกซึ้ง และคลุมเครือ ใจจะรู้จะมีความจริงนั้นบ้างจนถึงที่สุดโดยย่างพระคานาคบ้างนั้น ไม่มีลิทธิ์จะเป็นผู้ใด “ความรู้-ความจริง”ถึงขั้น “ปัจเจก”บ้าง ไม่ได้

แต่ “ความรู้-ความจริง”แบบพุทธนั้นเป็น “ความรู้”ที่ถือว่าเป็น “ความจริง”ได้ในตนของตนเอง ที่ผู้เรียนรู้ “ความรู้”นั้นแล้วปฏิบัติเกิด “ความจริง”เป็นของตนได้ เมื่อมีแล้วในตนของก็เป็น “ปัจจัตตัลักษณ์” เป็น “ปัจเจก”ที่เดียว

ส่วน “ความจริง-ความรู้”ที่เป็นภาวะวิเศษลึกซึ้งนั้น เป็นของ “พระเจ้า” ซึ่งเป็น “ความจริง-ความรู้”ที่เป็นของเฉพาะพระเจ้าเอง ไม่ใช่ของสาธารณและ แม้วมีผู้นำมาราบุคต์ ต่อประชาชนให้ทำตาม “โองการ” ก็นับคานาคหรือผู้รู้ที่เป็นผู้ประกาศ ว่า ผู้ประกาศโองการของพระเจ้าหรือผู้พยากรณ์(prophet)

“ความจริง-ความรู้”ของคานาคพยากรณ์(prophet) ที่นำ “ความจริง-ความรู้”มาประกาศนี้จึงเป็นแคร์คำพยากรณ์(prophecy) จึงยังไม่ใช่ “สากล”แท้ และยังไม่ “เป็นของกลาง-ของคนทั่วไป” ไม่เป็น “สาธารณะ” คือไม่เป็นแบบที่ใครๆ ก็มีส่วนเป็นเจ้าของ “ความจริง-ความรู้”long เนื่องจากนั้น ได้

๑๕๐) “พุทธ”คานานเดียวที่เป็น“อเทวนิยม”ในโลก

ขออภัยเป็นอย่างมากที่กำลังอธิบายไปอย่างนี้ นี่ไม่ใช่ การคำพูดข่ม ยกตัวตนแต่อย่างใด เกรงใจอย่างมากเลย แต่เรากำลังสาธารณความรู้ที่เป็นวิชาการ นี่คือการวิเคราะห์ วิจัย เชิงชี้ชัดถึง“ดำเนิน” หรือ“ถูก-ผิด” ด้วยใจที่เป็นกลาง เพื่อจะได้รักันถูกๆ ตรงๆ ง่ายๆ เร็วๆ ดีๆ

“พุทธ”เป็น“อเทวนิยม”ที่มี“ความรู้-ความจริง”ที่ไม่ เหมือนใครเลย เป็น“ความรู้-ความจริง”ที่เกิดมาเดียวามีเอง มาเฉพาะ ท่านตรัสว่า ไม่สามารถลำหับปุณฑร์ ซึ่งพิเศษ แต่ก่อต่างจากแบบใดๆ ของใครประดาที่มีในโลก แต่ไม่ลึกลับ เป็นความรู้-ความจริงที่เห็นได้แจ้งชัด

และไม่ส่วนลิทธิ์ ทุกคนสามารถเรียนรู้ฝึกฝนปฏิบัติ เอา“ความรู้-ความจริง”นี้ได้ทุกคน เป็นของกลาง

“ความจริง-ความรู้”แบบพุทธนั้นเป็นกลาง เป็นสากล คนทุกคนคือกษาฝึกเอาเป็นของตนเองได้ ซึ่งทุกคนมีลิทธิ์จะ มี“ความรู้”นี้ได้ คือกษาปฏิบัติเอา“ความจริง”นี้ได้เป็นสากล ใจๆ สามารถเอาตนเองมาคือกษาปฏิบัติเห็นได้พิสูจน์ได้ (ลันก์ภูมิโก) ทุกเวลาการละบุญสมัย(อกาลิกो) และมีได้จริงชนิดที่ เชื้อเชิญให้គรรมาดูมาเห็น มาพิสูจน์ได้(เอหิปัสสิก)

แล้วจะรู้ได้ด้วยตนเองเฉพาะตน而已(ปัจจัตตั้ง เวเกตตพเพ วิญญาณ) ว่า“ความรู้”เช่นนี้เป็นเช่นใด และ“จิตใจ”ที่มีผลธรรม เช่นนี้เป็นไฉน หากคือกษา“สัมมาทิภูมิ”จริง พระพุทธเจ้าตรัส

ยืนยันว่า มีผู้สัมมาทิภูมิอยู่ตราบใดโลกไม่ว่าจะจากอรหันต์

๑๕๑) “พุทธ”ศาสนาเดียวที่เป็น“โลกุตระ”ในโลก

ความเป็น“จิต”หรือ“จิตที่บรรลุ”ความรู้แบบพุทธนี้เป็น“จิตวิญญาณ”ที่พิศุทธิ์พิเศษ(holily) ที่ควรสักการะ(holiness) ซึ่งมีคุณวิเศษเป็น“อุตตรภาวะ”(transcendence), เหนือภาวะที่สามารถเข้าได้ยอดเยี่ยมของโลกียะ(transcendent) จึงเรียก“คุณวิเศษ”ชนิดนี้ว่า“โลกุตระ”(supramundane)

เพราะสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”อย่างมีสัมผัสในภาวะหนึ่ง ที่เป็น“สิ่งที่ถูกรู้”หรือภาวะที่สัญญาเข้าไปกำหนดรู้ได้” (แม้จะเป็นนามธรรมขั้นสูงสุดระดับละเอียดสุดภายในปานีได) ก็สามารถเข้าไปสัมผัสรู้ไดถึงภาวะที่สูงสุดสุดสูงขึ้น“อรหัตผล” ซึ่งเป็น“ผลธรรม”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“เจตวิมุตติ”และทั้ง“ปัญญาวิมุตติ” สัมบูรณ์บริบูรณ์ทั้ง ๒ ส่วน

นั่นคือ ส่วนหนึ่งคือ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“นิรธรรม”หรือนิพพานหรือพระเจ้า” ก็ได เรียกว่าภาวะนี้ว่า“รูปกาย”และ“นามกาย” เป็น“องค์รวมครบทั้ง“วัตถุวิสัย”(objectivity) และทั้ง“จิตตวิสัย”หรืออัตตวิสัย”(subjectivity) “ความรู้”นี้ในภาษาอังกฤษจึงตรงกับคำว่า“intentional object”

และมีอีกภาวะหนึ่งที่เป็น“ตัวผู้เข้าไปรู้เอง”คือตัวเรา นี้เหละ และหมายถึง“ญาณปัญญา”ของเรานั่นเอง ตัวนี้กำลังทำหน้าที่เพื่อสร้าง“ความรู้”(ญาณปัญญา) ผู้ทำหน้าที่คือ“พุ่มมุง

เข้าไปกำหนดครุ”อย่างมีการสัมผัสภาวะจริงนั้นๆคือ “สัญญา” ซึ่งเป็นกระบวนการที่สำนึกพุ่งไปสู่อะไรบางอย่าง “การพุ่งไปของเจตสำนึก”(สัญญา) ในภาษาอังกฤษจึงตรงกับคำว่า “intentionality” ซึ่งหมายถึง“สัญญา”(intentionality)ที่ทำหน้าที่“กำหนดครุ”ไปตามการคึกชาญที่มี“ปรากฏการณ์”

๑๕๒) “พุทธ” เป็น“ปรากฏการณ์วิทยา”ที่พิเศษสุด

จึงเป็น“ปรากฏการณ์”อันมีทั้ง“ภาวะที่ถูกรู้”(รูป) และมีทั้ง“ภาวะที่ทำหน้าที่รู้”(วิญญาณ) คือ มีทั้งบุรุษที่หนึ่งเป็น“ผู้รู้”(นาม) และมีทั้งบุรุษที่สอง ซึ่งเป็น“ภาวะที่ถูกลัมผัสรู้”(นามรูป)

และ“ความรู้-ความจริง”ที่วิเศษนั้นเป็นภาวะที่ลัมผัสรู้ “ภาวะนั้นๆเอง”ด้วยตนเองโดยทั้งๆที่เดียว ในความเป็น“จิตวิญญาณ”ที่วิสุทธิ์วิเศษนี้ ก็จัดเป็น“บุรุษที่สาม” ซึ่งเป็น“จิตวิญญาณ”อันผู้ปฏิบัติเองเกิดเป็น“จิตวิญญาณใหม่”ที่เจริญขึ้น “ความรู้”นี้จึงเป็น“ความจริง”ที่ลุกขึ้นจนเจริญที่สุด ถึงความเป็น“จิตวิญญาณ”ที่ลุกสุดนั้นเป็น“ความจริง”แท้ๆ(๗๗)

ไม่ใช่“ความรู้”ที่รู้ได้เพียงแค่พادพิงไปสู่สิ่งที่“ลุกสุด” ได้แค่เป็น“บุรุษที่สาม” อันได้แต่พูดถึงเท่านั้น(อัตตาวุปบาท)

สรุปรวมแล้ว “ความรู้-ความจริง”แบบพุทธที่เป็นหัว “บุรุษที่หนึ่ง-บุรุษที่สอง-และบุรุษที่สาม”ได้ครบถ้วนอย่างเป็นจริงที่ลำกิจพิเศษสุด ไม่มีใดเหมือน รู้ได้ เป็นได้เอง

จึงนับเป็น“ปรากฏการณ์วิทยา”(phenomenology)ที่ต่าง

จาก “ประภูมิการณ์วิทยา” เท่าที่สำนักหัง halfway คีกษา กันมา
และมีเช่น “ความรู้” (knowledge) ที่คนและสั่งคอมยกย่อง
นับถือกันอย่างดีอีกด้วยหรือ “ศาสตราจารย์” (professor) อย่าง
นักปรัชญาเมธิ (philosopher) หัง halfway ด้วย

๑๕๗) “พุทธ” เป็น “ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์” ขั้นนามธรรม

ธรรมะพระพุทธเจ้า เป็นธรรมะที่มีหลักการคีกษาใช้
“สิ่งที่มีความล้มพันธ์กัน” (relative : อิทปปัจจยาการ) เป็นทฤษฎี
ในการเรียนรู้ปฏิบัติ ซึ่งได้ความรู้ก็รู้ความจริงแบบองค์รวม
(knowledge of the whole) แม้ที่สุดผลสรุปแห่ง “ความรู้” ก็
จะด้วย “ความเป็นปฏิสัมพันธ์” หรือลั่นตติแห่งกรรมกับกาล”
(kamma : deed and time of continuum) ซึ่งเป็น “ความรู้” ที่มี
ความสามารถรู้แจ้งความเนื่องกันต่อ กันของ “อิทปปัจจยาตา”

และรู้ความชัด เมื่อลึกในความเป็น “ปฏิภาคลัมพันธ์” คือ
การล้มพันธ์กันที่ทวนกัน ลับกันไปมา สู่ความสูงขึ้นๆ
แบบเกลี้ยงเปลือกหอยจากต้นไปสู่ก้นหอย อย่างมีระบบของ
“ความเกิด-ความดับ” ของจิตวิญญาณ อันเป็น “ความรู้” ที่
เป็น “ความจริงแบบองค์รวม” (knowledge of the whole) ซึ่งเป็น
“ความรู้” ของจิตในจิตหังหมวด อันครอบหังกว้างหังลึกละเอียด
ประณีต เป็นลำดับลากลุ่มเหมือนฝังทะเลสัมบูรณ์

แต่ภาวะแห่งผลจิตที่สัมบูรณ์สูงสุดนั้น สามารถบรรลุ
ผลเป็นจิตวิเศษถึงขั้น “เอกคดตา” ที่พิเศษแบบโลกุตระ (supra

concentration ; one pointedness) คือ เป็นหนึ่งยอดเยี่ยม “เอกคดตา” ท่านแปลกันว่า “ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง” ก็ไม่ได้แปลผิดไปแต่ประการใด

แต่แบบโลภุตระของพุทธนั้นมีพิเศษเพิ่มขึ้นอีก มีนัยสำคัญไม่เหมือนความเป็น“เอกคดตา”ของแบบที่ไม่ใช่พุทธ “เอกคดตา”ที่พิเศษแบบโลภุตระ(*supra concentration : one pointedness*)นี้ หมายถึง“คุณลักษณะ”ของจิต ที่เจริญในขณะปฏิบัติ ก็เป็น“มาน๔”ที่มี“เอกคดตา”อันมีทั้งประสบการณ์ มีทั้งปรากฏการณ์ที่อยู่ในภาวะชีวิตปกติในขณะครบองค์ ๖ ของทวาร ๖ และวิญญาณ ๖ ผัสสะ ๖ ฯลฯ

ดังนั้น ทั้งในขณะที่ความวิวัฒนาพัฒนาของ“มาน๔” ก็ดี เกิดผลธรรมขึ้นประสบการณ์ก็ดี ภาวะของ“เอกคดตา”แบบพุทธ จึงเป็น“จิต”ที่มีคุณสมบัติที่มีลักษณะแตกต่าง พิเศษจาก“เอกคดตา”แบบที่มี“มรรค”ปฏิบัติไม่เหมือนกัน “ผล”ที่ได้จึงไม่เหมือนกัน แตกต่างกันด้วยประการอย่างนี้

นี้คือ “ปรากฏการณ์วิทยา” คือ“phenomenology” ของศาสนาพุทธ แบบศาสนาพุทธ แตกต่างจากแบบอื่น

จะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร กับ“ปรากฏการณ์วิทยา”ของสำนักต่างๆ ซึ่งอาทมาเป็นผู้ศึกษาอย่างจริงๆ ไม่ค่อยมีความรู้ของสำนักต่างๆเท่าไหร่เลย

ผิดถูกยังไงก็ต้องขออภัยจริงๆ

อาทมาก์แสดงภูมิ ตามความรู้ และความจริงที่อาทมา

ມີອູ້ທ່ານັ້ນ ກົດກຳຈາດູເດີດ ດີກໍເອາ ໄນເດືອກິ້ງ ຜົ່ງດໍາຈະກວຸນາ
ທ້ວງຈຸດຜິດ ຕີຈຸດບກພ່ອງແກ່ອາຕມານຳງົກເປັນພຣະຄຸນຍິ່ງ

๑๕๔) “ກຣມ”ຫາກໄດ້“ທຳ”ປຶບ! ກີ່ເປັນສມບັດຕິຕັນປຶບ!

ແວໂອກມາເລີ່ມໄກລ ທີ່ນີ້ກັບມາເຮືອງຂອງ“ກຣມ” ແລະ
“ວິບາກ”ກັນເສີຍທີ່

ກີ່ຂອຍ້ອີກວ່າ “ກຣມ” ດືອ ກາຣກະທຳ ໄນວ່າ..ທຳທາງ
“ກາຍ”(ອົງປະປຸມຂອງທັງກາຍນອກກາຍໃນ) ທາງວາຈາ ພ້ອມທາງໃຈ ຫາກ
ເກີດ“ປັກິກີຣີຢາ”ຂອງກາຍ-ວາຈາ-ໄຈໄໝ້ຂຶ້ນຄຣາໄດ ກົມີ“ກາຣທຳ”
ຂຶ້ນມາທັນທີຄຣານັ້ນ ເຮັດເປັນຄຳກີຣີຢາວ່າ “ທຳ”

“ທຳ”ປຶບໃນບັດໃດ ເປັນອັນ“ທຳ”ປຶບໃນບັດນັ້ນ(ສັມປັດ)

ທຳກີ່ເປັນຜລວິບາກຂອງຕະຫຼາກຕົນ ສັ່ງສມຜລ“ເປັນວິບາກ”
ຕິດອັຕຕກພຂອງຕະຫຼາກຕົນ ຖຸກຄາສນາ ມີສັຈຊຣມເດືອວ່າທ່ານັ້ນ
ໃນ“ກຣມ”ຂອງຄົນ ໄນລະເວັນເຮືອງ“ກຣມ”ຂອງຄົນ ທຸກຄາສນາ
ມີຜລວິບາກເດືອວ່າທ່ານັ້ນ ຫາກທຳຜິດ-ທຳຫຼຸກ ທຳອກຸສລ-ທຳກຸສລ
ທຳໜ້ວ-ທຳດີ ທຳເບາ-ທຳແຮງ ທຳນ້ອຍ-ທຳມາກ ທຳບາປ-ທຳບຸ້ນ
າລາ ພ້ອມຈະ“ທຳ”ອະໄຮ? “ທຳ”ອຢາງໄຮ? “ທຳ”ແມ່ວິໄດ?

ຂະະທຳກີ່ເປັນຂອງຕະຫອຍຸ ຍິ່ງ“ທຳ”ເສົ້ຈລົງກີ່ຍິ່ງເປັນ
ສມບັດຕິຂອງຕະນ ທີ່ສັ່ງສມເປັນວິບາກ”ແນ່ໆເມື່ອນັ້ນ

ພຣະພຸທ໌ເຈົ້າຕັ້ງສ່ວ່າ “ສຸກຕະຫຼາກກູານັ້ນ ກັ້ມມານັ້ນ ພລັ້ງ
ວິປາໂກ” ຜົ່ງທ່ານແປລເປັນໄທຢ່າວ່າ “ຜລວິບາກຂອງກຣມທີ່ທຳດີ
ທຳໜ້ວແລ້ວ ມີອູ້”(ພຣະໄຕປົກ ເລີ່ມ ១៤ ຂໍອ ២៤៧)

หมายความซัดๆอยู่แล้ว ว่า “กรรม”ที่“ทำลงไป
ล้วนเป็น“ผล”ที่มีอยู่จริง ผู้ทำแล้วมีเลือยู่ใน“อัตตภาพ”เท่านั้น

และหากยังไม่ลื้น“อวิชชา”อยู่ตราบใด อัตตภาพก็ยัง^{เป็น}“สัตว์”หันเหละเวียนวนอยู่ในวัฏสงสาร

ซึ่งพั้นการเวียนวนลงตัวไปสู่การเป็น“สัตว์นรก-สัตว์
เดรจฉาน”ในการเวียนตายวนเกิดไปตาม“วิบาก”ของตนไม่ได้
ตราบที่ยังไม่สามารถรู้วิธีที่รักษา“กรรม”ให้ประกอบ
เป็น“กุศล”ได้แท้อย่างรู้เท่าทัน และในจิตไม่มี“เหตุ”ให้ทำ
“กรรมอกุศล”อีกได้ ไปตามลำดับ

การมี“เหตุ”ที่จะทำให้วนเวียนลงสู่ภูมิต่ำ จึงเป็นเรื่อง
สำคัญยิ่งที่จะต้องกำจัด“เหตุ”ให้ได้ ให้หมดลื้นเด็ดขาด

จึงจะไม่ทำ“กรรมชั่ว-กรรมอกุศล-กรรมบาป”ได้จริงแม้
แต่“กรรมผิด”ก็จะไม่ทำได้ตามภูมิปัญญา กับแรงสามารถ

ความแตกต่างของคำว่า ผิด-ถูก อกุศล-กุศล
ชั่ว-ดี บ้า-บุญ มันมีนัยสำคัญที่ละเอียดลออมาก

๑๕๔) ความลึกกว้างของ“กรรม”ต่างๆที่ควรเข้าใจให้ชี้แจ้ง

กรรมที่ชี้อว่า ผิด-ถูก; อกุศล-กุศล; ชั่ว-ดี; บ้า-บุญ
ผิด-ถูก มีความหมายถึง การกระทำที่ไม่ตรงตามที่
สังคมกลุ่มนั้นๆรู้กันและยึดถือกัน ตั้งแต่หลักเกณฑ์ขั้น
รู้จักรูปนูนๆ กฎหมาย วินัย ไปกระทั่งถึงประเพณีวัฒนธรรม
ที่ยึดถือนับถือในสังคมกลุ่มนั้นๆ ในแต่ละกลุ่มแต่ละหมู่ที่

ยอมรับร่วมกัน ตามที่ “กำหนดหมาย” กันไว้(สมมุติ)

แม้แต่ อัตรา เลข จำนวน ขนาด แบบ อย่าง ตัว ทาง
ท่า หมาย เป้า ระเบียบ ผัง แผน ฯลฯ

หรือกราฟทั้ง คีล ธรรม ปานนั้นก็ตาม

ก็ยึดถือผิด ถืออูฐ กันไปตามความยึดถือนั้นๆ

ต่างกลุ่มต่างหมู่ก็แตกต่างกันไป จึงถือผิดถืออูฐ
ไม่ตรงกัน จะมากหรือน้อย หรืออนุโลม ก็แล้วแต่การยึดการ
ถือของคนของสังคมแต่ละคน แต่ละสังคม ที่ยึดกัน

การทำผิด แต่ไม่ชั่ว ก็ได้ หรือไม่บาป(ไม่ตกนรก) ก็ได้

การทำอูฐ แต่เป็นความชั่ว(ของคนผู้ยึดถือต่างกัน) ก็ได้
หรือเป็นบาป ก็ได้(บาปคือ ตกนรก, ตายไปย่อมไปในทางเสื่อม ไม่ไป
ทางเริญ=หานาย ปรเตติ โน วิเศษาย เป็นผู้ถึงทางเสื่อม ไม่ถึงทางเริญ)

ซึ่งขึ้นอยู่กับเจตนา(มโนสัญเจตนา) และภูมิแห่งความรู้ที่
สำคัญยิ่งคือ ขึ้นอยู่กับการมีกิเลส หรือไม่มีกิเลสในจิตใจจริง

ดังที่มีตัวอย่างใน “มิคสalaสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒
ข้อ ๓๑๕ กับ เล่ม ๒๔ ข้อ ๗๕) ยืนยันการอย่ายิ่ดเอาแค่ที่ตาเห็น

ว่า คนหนึ่ง เป็นผู้ประพฤติตามคีลตามธรรม อย่าง
ถูกต้อง อยู่ในคีลในธรรมตามที่สังคมนับถือ ส่วนอีกคน
นั้นไม่ได้ประพฤติตามคีลตามธรรม ไม่อยู่ในคีลในธรรม
ตามที่สังคมนับถือ คนทั่วไปเห็นความประพฤติได้ว่าต่างกัน
แต่คนทั้งสองนี้มีบุญແນ່ ภายหลังตายกายแตกไปแล้ว
(ภัยลับ นาทา ปรัมมรณา) จึงต่างบรรลุสู่ภูมิเจริญสูงด้วยกันทั้งคู่

ในพระไตรปิฎกบาลีพระพุทธเจ้าใช้คำว่า “ஸ්රෝ ලභි”
(ซึ่งในพระไตรปิฎกไทย ท่านแปลว่า “ผู้ดูแลจากบ้าน” นี่แหล่ที่ทำให้คน
เข้าใจคำว่า “บาน” เพียงผิดไป “ஸ්රෝ”แปลว่า “ผู้ประพฤติดีให้เห็นได้” เท่านั้น
ไม่ได้หมายลึกไปถึง “จิตแท้” ว่ามีกิเลสหรือไม่มีกิเลส เพราะคำว่า “ස්රෝ”ไม่ได้
แปลว่า “ไม่บาน” หรือดูแลจากบ้านได้แท้แล้ว หรือชัดๆคือ มีใช่ไม่มีกิเลสแล้ว”
“ස්රෝ”นั้นคือ ผู้สุภาพ, ถ่อมตัว, เหนี่ยวรังส์ตนเอง ซึ่งเพียรทำตนอยู่ก็ได้ ยัง
ไม่ได้หมายถึง “มีจิตที่บรรลุแล้ว” ผู้มีจิตบรรลุแล้วอาจจะมีพุทธไม่ดูดีก็ได้
สำหรับอาทิตยานั้นเข้าใจว่า “ස්රෝ ලභි” ไม่ใช่ผู้ดูแล
จากบ้าน” แต่เป็นเพียงแค่ผู้ประพฤติเพื่อจะกำจัดกิเลสอยู่

จึงอย่าเพิ่งเชื่อตาม “อาการ” ที่เห็นแค่ทางลัมพ์สภานอก
หรืออย่าใช้แค่การอนุมานเอาเท่านั้น ควรดูองค์ประกอบ
อื่นๆอีกมาก ที่พอจะเป็นเหตุเป็นผล เป็นหลักฐาน

หรือแม่ไม่มีเหตุปัจจัยที่ลัมพ์สัดด้วยตาก็หรือภายนอกให้
เรารู้ได้ ใน “บุญบารมี” ของคนบาง คนมีได้จริงเป็น “อัจฉิไตย”
อย่าเพิ่งตัดสินอะไรง่ายๆ ศึกษาดีๆ สะสมข้อมูลให้ครบๆ เทิด

ส่วนอกุศล-กุศล มีความหมายตรงกันกับ คำใน
ภาษาไทยว่า ชั่ว-ดี นี้เอง ดังนั้น การกระทำที่คลุมทั้งกว้าง
และลึก ซึ่งจะมีผลไปถึงกระทบต่อสังคมด้วย และสั่งสม
บาน-บุญด้วย

ทำอกุศลก็คือ ชั่ว ทำกุศลก็คือ ดี ไม่ต่างกัน เพียง
แต่เป็นภาษาลันสกุล(กุศล) และเป็นภาษาไทย(ดี)เท่านั้น
ชั่ว จึงหมายถึง การกระทำที่ทำแล้ว ไม่เจริญทั้งใน

ทางสังคม และในทางจิตใจก็ได้ ไม่เป็นไปในทางจิตใจก็ได้ กล่าวคือ จิตใจ เกิดกิเลสก็ได้ หรือไม่เกิดกิเลสก็ได้ ส่วนคำว่า บ้าป-บุญ นี้แหล่งที่ต้องทำความเข้าใจกัน ให้ดีๆ ชัดๆ ละเอียดๆ เม่นๆ ตรงๆ ลึกๆ คมๆ มั่นๆ

๑๕๖) “บ้าป”หรือ“บุญ” คืออะไรกันแน่แท้?

บ้าป นี้มีความหมายถึง การกระทำที่เกิดจากกิเลส หรือการทำลงไปแล้วกิเลสเกิดในจิตใจ จึงจะชื่อว่า บ้าป ในแนวลึก ทำซ้ำ ทำผิด ไม่บ้าบก็ได้ แต่ก็ไม่น่าจะทำถ้าเป็นผลเลี่ยต่อผู้อื่นต่อสังคมต่อตนมากไปกว่า ควร

ผู้ทำจึงต้องใช้หลัก“มหาปเทศ ๔”เป็นหลักสำคัญ

ผู้ทำใหกิเลสงด ลด จางคลาย ละลาย ตายดับสนิท ได้ แท้จริง จึงจะเป็นการ“ทำบุญ” ..ตั้งหลักทำความเข้าใจดีๆ

แต่ถ้าการกระทำได้ทำแล้ว“กิเลส”ไม่ด-ลด-จางคลาย- ละลาย ไม่ตายดับสนิทดังกล่าวมานั้น ก็ไม่เป็นการ“ทำบุญ”

เหตุเพราเข้าใจคำว่า“บุญ” กับ“กุศล”หรือ“ดี”ไม่คุณชัดเม่นตรงสัจจะ จึงลับสน ได้แค่กุศล นึกว่าตนได้“บุญ” ถ้าทำกุศล(ดี)หรือทำถูกแต่กิเลสไม่ลด ดีไม่ดีเพิ่มกิเลส เลี่ยอิก ก็นั้นแหล่งทำกุศลทำถูกแท้ๆ แต่ใจยังเป็น“บ้าป”

บ้าป จึงหมายเอา“กิเลส” มีอยู่ หรือเกิดขึ้น เป็นหลัก ถ้า“กรรม”ใดหรือการกระทำได้ ทำแล้ว“กิเลส”ลด หรือตายก็เป็น“บุญ” แต่ถ้าทำดีทำถูกปานได้ แต่“กิเลส”เพิ่ม

ขึ้น ก็เป็น“บ้าป”

ทำผิด หรือทำชั่ว ไม่บ้าปกได้ ถ้าผู้กระทำนั้นในเจติ
ใจไม่มีกิเลส ไม่เกิดกิเลสขึ้นในจิตใจอีก(ผู้ไม่มีบุญ-ไม่มีบ้าปแล้ว)
ซึ่งว่า “ทำบ้าป” คือ การกระทำที่เกิดจากกิเลส หรือ
กระทำลงไปแล้วกิเลสเกิดในจิตใจนั้น

ซึ่ง“ทำชั่วทำผิด”ด้วยเจตนา ก็ได้ ไม่เจตนา ก็เป็นไปได้
ถ้าในจิตใจไม่มี“กิเลส”เป็นเหตุ ก็ไม่มีบ้าป

ผู้จะรู้ว่า ตนมีกิเลส หรือไม่มี ก็ต้องสามารถมี
“ญาณ”หยั่งรู้กิเลสในจิตใจของตนจริงๆตั้งแต่“ขัน“กิเลส
ลักษณะ” ตลอดความเป็น“อัตตา”ทุกขนาด จนที่สุด“อาสวะ”

สำหรับผู้หมวด“กิเลสาสวะ”แล้วจริง จะไม่เจตนาทำชั่ว
ไม่เจตนาทำผิดแน่แท้ พระพุทธเจ้าจึงไม่ให้ครุ่ปปรับอาบัติ
หรือไปปรับความผิดจากการกระทำของอรหันต์(สติวินัย)

เพราะท่านหมวดสิ้นกิเลสเด็ดขาดแล้วจริงเที่ยงแท้ยังยืน
ตลอดไปจริงแล้ว ที่จะไม่ทำ“บ้าป”ทั้งปวง แต่จะทำ“กุศล”
ให้ยิ่งๆให้ถึงพร้อมอยู่ในชีวิตตราบที่ยังไม่ปรินิพพาน

๑๕๗) “บ้าป”และ“กุศล”ในอโวาทปภาณูโมกข์ ๗

ในอโวาทปภาณูโมกข์ ที่ว่า “ไม่ทำบ้าป/หัก/งง ทำแต่กุศล
ให้ถึงพร้อม” จึงชัดเจนมาก สำหรับผู้ที่“ชำระจิตใจของตนจน
ผ่องແลี้ว”แล้วจริง ก็จะไม่ทำ“บ้าป”ต่อไปอีกเด็ดขาดจริง

ไม่ทำบ้าป หมายความว่า มีการกระทำที่“ปราศจาก

กิเลส” ไม่เป็นกิเลส ไม่มีกิเลสได้พำนักแล้วเด็ดขาด
 เพราะ“ลิ้นเหตุในจิตใจแล้ว”จริง จึงไม่มีพลังงานของ
 “เหตุ”มาเมื่่าวันผลักดันในจิตใจเลย ไม่มีพลังงานแม้เล็ก
 แม่น้อยของกิเลสาสวะกระตุนจิตใจเลย ไม่มีพลังงานแม้เศษ
 ของอวิชชาสาหรืออวิชชานุสัยได้ซักนำเลย(อสังขาธิกะ)

ซึ่งจะหมดลิ้นพลังงานของเหตุวนิทเกลี้ยงก็ต้อง“ลิ้น
 อวิชชานุสัย”หรือ“ลิ้นอวิชชาสังโภชน์” และชนิดที่เที่ยงแท้
 ยั่งยืนตลอดไป...ไม่กลับกำเริบอีกด้วย

การลิ้นสุดจนกระทั้งถึงขั้นหมดเกลี้ยง“สังโภชน์๑”
 ซึ่งมีตั้งแต่ต้นรูจักษร์แจ้งรูจิริง“ประมัตธรรม”ที่เริ่ม“ลักษณะ”
 อันเป็น“ตัวตน”ขั้นต้น จนพ้น“ลักษณะทิภูปฏิ”เป็นข้อ ๑ และ
 ข้อต่อๆไป“วิจิจิจذا-ลิลพพตปramaส-กาม-ปภิฉะ-รูปภาค-
 อรูปภาค-มานะ-อุทธัจจะ-อวิชชา” ครบ“ลังโภชน์”๑ ข้อ

หรือ“อวิชชานุสัย” ก็ต้องหมดเกลี้ยง“อนุสัย ๗” ตั้ง
 แต่“กามรภาค-ปภิฉะ-ทิภูปฏิ-วิจิจิจذا-มานะ--ภาวนภาค-อวิชชา”

ผู้ลิ้นอาสวะเกลี้ยงดังกล่าวนี้แต่ยังมีชีวิตจึงยังมีกรรม
 ยังมี“การกระทำ-การทำงาน”นั่นเองท่านจึงทำด้วย“พลัง๔”(ปัญญา
 -วิริยะ-อนวัชชะ-สังคหะ)ตามบารมีแห่งจิตนาณจิตนาณของเต่าละท่าน

๑๕๔) “ทำกรรมชั่ว”ที่ไม่บ้าปเป็น“สัจจะย้อนสภาพ”

ดังนั้น“การกระทำ”(กรรม)ใดๆ จึงเป็น“กุศล”อย่างลำดับ
 เว้นแต่มีกรณีจำเป็น ที่ต้องทำหน้าที่“อาริยะขัดขืน”

“อาริยะขัดขืน” หมายความว่า รู้ว่าการกระทำนั้น“ผิด” หรือ“ช้า”(ตามความหมายแห่งธรรมของสังคม ดังกล่าวมาแล้ว) แต่เม้น “ควร”ทำอย่างยิ่ง จึงต้องสวนกระแสแลสังคม หรือขัดแย้งกับผู้อื่น ด้วย“กุศลเจตนา”เท่าๆ ก็เพื่อผู้อื่นหรือเพื่อโลกจริงๆ

และด้วยการใช้ปัญญาโนนิจฉัยอย่างลำดัญด้วย “สัปปุริสธรรม ๗” และ“มหาปطةศ ๔”อย่างไม่ประมาทเท็จจริง

เพราะอย่างไร..อย่างไร ท่านก็ไม่มี“บ้า” ทำอย่างไรก็ไม่ทำ“บ้า”แล้ว กิเลสไม่มีให้กำจัดแล้ว กิเลสาสวะกระตุน จิตใจก็ไม่มีเลย และจิตก็เข็งแรงเจริญสูงสุดแล้ว ถึงขัน “นิจจัง-ธุวัง...อสังกุปปัง”แล้ว ท่าน“อปุณณะ”แล้ว [มัวไปเปล “อปุณณะ” แค่..เมื่อไม่ใช่“บุญ”ก็ไปต่อกำว่า “บ้า”มันเลียเลย วนไปวนมา] และมี“สังขารุเปกขามญาณ” มี“สัจจานุลักษณ์”ที่ บริบูรณ์เพียงพอจริง จึงไม่ทำ“บ้า”ทั้งปวงแน่

เห็นมั้ยว่า ท่านใช้คำว่า“บ้า” และใช้คำว่า“กุศล”ใน โวหารปฎิโมกข์นี้ชัดๆ

ได้เคยสะดุใจบ้างไหมว่า ทำไมท่านจึงทรงใช้คำว่า “บ้า”ในภาคชั่ว แต่ภาคดีท่านทรงใช้คำว่า“กุศล”

ทำไมท่านไม่ทรงใช้คำว่า “ไม่ทำ“บ้า”ในด้านไม่ดี แล้ว ด้านดีท่านก็น่าจะใช้คำว่า“บุญ” ให้มันสอดรับคำความกัน

ก็เพราะว่า “บุญ”นั้นมีผู้บรรลุลัมบูรรณ์แล้ว ถึงพร้อม ใจไปแล้ว ท่านผู้นี้ก็“จบกิจ” ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีกแล้ว “กรรม”ที่จะทำต่อไปก็มีแต่“กุศล”เท่านั้น

พระพุทธองค์ย่อมตรัสตรง“ความจริง”(ตต)ที่ตรังหั้ง
อวราจะหั้งพยัญชนะ เป็นลัจจะโดยแท้

“ความจริง”(ตต)ขึ้นนี้ต้อง“เป็นเช่นนี้เอง” มันต้องเป็น
เช่นนั้น จึงเรียกผู้บรรลุธรรมนี้ว่า ผู้ถึงซึ่ง“ตถาตรา”หรือ“ตัณฑต
ตา”(ความเป็นเหมือนเช่นนั้น)

เป็นเช่นนั้น นั่นคือ เป็นเช่นไหน? เป็นเหมือนเช่นนั้น
.. นั้น มันเป็นเหมือนเช่นไหน?

ก็เป็นเช่น..พระอริยเจ้าหั้งหลายที่ท่านเป็น ท่านมี
“ความจริง”นั้น อย่างนั้น อย่างเดียว ก็เป็นได้ด้วยtanเอง
ไม่ว่า เมื่อใดๆ ก็คงเป็นเช่นนั้นอยู่ตลอดเช่นนั้นเอง

ยิ่งถ้าเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ยิ่งเป็น“ตถาคต”กัน
ที่เดียว ซึ่งก็ต้องเป็นไป ดังที่พระพุทธเจ้าหั้งหลายทรงเป็นมา
แล้ว เป็นเช่นนั้นเอง ผู้ไปแล้วเช่นนั้น พระผู้แสดงจามาแล้ว
อย่างนั้น พระผู้แสดงจไปแล้วอย่างนั้น พระผู้แสดงจมาถึง
ตถาคต ก็จะ พระผู้ตัวสรรษตถาคตธรรมที่มันเป็น

พระผู้เห็นอย่างนั้น พระผู้ตัวสอย่างนั้น

อย่างไหน? ก็อย่างที่พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆๆๆ..

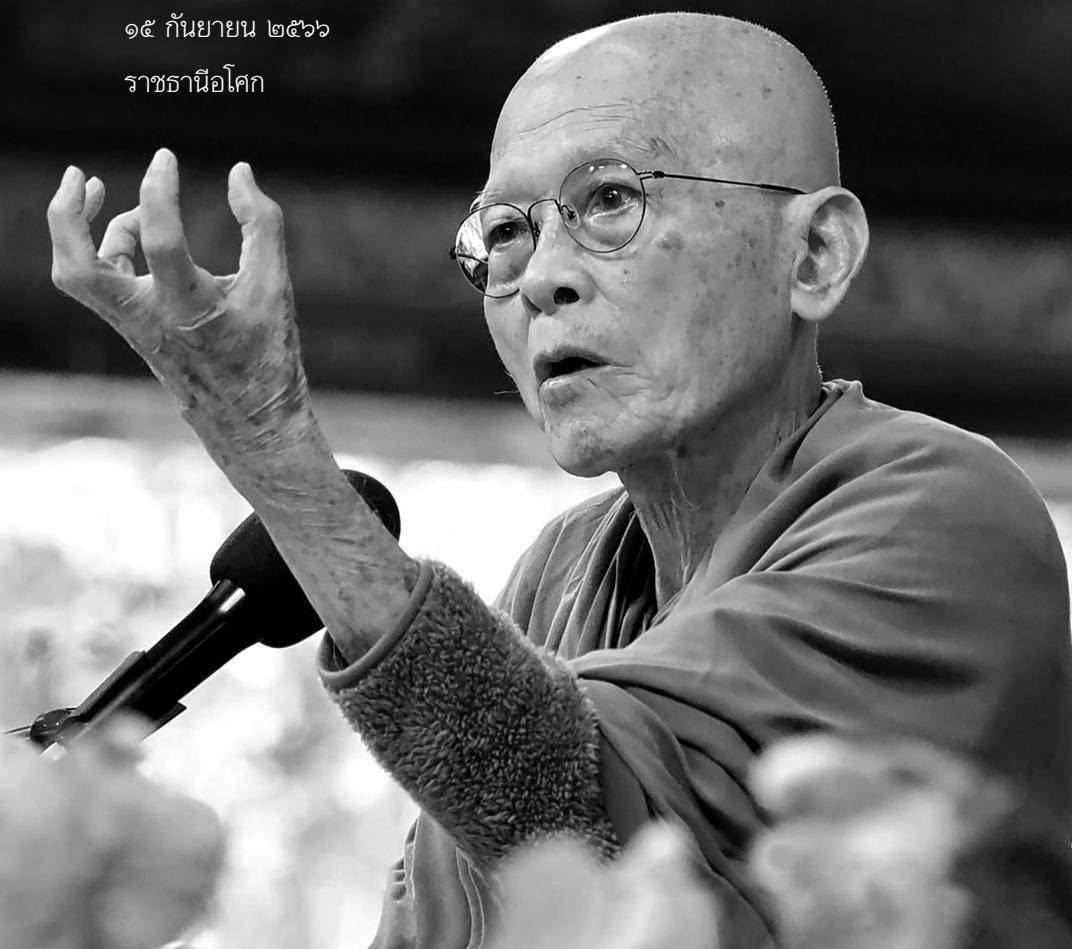
*เล่นนี้อาทماทำได้แค่นี้ เอาไว้แค่นี้ก่อนเคลอนนะ!

อาทมาไม่ขอแก้ตัวด้วยถ้อยคำใด พบกันแล่นต่อไป!

••[พุธที่ ๓๐ ต.ค. ๒๕๖๖]••

ໂລກີຍະ ໄມໝືອົ່ມ ໄມໝືເຕັ້ມ
ໂລກຸຕະຮະ ມືອົ່ມ ມືເຕັ້ມ ມືຈບ
ມືສົມບູຮັນ ມືຈບກິຈ
ມືປ່າງຢູ່ຕັດສິນໃນ ກຕັງກຣີຍັງ
ຮູ້ໃນກາງຈບກິຈ ວ່າຈບແລ້ວ
ຊັດເຈນວ່າ ມັນຈບ
ຄ້າຈະຕ່ອ ກົດ້ອງທຳຕ່ອ

ພ່ວຄຽງສມຜະໂພວິວິກ່ຽ
ໜີ ກໍານຍາຍນ ແກ້ວງ
ຮາຊຫານີອໂຄກ

พึงเร่งรีบกระทำความดี
และป้องกันจิตจากความชั่ว
เพราเมื่อกระทำความดีชาไป
ใจจะกลับยืนดีในความชั่ว

● พุทธawan

